ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 12 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1990 • ΔΡΧ. 350

ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕ ΝΕΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ (καί ὄχι ΙΔΕΕΣ...)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΖΑΝ ΜΑΡΙ ΛΕΠΕΝ

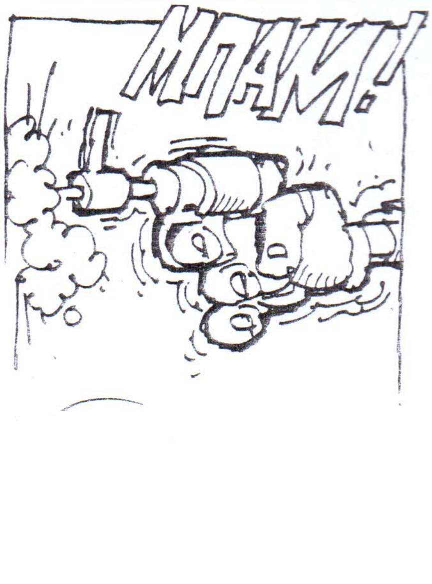
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Κων/νος Τσακίρης
• Κολοκοτρώνη 11, 105 62 Ἀθήνα

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ....2500 δρχ.
Συνδρομή ἐξωτερικοῦ...............................3.000 δρχ.

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί δέν δεσμεύουν τήν Σύνταξη.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἀργήσαμε νά βγοῦμε, ἀλλά μήν κάνετε κι ἔτσι!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗ

★ **ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ** μέ τό συνέδριο τοῦ Κόμματος θά διεξαχθεῖ τό Συνέδριο τῆς Νεολαίας μέ συμμετοχή ἐκπροσώπων τῆς Νεολαίας στίς ἀρχές Δεκεμβρίου.

★ **ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ,** ἡ Κεντρική Ἐπιτροπή τοῦ ΜΕΝ συνῆλθε στίς 18 Νοεμβρίου στή Θεσσαλονίκη ὅπου συζητήθηκε ὁ κανονισμός λειτουργίας τῆς νεολαίας καί τέθησαν οἱ στόχοι καί ἡ προοπτική τοῦ κινήματος γιά τά ἑπόμενα χρόνια.

★ **ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ** τῆς συνεδρίασης τῆς κοινοβουλευτικῆς ὁμάδας τῶν κομμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς στήν Ἀθήνα, ὁ Jean-Marie Lepen παρευρέθη καί μίλησε σέ συνεστίαση τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος στό ξενοδοχεῖο ΑΜΑΛΙΑ, πού ἔγινε πρός τιμήν του στίς 14 Νοεμβρίου.

★ **ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ** ἐπιτυχία τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος καί τοῦ Προέδρου του κ. Χρύσανθου Δημητριάδη ἀπετέλεσε ἡ ἀπελευθέρωση 6 Ἑλλήνων ὁμήρων ἀπό τή Βαγδάτη πού πραγματοποιήθηκε σέ συνεργασία μέ τούς ἠγέτες τῆς ὁμάδος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς.
Ὅπως ἦταν φυσικό τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἀπέφυγαν νά σχολιάσουν τό γεγονός. Εἶναι ὁ ἴδιος τρόπος ἀντιμετώπισης, ὅπως πάντα, σέ μιά ἐθνικιστική ἐπιτυχία. Ἐπιφυλασσόμεθα νά σχολιάσουμε ἐκτενέστερα τό γεγονός στό ἑπόμενο τεῦχος.

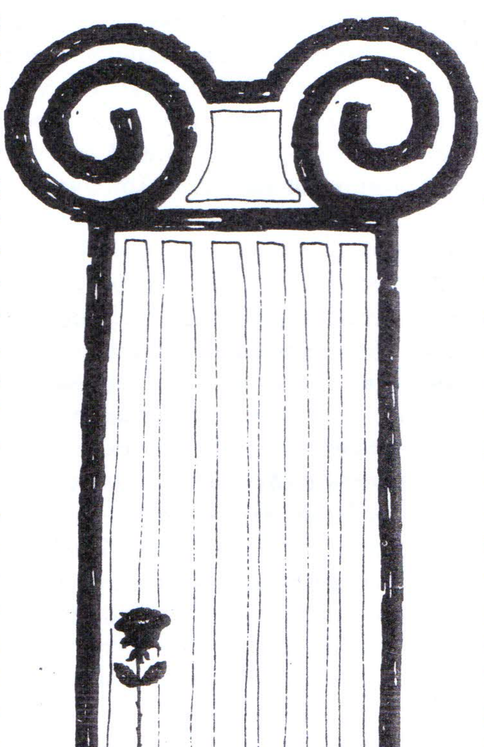
★ **Η ΑΠΟΧΗ** ἀπό τίς δημοτικές ἐκλογές καί ὁ νέος ἐκλογικός νόμος μέ τό «πλαφόν» 3% γιά τά μικρά κόμματα ἀποτέλεσαν ἀπανωτά πλήγματα γιά τόν ἐθνικιστικό χῶρο. Τί νά ποῦμε, κουράγιο; Ἄν δέν τό εἴχαμε, δέν θά εἴμασταν πάντα ἐδῶ. **Μήν ξεχνᾶτε, «καί οἱ ἔσχατοι ἔσονται πρῶτοι».**

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πάλι εἴμαστε μαζί σας, μέ τήν ἀκαδημαϊκή πιά καθυστέρηση. Κάτι τό τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ πού ὅλους μᾶς ἀποσυντονίζει, κάτι ἡ προσαρμογή στά νέα δεδομένα πού φέρνει τό φθινόπωρο, ἀπουσιάσαμε ἄθελά μας, λίγο παραπάνω. Ὁ χρόνος πού μεσολαβεῖ ἀνάμεσα στά τεύχη, παίρνει μακρυά μας παλαιούς συνεργάτες, φέρνει ὅμως καινούργιους καί ἡ πορεία τοῦ περιοδικοῦ συνεχίζεται, πολλές φορές μέ νέες ἀπόψεις, πάντα ὅμως πιστή στήν κατεύθυνση πού χαράκθηκε.

Στά περιεχόμενα, θά βρεῖτε μιά σειρά ἄρθρων πού ἐπιχειροῦν ἕναν ἀπολογισμό τῆς πρόσφατης πολιτικῆς ἐπικαιρότητας. Σκοπός μας δέν εἶναι βέβαια μιά δημοσιογραφικοῦ ὕφους κάλυψη τῶν γεγονότων, ἀλλά μέ ἀφορμή αὐτά νά παρουσιάσουμε τή δική μας ἐποπτεία ἐπί τῆς πορείας πού ἀκολουθοῦμε ὡς κράτος καί ὡς Ἔθνος. Ἡ παρέμβασή μας φιλοδοξεῖ νά συμβάλλει στήν ἀποκρυπτογράφηση τῶν ἀσυνάρτητων ὄψεων τοῦ παρόντος καί τῆς ἀντιφατικῆς γλώσσας τῶν διαφόρων πολιτικῶν τάσεων. Δέν διεκδικοῦμε ἁπλά ἄλλη μιά θέση στό παζάρι τῶν ἰδεῶν, ἀλλά προσπαθοῦμε, κι ἐσεῖς μαζί μας, νά ἔχουμε συνείδηση τοῦ τί σημαίνουν ὅσα συμβαίνουν γύρω μας, πέρα ἀπό τή βροχή τῶν γεγονότων καί τήν ὁμίχλη τῆς καθημερινότητας.

Ἐπειδή ἡ κατήφεια πού ἐπικρατεῖ γενικῶς μᾶς ἔχει ἀρκετά νευριάσει, ἀφοῦ ὅλοι οἱ γελοίοι κάνουν τούς σοβαροφανεῖς, εἴπαμε νά γίνουμε λιγότερο ἐπίσημοι στήν κριτική μας. Ἀντί γιά τό καθιερωμένο μεγάλο πολιτικό ἄρθρο, θά δεῖτε στίς σελίδες μας μιά σειρά ἀπό μικρότερα καί ἄμεσα κείμενα μέ πιό ἀνεπιτήδευτη γλώσσα, γιατί οἱ στερεότυπες πολιτικές ἀναλύσεις ὅταν μακρυγοροῦν, μένουν στά μισά τοῦ δρόμου καλύπτοντας τή διπλή ἀπόσταση.

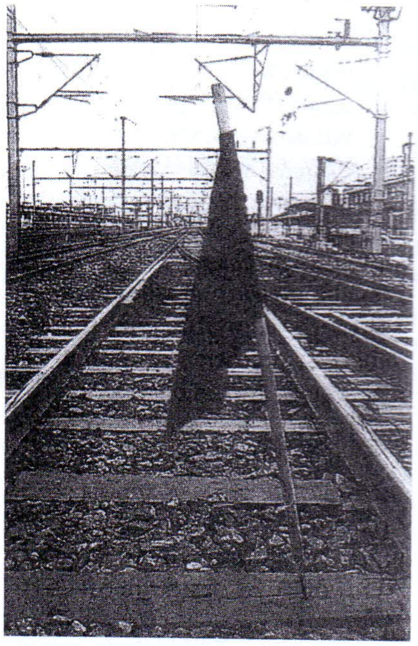

Οἱ περιλήψεις αὐτές τῆς σκέψης μας, δέν θά εἶχαν κανένα νόημα καθεαυτές (ἀπό ἀπόψεις, ἄλλο τίποτε), ἄν δέν ἦταν τό ἔντυπο πρόσωπο μιᾶς αὐτοτελοῦς πορείας. Τῆς πορείας ἑνός κινήματος, πού δέν γνώρισε τίς εὔκολες λύσεις καί πέρασε ἕως τώρα πολλές συμπληγάδες. Δέν μᾶς κάνει αὐτό νά μετανιώνουμε γιά τά βήματά μας, γιατί γιά μᾶς ὁλόκληρο τό παρελθόν δέν εἶναι παρά ἡ διαδικασία μιᾶς γέννησης. Ἄν κάποιοι νομίζουν ὅτι βρισκόμαστε χωρίς ὁρατές ἐπιτυχίες καί χειροπιαστά ἀποθέματα, ἐμεῖς δέν πιστεύουμε στά κεκτημένα, ἀλλά στήν ἴδια μας τήν πορεία καί στή θέρμη τῶν μεταμορφώσεων καί τῶν ὁραματισμῶν μας. Ὅ,τι ἔχουμε, εἶναι αὐτό πού εἴμαστε. Τί εἶναι αὐτό πρός τό ὁποῖο τείνουμε; Στή γνώση ὅτι τό νά προετοιμάζεις τό μέλλον, δέν σημαίνει παρά νά ἱδρύεις τό παρόν. Δουλεύουμε γι' αὐτό, κι ἕνα μέρος τῆς δουλειᾶς μας τό κρατᾶτε στά χέρια σας.

Οἱ «νέες ἀπόψεις» τοῦ ἐξωφύλλου ὑποδηλώνουν πώς σέ ἀντίθεση μέ τίς ἰδέες μας, πού ἔχουν ρίζες πολύ παλαιότερες τῆς ἐποχῆς μας, τά ὅσα ἔχουμε νά ποῦμε δέν περιορίζονται ἀπό κομματικά στεγανά, καί πώς ἀκοῦμε, ἀκόμα καί στίς ἴδιες τίς σελίδες μας κάθε ἀξιόλογη θέση, ἀπ' ὅπου κι ἄν προέρχεται. Μέ σύγκλιση βέβαια σέ κάποιες βασικές ἀρχές: τό Ἔθνος ἀντί γιά τόν κοσμοπολιτισμό, τή διάθεση ἀγῶνα ἀντί γιά τήν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς κριτική, τήν ποιότητα ἀντί γιά τήν προχειρότητα.

Ἐμπορικοί μήν περιμένετε νά γίνουμε ποτέ, γιατί τά γοῦστα μας δέν εἶναι διόλου καταναλωτικά: Δέν μᾶς ἀρέσουν οἱ κατίνες τῆς πολιτικῆς, οὔτε ὅσοι παριστάνουν πώς εἶναι «κάποιοι» ἐνῶ δέν εἶναι τίποτε. Δηλώνουμε ἀντιφρονοῦντες στό καθεστώς τοῦ πολιτικοῦ κρετινισμοῦ τῆς ἐθνικῆς ἰσοπέδωσης. Προσπαθοῦμε δέ νά κρατηθοῦμε ὅσο πιό μακρυά γίνεται ἀπό τή μαζικοποίηση τῆς κοινωνίας πού στηρίζεται στίς γερές βάσεις τῆς ὑποκουλτούρας. Τήν ἐθνική κληρονομιά μας θέλουμε νά τήν διατηρήσουμε, καί τήν ἰδιαιτερότητά μας, σκοπεύουμε νά τήν καλλιεργήσουμε. Καί ἐλπίζουμε πώς ἐσεῖς, οἱ ἀναγνῶστες μας, εἴσαστε στό πλευρό μας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΛΟΓΩΝΤΑΣ...

Ὅταν ἀκοῦμε νά μιλοῦν γιά «συνδικᾶτα» ἔχουμε κακούς συνειρμούς: μαφία, γεροδεμένους τύπους μέ σηκωμένα μανίκια, ὀργανωμένα συμφέροντα. Δέν φταίει μόνο ὁ ἀμερικάνικος κινηματογράφος. Μάθαμε κι ἀπό πρῶτο χέρι, πρόσφατα, τί εἶναι καί πῶς ἀσκεῖται ὁ συνδικαλισμός στήν Ἑλλάδα. Μιλοῦμε γιά ὑψηλῆς κλίμακας ἐπιδόσεις. Ἄν στίς ταινίες ἀντίπαλος εἶναι κάποιος ἐργοδότης, ἤ τό πολύ-πολύ τό κατά τόπους κατεστημένο, ἐδῶ, πήγαμε πολύ πιό πέρα: Τό κράτος, μάλιστα, αὐτός ἦταν ὁ ἀντίπαλος. Μεγάλος βέβαια, αλλά τά παιδιά τῆς ΓΣΕΕ, τῆς ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, τῆς ΟΤΟΕ, τῆς ΑΔΕΔΥ εἶναι ἐργατόπαιδα καί ξέρουν τί θά πεῖ ζόρι. Τό εἶπαν καί τό ἔκαναν. Τό γονάτισαν.

Τό ἀσφαλιστικό νομοσχέδιο ἦταν τό κόκκινο πανί. Εἴχαμε ἕνα ἀσφαλιστικό σύστημα καταχρεωμένο, ἀκατανόμαστες ἀνισότητες μεταξύ ταμείων πού ὑπολειτουργοῦν καί ἄλλων πού θησαυρίζουν, μιά τεράστια διογκούμενη ἐπιβάρυνση τῆς καχεκτικῆς οἰκονομίας, καί ὅπως πήγαιναν τά πράγματα ἐξασφαλισμένη τήν κατάρρευση. Τό νέο νομοσχέδιο ἦλθε νά τά σαρώσει ὅλα αὐτά, καί νά θέσει — στό παρά πέντε — νέες βάσεις. Θύελλα ξέσπασε. Σύσσωμη ἡ συνδικαλιστική ἡγεσία ἀποφάσισε, ὅτι θίγονται τά κεκτημένα δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων καί πώς δέ θά τούς περνοῦσε ἔτσι εὔκολα. Γιά ἕνα μῆνα ζήσαμε χωρίς ἀεροπλάνα καί βαπόρια, χωρίς τραῖνα καί λεωφορεῖα, στό ἔλεος τῶν ταξιτζήδων, νά μήν μποροῦμε νά φύγουμε ἀπό ἐδῶ, γιατί δέν εἴχαμε οὔτε λεφτά οὔτε βενζίνη, σέ σπίτια χωρίς φῶς, μέ τά τρόφιμα νά σαπίζουν στά ψυγεῖα, καί τούς σωρούς τά σκουπίδια νά σαπίζουν στούς δρόμους. Ἁλυσίδα οἱ ἀπεργίες, ἁλυσίδα οἱ ταλαιπωρίες. Καί ἡ παραφροσύνη ἦταν, πώς ὅλοι παραδέχθηκαν, ὅτι ἦταν ἀναγκαῖο νά παρθοῦν μέτρα. Ὅλοι, ἐκτός ἀπό αὐτούς πού ἀποφάσισαν πώς ἦταν καιρός ὁ συνδικαλισμός νά προβεῖ σέ μιά ἐπίδειξη ἰσχύος, γιά νά μήν νομίσουν μερικοί πώς τοῦ πῆραν τόν ἀέρα, ἐπειδή οἱ ἐργατικοί ἀγῶνες δέν εἶναι πιά τῆς μόδας. Μά, στόχος τοῦ νομοσχεδίου εἶναι νά ἀποκατασταθεῖ ἡ ἰσότητα. Ἐ, ὄχι καί νά μᾶς κλέβετε τά δικά μας ἐπιχειρήματα, φώναζαν οἱ ἐργατοπατέρες. Γιατί, οὕτως ἤ ἄλλως πέρα ἀπό τίς διαμαρτυρίες, δέν εἶχαν καμμία σοβαρή πρόταση οὔτε ἐναλλακτική λύση νά προτείνουν. **Αὐτό πού φάνηκε ὁλοκάθαρα, ἦταν πώς τό συνδικαλιστικό κίνημα δέν μπορεῖ πλέον νά ἀρθρώσει ἕνα οὐσιαστικό λόγο, ἀλλά ἐξαντλεῖται σέ κινητοποιήσεις πού ἀντί νά προστατεύουν, πλήττουν τά συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων.** Ἡ συνδικαλιστική ἡγεσία, δέν ἔχει ἀντιληφθεῖ φαίνεται, πώς προσκολλημένη σέ ἀπηρχαιωμένα παλαιοκομματικά πρότυπα καί ξεπερασμένες μεθόδους ἐργατικοῦ ἀγῶνος, βρίσκεται ἐκτός πραγματικότητος, δέν ἀντιπροσωπεύει τίποτα καί προπαντός ὄχι ὅσους - ἐν ἀντιθέσει πρός τούς ἴδιους τούς συνδικαλιστές - ἐργάζονται καί ἐπιθυμοῦν νά βελτιώσουν τίς συνθῆκες τῆς ἐργασίας τους.

Οἱ παρατεινόμενες ἀπεργίες, εἶχαν κατά γενική ὁμολογία πολιτικό χαρακτῆρα. Ἀπόδειξη, ὅτι ἀφότου τό νομοσχέδιο ψηφίστηκε καί ἔγινε νόμος τοῦ κράτους, τά πνεύματα ὄχι μόνο κατευνάστηκαν, ἀλλά τό ὅλο ζήτημα κοντεύει νά ξεχαστεῖ. Τοῦ Ἕλληνα τό γινάτι, τρεῖς μέρες μόνο κρατάει. Αὐτό πού τοῦ μένει, εἶναι οἱ ζημιές πού ὑποστήκαμε ὅλοι μας, καί πού θά πληρωθοῦν, ὅπως καί ἡ τόσων ἡμερῶν ἀδράνεια στήν ἐθνική οἰκονομία καί τίς ἐπιχειρήσεις ἀλλά καί τά ἐλλείμματα τῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων, ἀπό τίς δικές μας τσέπες. Ὅταν τό δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἀσκεῖται καταχρηστικά, καί πλήττει καίρια τό σύνολο τοῦ λαοῦ, θά ἔπρεπε νά ἐπικρατεῖ τό ὑπέρτερο δημόσιο συμφέρον γιά τήν προστασία τῶν πολιτῶν. Καί ὅταν δέν ὑπάρχουν ἀποτελεσματικές κανονιστικές ρυθμίσεις πού νά ἐπιλύουν τή σύγκρουση μεταξύ τῆς συνταγματικά κατοχυρωμένης ἀρχῆς τῆς λειτουργίας τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν καί τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας, εἶναι ἀναγκαία ἡ παρέμβαση τῆς κυβερνήσεως. Παρέμβαση πού δέν ἔγινε. Κι αὐτό γιατί ἡ κυβέρνηση προτίμησε νά ὑποστεῖ ταλαιπωρίες καί ζημιές τό σύνολο τῶν πολιτῶν, παρά νά ἐπέμβει δραστικά στήν ἀπεργία πού ἔφτασε τά ὅρια ἐθνικῆς κρίσεως, μέ κίνδυνο νά χαρακτηριστεῖ αὐταρχική, ἰδίως

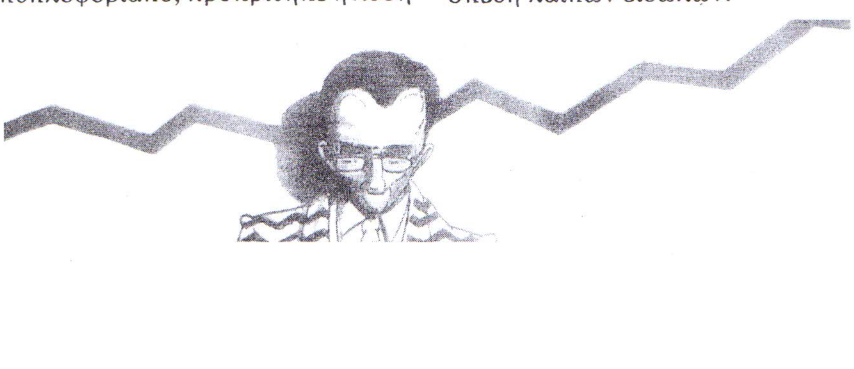
πρίν τίς δημοτικές ἐκλογές. **Οἱ πολιτικοί ὅμως πού ἀνησυχοῦν γιά τήν δημοτικότητά τους καί θέλουν νά μᾶς δώσουν τό κινίνο μέ καλοπιάσματα, καταλήγουν νά ἀδυνατοῦν νά ἐξηγήσουν καί νά ἐπιβάλλουν τήν πολιτική τους.** Καί ἡ ὅποια νίκη τους, εἶναι προσωρινή καί πύρειος.

Θά μοῦ πεῖτε, ἡ Κυβέρνηση τελικά προχώρησε. Ναί, ὅμως σέ ρυθμό... ταγκό. Ἕνα βῆμα ἐμπρός, δύο πίσω. Μέχρι νά ψηφιστεῖ ὁ νόμος γιά τό ἀσφαλιστικό, εἴδαμε τό νομοσχέδιο σέ μερικές παραλλαγές καί τήν Κυβέρνηση νά ἀλλάζει δύο-τρεῖς φορές γνώμη γιά τίς προτάσεις της. Καί καλῶς ἔπραξε. Γιατί παρά τή σωστή στρατηγική κατεύθυνση, τό ἀρχικό νομοσχέδιο ἐμπεριεῖχε καί ἀτέλειες καί προχειρότητες καί κυρίως αὐτή τήν ἄτεγκη προσέγγιση τοῦ προβλήματος πού εἶναι χαρακτηριστικό τῶν προϊόντων τῆς διανοίας τῶν «συμβούλων». Θυμόμαστε τά «think tanks», τά ἐπιτελεῖα τῶν εἰδημόνων πού, ὅταν δέν εἶναι ἁπλῶς ἀργόμισθοι πτυχιοῦχοι, ἔχουν προορισμό νά ἀναλύουν, νά συμβουλεύουν καί νά κατευθύνουν τίς πολιτικές ἐνέργειες. Τέτοιοι, κατά κόρον σπουδασμένοι σέ πανεπιστήμια τοῦ ἐξωτερικοῦ τεχνοκράτες, ἔχουν πιάσει πόστα, ἀόρατα μέν, ἀλλά πολύ ὑψηλά δέ, καθώς καί οἱ ἐξειδικευμένες γνώσεις τους θεωροῦνται ἀπαραίτητες στά πλαίσια τοῦ πολυπόθητου ἐκσυγχρονισμοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ξέρουν τή δουλειά τους. Κατά κανόνα ὅμως, στίς πολύχρονες σπουδές τους, τά ἔμαθαν ὅλα, ἐκτός ἀπό τό νά ζοῦν, γιατί παρεμβλήθηκαν πάρα πολλά συγγράμματα καί computers μεταξύ τῶν ἰδίων καί τῆς πραγματικότητος. Οἱ προτάσεις τους, ὁσοδήποτε μελετημένες καί ἄν εἶναι, στεροῦνται ἐμπνεύσεως καί τό ἴδιο συμβαίνει μέ τήν πολιτική πού τίς ἀκολουθεῖ κατά γράμμα. **Ἐξ' οὗ καί ἡ ἀδυναμία τῆς Κυβερνήσεως νά ἐπικοινωνήσει μέ τήν κοινή γνώμη, καί νά ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνη γιά τό ὅτι ἡ πορεία πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ σωστή. Εἴπαμε, νά ξεφύγουμε ἀπό τόν λαϊκισμό, ὄχι ὅμως καί οἱ κυβερνῶντες νά ἐπιδεικνύουν παντελῆ ἔλλειψη λαϊκοῦ αἰσθητηρίου.**

Ποιό εἶναι τό μήνυμα πού ἔχει μέχρι τώρα περάσει ἡ Κυβέρνηση τῆς Ν.Δ.; Ἀκοῦμε τόν κ. Μητσοτάκη νά ἐπαναλαμβάνει συνεχῶς, πώς βρισκόμαστε —ὡς κράτος— σέ ἄθλια οἰκονομική κατάσταση. Καί παρακολουθοῦμε, τίς Νέες Ἰδέες, τό σύνθημα τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς (παρεπιπτόντως, καί αὐτή ἦταν ἰδέα, μέ ἀσαφές περιεχόμενο, τῶν συμβούλων τοῦ μάρκετινγκ τῆς Ν.Δ.), νά ὑλοποιοῦνται. Στό τομέα τῆς φορολογίας, ἀντί νά περιοριστοῦν οἱ φόροι, ἐπαυξάνονται, ἐνῶ παράλληλα ἀναπροσαρμόζονται οἱ ἀντικειμενικές τιμές τῆς ἐφορίας στά ἀκίνητα, καθιστῶντας ἐξωφρενικό τό κόστος τῆς ἀπόκτησής τους. Συνεχίζεται ἐν ὀλίγοις ἡ τακτική Τσοβόλα. Στό θέμα τῶν αὐτοκινήτων, ξεχάστηκαν τά περί «φθηνῶν ἀφορολόγητων ΙΧ» ἀλλά ἀντίθετα ὑπερφορολογήθηκαν μέχρι καί τά δίκυκλα, ἐνῶ ἀκούσατε καί τήν πραγματικά καινοτόμο ἰδέα (νά μία!) νά τοποθετηθοῦν καταλύτες στά παλαιά τροχοφόρα γιά νά ἀντιμετωπισθεῖ ἡ ρύπανση. Γιά τό κυκλοφοριακό, προκρίθηκε ἡ λύση τῆς στενῆς ἀστυνόμευσης τῶν ὁδηγῶν, πού ἔδωσε τήν εὐκαιρία γιά ἕνα μανιῶδες κυνηγητό παραβάσεων καί ἐπιβολῆς προστίμων ἀπό ὄργανα τῆς τάξεως, πού εἶναι κατά τ' ἄλλα μονίμως ἀπόντα, ὅταν συμβαίνει κάτι σοβαρό. Ὁ δεύτερος βαθμός τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καταποντίστηκε γιά ἄλλη μιά φορά. Στό Δημόσιο τομέα, προκηρύχθηκαν γιά ἀκόμα μιά φορά διαγωνισμοί γιά πρόσληψη δημοσίων ὑπαλλήλων. Καί μέσα σ' ὅλη τήν οἰκονομική δυσπραγία, ξοδεύθηκαν (πάλι!) τεράστια ποσά γιά τά προεόρτια τῶν Ὀλυμπιακῶν, γιά φραμπαλάδες και 300μελεῖς ἀποστολές στό Τόκυο. **Δέν βλέπουμε καμμιά νέα ἰδέα σέ ὅλα αὐτά, καί πάντως, καμμιά ἀξιόλογη.**

Ὅσο γιά τό ρόλο τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τί νά πεῖ κανείς. Τό ΠΑΣΟΚ, ἀφοῦ ἐξέλεξε «διά βοῆς» τόν Πρόεδρό του, καί μέσα ἀπό τίς συνεδριακές διαδικασίες ἔμεινε λίγο πολύ ὅπως τό ξέρετε, ἀπασχολημένο μέ τήν ὑγεία τοῦ κ. Παπανδρέου, γιά νά δείξει δυναμική παρουσία στό... «βιότοπο» τῆς πολιτικῆς. Ὁ τελευταῖος ὅμως σιδερένιος καί πάλι, ἐπιδεικνύει πλήρη ἀδυναμία γιά αὐτοσυγκράτηση, ζητῶντας σέ κάθε εὐκαιρία ἐκλογές «ἐδῶ καί τότε». Τό Κίνημα κατάφερε ἀκόμα καί νά ἀπομυθοποιήσει ἕνα ἀπό τά ἕως τώρα λαμπερά στελέχη του, τήν κα. Μερκούρη, ἔπειτα ἀπό τήν ἀτυχῆ ἐπιλογή της γιά τήν ὑποψηφιότητα τῆς δημαρχίας, καί μιά ἐντελῶς ἀποτυχημένη προεκλογική ἐκστρατεία, σημάδι ἰδιαίτερα ἀνησυχητικό γιά ἕνα χῶρο, πού εἶχε στό παρελθόν διαπρέψει στήν κατασκευή λαϊκῶν εἰδώλων.

★**ΜΕ ΤΙΣ** ἐξελίξεις τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Γενικοῦ Γραμματέα, μέ τίς καταγγελίες γιά παρασκηνιακές ἐνέργειες καί τήν τελική ἐπιβολή τῆς θέλησης τοῦ κ. Παπανδρέου ἀποδείχθηκε πώς τό κίνημα ἀκολουθεῖ πιστά τά χνάρια τοῦ 'Αρχηγοῦ του: Ἔχει πάρει τήν κατιοῦσα καί νοσεῖ χρονίως, μέ περιοδικές ὑποτροπές. 'Εδῶ πού ἔχουν φτάσει τά πράγματα, εἶναι ἀνεπαρκές ὡς καί γιά τό δεύτερο ρόλο τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀφήνοντας στούς πρωταγωνιστές, ἐλεύθερο πεδίο δράσεως, ἐνῶ τό ἴδιο κινδυνεύει σοβαρά μέ διάλυση.

★ **ΤΙ ΗΤΑΝ** πάλι αὐτή ἡ δήλωση Θεοδωράκη γιά ἵδρυση Δεξιοῦ Κόμματος 'Αριστερῶν ψηφοφόρων, ἤ κάτι παρόμοιο; Ἦταν ἐξ ἀρχῆς ἀκατανόητες οἱ δεξιόστροφες κλίσεις τοῦ κ. Θεοδωράκη καί ὕποπτη ἡ κηδεμονία τῆς Ν.Δ., ἀλλά δέν τόν συγκρατεῖ κανείς ἀπό τέτοιες πρωτοβουλίες; 'Υπάρχουν καί ὅρια στό ρεζίλεμα.

★**Ο ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ** νόμος ψηφίστηκε στό τάκα-τάκα καί πρίν καλά τό ἀντιληφθοῦμε, καθιερώθηκε ἐκ νέου ἕνα ἐκλογικό σύστημα πού θέτει ἐκτός παιχνιδιοῦ τά μικρά κόμματα ἐνῶ δημιουργεῖ τίς προϋποθέσεις γιά τήν ἰσοβιότητα τῆς παρούσας κυβέρνησης. Τά ἀπαράδεκτα εἶναι ἀρκετά προφανῆ γιά νά μήν τά ἐπισημάνουμε ἀναλυτικά γιά ἀκόμη μιά φορά. 'Η κυβέρνηση φροντίζει τά τοῦ οἴκου της καί ὑπό τό πρόσχημα τῆς κυβερνητικῆς σταθερότητας ἐκμηδενίζει τήν ἰσότητα τῆς ψήφου καί καθιερώνει ἕνα σύστημα μέ τό ὁποῖο ἡ λαϊκή ἐτυμηγορία τῶν ἐκλογῶν ἐπιδέχεται μία καί μόνο ἑρμηνεία: αὐτή πού ἐξασφαλίζει στήν ἴδια τήν ἐξουσία. **'Η 'Αρχή, εἶναι τό ζητούμενο καί ἔναντί της, ὅλες οἱ ἀρχές, πᾶνε περίπατο.** 'Η μόνη πάγια ἀρχή πού διέπει τίς δοσοληψίες τῆς πολιτικῆς μας ἡγεσίας, εἶναι πώς ἄλλα λές ὡς ἀντιπολίτευση καί ἄλλα πράττεις ὡς κυβέρνηση.

'Η ἐναλλαγή τῶν ἐκλογικῶν συστημάτων ὑπό τίς ἑκάστοτε κυβερνήσεις εἶναι μία ἀπό τίς ἀδυναμίες τοῦ κοινοβουλευτικοῦ μας συστήματος, πού καθιστᾶ τήν ἐκλογική ἀναμέτρηση παιχνίδι μονομάχων. Τά μεγάλα κόμματα γίνονται, παρά τήν αἰσθητή ἀφερεγγυότητά τους, μόνα ἱκανά νά ἀνταπεξέλθουν στόν ἀνταγωνισμό γιά τήν ἐξουσία καθώς σύν τοῖς ἄλλοις, ἐπιφυλάσσουν γιά τόν ἑαυτό τους καί τά οἰκονομικά ἤ ἐπικοινωνιακά μέσα. **'Η ἔλλειψη ἑνός παγίου ἐκλογικοῦ συστήματος, μᾶς ἔχει ὁδηγήσει σέ μία ἐπίφαση δημοκρατίας, καθώς τό ἐπικρατόν κόμμα χρησιμοποιεῖ τά κρατικά καί πολιτειακά μέσα γιά νά ὁρίσει ἀποκλειστικό διάδοχο... τόν ἑαυτό του.**

'Η Ν.Δ. ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, ἀκολούθησε τήν ἴδια τακτική. Γιά νά δικαιολογήσει τά ἀδικαιολόγητα προσέφυγε στό γνωστό «αὐτό γίνεται καί στήν Εὐρώπη», ἄκρως ἐκνευριστικό καί τριτοκοσμικό, ἐνῶ ἐπινόησε θεωρητικές κατασκευές. Τό ἐκλογικό σύστημα κόφτηκε καί ράφτηκε ἀπό τούς ...ἀτσίδες μέ τά μπλέ τῆς Ρηγίλλης, στά μέτρα τῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων, προσφάτων καί μή (ἐξ οὗ καί ἡ χρησιμότητα τῆς σφυγμομέτρησης τῶν δημοτικῶν), καί κυκλοφόρησε σέ ἕνα μέγεθος πού νά τά χωράει ὅλα.

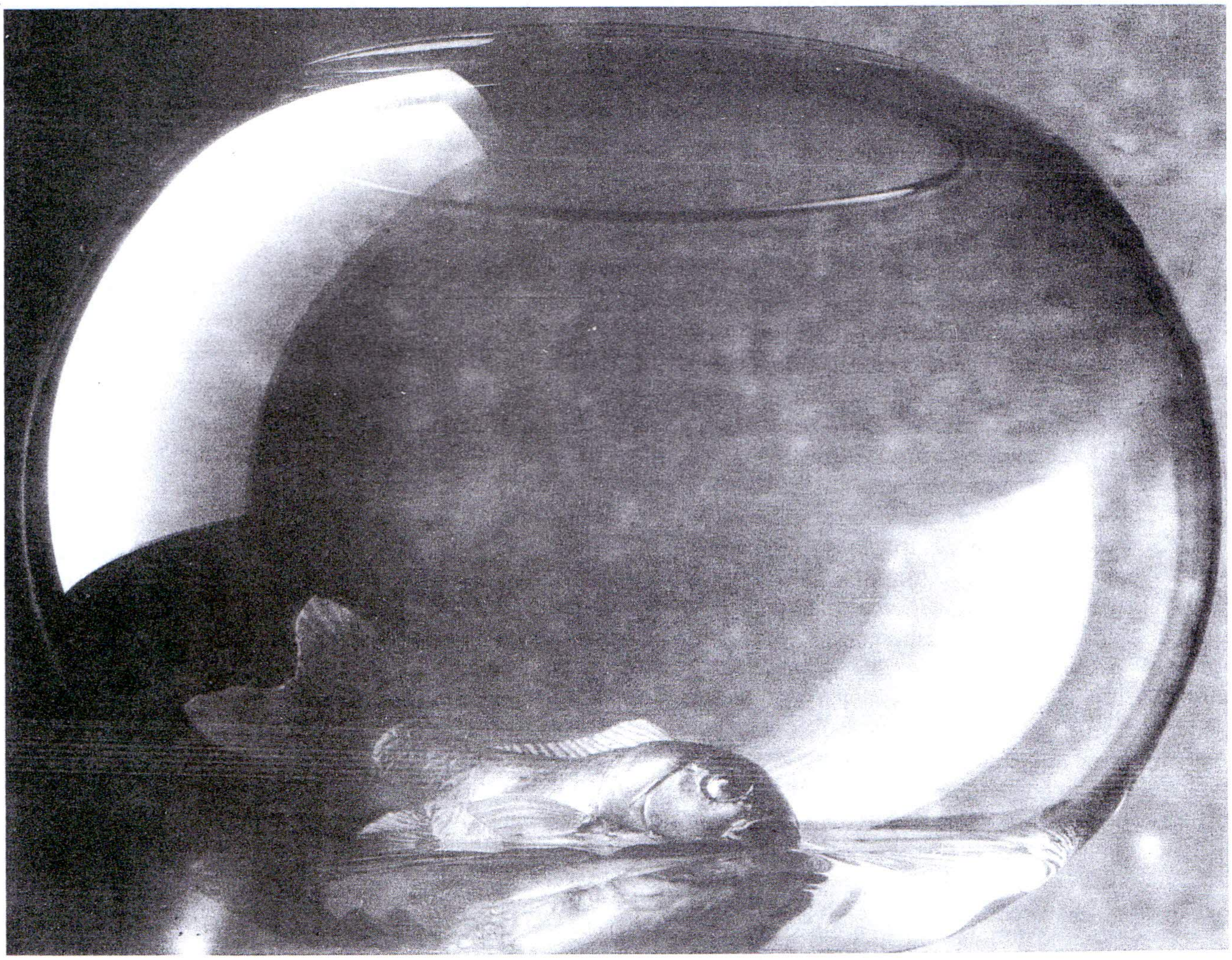
Γιά τίς ἀνάγκες τῆς συνταγματικῆς νομιμότητας, ἐπιστρατεύθηκαν οἱ νομικοί. Καί ἐδῶ, φάνηκε γιά ἄλλη μιά φορά ἡ ἀναποτελεσματικότητα τῶν Θεωρητικῶν τῆς νομικῆς ἐπιστήμης. Οἱ ἀντιφατικές γνωμοδοτήσεις καί ἡ κατά βούληση ἑρμηνεία τοῦ Συντάγματος ἀπό τούς καθηγητές τῆς Νομικῆς, ἀνάλογα μέ ποιά ἄραγε κριτήρια, ἀφήνει πολλά ἐρωτηματικά γιά τήν περί ὀρθοῦ λόγου ἀντίληψη στή σκέψη τῶν νομομαθῶν. 'Ακόμα περισσότερο δημιουργεῖ ἀμφιβολίες γιά τήν βαρύτητα τοῦ ἴδιου τοῦ θεμελιώδους νόμου τοῦ Κράτους, ὅταν ἑρμηνεύεται ὡς ἐλαστικός καί εὔπλαστος στίς ἑκάστοτε προθέσεις τῆς κυβερνητικῆς πλειοψηφίας.

Λειψυδρία ή Λειψανδρία;

Ξενερώσαμε: Ἄς μᾶς συγχωρεθεῖ αὐτός ὁ νεολογισμός, ἀλλά ἀποδίδει μέ διττό τρόπο τήν κατάστασή μας. Μήπως θυμόσαστε τό πρόβλημα τῆς λειψυδρίας; Ἤ μήπως ἀρχίσατε νά ἀφήνετε πάλι τίς βρύσες ἀνοιχτές; Δέν προσέχουμε καί δέν θά ἔχουμε. Ἀπό τότε πού ἀκούγαμε τά μηνύματα στήν τηλεόραση καί τό ραδιόφωνο, κύλησε πολύ νερό ἀπό τό αὐλάκι καί ξεχάσαμε. Ὡς συνήθως, οἱ μόνοι κίνδυνοι πού δέν μᾶς ἀπασχολοῦν, εἶναι αὐτοί πού παραμονεύουν. Πέρα βρέχει! Ἐδῶ, ἀραιά καί πού, καί ὁ Θεός νά βάλει τό χέρι του νά μήν βρεθοῦμε νά εἰσάγουμε γιά τίς ἀνάγκες μας perrier πού εἶναι καί χωνευτικό γιά τά τόσα πού καταπίνουμε. Καί νά ᾽ταν μόνον ἐκεῖ ἡ ξηρασία! Ὅλος αὐτός ὁ συρφετός τῶν δηλώσεων καί τῶν πράξεων καί οὔτε μία γόνιμη.

Λένε, λένε, κι ὅλο μένουμε σέ λιμνάζοντα ὕδατα. Στερέψατε ἀπό φαντασία καί δημιουργία ἐνῶ πλημμυρήσαμε ἀπό ὀχετούς ἀσκόπως πολιτικολογούντων. Μέσα σέ τόση ἀσχήμια καί παραλογισμό, ἐμεῖς νοιώθουμε ἔξω ἀπό τά νερά μας!

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ: ΘΕΜΑ ΓΟΗΤΡΟΥ

Γράφει ἡ ***ΑΘΗΝΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ***

᾿Απέχουμε ἀρκετά ἀπό τήν ἐποχή τῶν Γράκχων, τῶν ἐπαναστατῶν - Δημάρχων τῆς ἀρχαίας Ρώμης πού πλήρωσαν μέ τή ζωή τους τή θέλησή τους νά μείνουν ἀνεξάρτητοι ἀπό τήν ἐξουσία τῶν πολιτικῶν καί τοῦ χρήματος. Οἱ πρόσφατες δημοτικές ἐκλογές ἔδειξαν πώς ὁ θεσμός ἔχει κατ᾿ ὄνομα καί μόνο σχέση μέ τήν τοπική αὐτοδιοίκηση, καί πώς οἱ ψῆφοι μας ἀπευθύνονται ὄχι σέ ἐκπροσώπους τῶν τοπικῶν κοινωνιῶν καί πολύ λιγότερο σέ ἀναμορφωτές, ἀλλά καλοῦνται νά στηρίξουν τά κόμματα καί τίς ἐπιλογές τους.

Οἱ συνηθισμένες παρτίδες παίχτηκαν καί πάλι. Οἱ ὑποψήφιοι ἐπιλέχτηκαν, ὕστερα ἀπό συνδιασκέψεις κορυφῆς καί σφυγμομετρήσεις τῆς κοινῆς γνώμης, καί ἐκλεκτοί ἀναδείχτηκαν αὐτοί πού σύμφωνα μέ τούς νόμους τοῦ πολιτικοῦ μάρκετινγκ θά μποροῦσαν νά προσελκύσουν τίς περισσότερες ψήφους. Τό ἄν ἦταν γνῶστες τῆς λειτουργίας τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, τό ἄν εἶχαν σχέση μέ τά προβλήματα τῶν δήμων καί κοινοτήτων, δέν ὑπῆρξε καθοριστικό. Εἴχαμε ἔτσι δηλώσεις τοῦ τύπου τῆς κας Μερκούρη «᾿Εγώ δέν ἔχω ἰδέα ἀπό διαχείριση τῶν τοπικῶν ὑποθέσεων, ἀγαπάω ὅμως τήν ᾿Αθήνα». ῎Αλλα λόγια νά ἀγαπιόμαστε. Καθ᾿ ὅλη τήν προεκλογική ἐκστρατεία τά αὐτιά μας ἄκουσαν πολλές ἀνάλογες ἀξιοθρήνητες δηλώσεις, πού δέν ἦταν ἀκατανόητες στό στόμα κάποιων ὑποψηφίων, γελοιοποιοῦσαν ὅμως τά κόμματα πού τούς ἐπέλεξαν.

Οἱ δημοτικές ἐκλογές ἔχουν ἀποστολή ὅμοια μέ αὐτή τῶν συνδικαλιστικῶν καί φοιτητικῶν: Νά κερδηθεῖ μιά μάχη ἐντυπώσεων, ὅπως ἀπροκάλυπτα ἐξάλλου γίνεται παραδεκτό ἀπό ὅλα τά κόμματα. Οἱ κομματικοί μηχανισμοί, κινητοποιήθηκαν καί αὐτή τή φορά ἑκατέρωθεν, δηλαδή τόσο ἀπό τό κυβερνών Κόμμα, ὅσο καί ἀπό τήν συμπαράταξη ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ γιά τήν ψηφοθηρία. ᾿Ακολουθώντας τόν κανόνα σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο, ὅποιος κατέχει τήν κεντρική ἐξουσία καί τά μέσα προβολῆς της, ἐξουσιάζει λίγο-πολύ τά πάντα, τά κόμματα ἐπιδόθηκαν, ὡς συνήθως, στό νά θέσουν ὑπό τόν ἔλεγχό τους τήν τοπική αὐτοδιοίκηση, πού στήν περίπτωση αὐτή ἐκλαμβάνεται ὡς ἄλλη μία πίττα γιά μοίρασμα. Τό ποσοστό ἐπιτυχίας στήν ἀναμέτρηση, ἀντιπροσωπεύει γιά μέν τήν κυβέρνηση ποσοστό ἐπιδοκιμασίας ἤ μή τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς, γιά δέ τούς ὑπολοίπους τό μέτρο τῆς ἀπήχησής τους στό λαό. ῾Απλά πράγματα. ᾿Εκεῖ πού μᾶς μπερδεύουν μόνο, εἶναι ὅταν τήν ἑπομένη τῶν ἐκλογῶν, ὅλοι πανηγυρίζουν ὡς νικητές. ῾Η Ν.Δ. γιατί κέρδισε τούς μεγάλους Δήμους, τό ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ γιατί νίκησαν στήν πλειοψηφία τῶν κοινοτήτων. Ποιός ἔμεινε ἀπ᾿ ἔξω; ῎Ισως ὁ Κολλᾶτος. ῾Ο χαμένος πάντως, εἶναι ἡ ἴδια ἡ τοπική αὐτοδιοίκηση.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, θά ἔπρεπε νά ἀποτελεῖ τόν πυρήνα τῆς πολιτειακῆς μας ὀργάνωσης. Οἱ κοινότητες ἀποτέλεσαν στόν ἑλληνικό χῶρο, τό μόνο δοκιμασμένο καί ἀποτελεσματικό σύστημα, πολύ πρίν τόν ἄκρατο συγκεντρωτισμό πού ὁδήγησε στήν παροῦσα ὑπερτροφία τῶν ἀστικῶν κέντρων. ῾Η ἀποκέντρωση θά ἀποτελέσει ὅρο ἐπιβίωσης τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ κράτους, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά συνεχιστεῖ ἡ διόγκωση τῶν ἀπό καιρό κορεσμένων πόλεων σέ βάρος μιᾶς ὑπαίθρου ὑπανάπτυκτης καί ἐρημούμενης. ῾Η αὐτοδιαχείρηση τῶν τοπικῶν ὑποθέσεων, εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιά τήν ἐκ τῶν ἔσω ἀνάπτυξη τῶν τοπικῶν κοινωνιῶν. **Γιατί αὐτοδιαχείριση, σημαίνει συμμετοχή τῶν πολιτῶν στά κοινά, συμμετοχή πού πηγαίνει πολύ πιό πέρα ἀπό τήν στιγμιαία ἄσκηση τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος, ἀλλά ἔχει οὐσιαστικό περιεχόμενο τήν ἀνάπτυξη τῆς πρωτοβουλίας καί τῆς ὑπευθυνότητας ὅλων γιά τά προβλήματα πού ζοῦν καί γνωρίζουν ἀπό κοντά.** Στήν ῾Ελλάδα ἐπιπλέον, ὑπάρχουν ἔντονα τοπικά χαρακτηριστικά καί ζωηρή κλίση πρός τίς ἀρχαιρεσίες ἀπό κόσμο, πού θέλει νά ἔχει λόγο γιά ὅσα συμβαίνουν. Τό ἐνδιαφέρον αὐτό ἀκριβῶς, εἶναι πού ἐκμεταλλεύονται τά κόμματα: Δίνουν εὔκολη λύση στό αἴτημα τῆς συμμετοχῆς, ἐξαντλώντας τίς ἀνησυχίες τῶν πολιτῶν μέ τήν ἔνταξη στήν α΄ ἤ τή β΄ παράταξη, καί κουκουλώνουν ἔτσι κάθε προσπάθεια γιά αὐτόνομη τοπική ἀνάπτυξη. Γιατί ἡ μεταφορά τῶν κέντρων ἐξουσίας εἶναι τό τελευταῖο πού θά ἤθελαν νά συμβεῖ ὅσοι κατά τ᾿ ἄλλα διατείνονται γιά τούς δημοκρατικούς θεσμούς.

῾Η ἀνεξαρτησία τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης εἶναι ἀνύπαρκτη καί αὐτό φάνηκε καθαρά στίς δημοτικές ἐκλογές τοῦ ᾿Οκτωβρίου. ᾿Ιδίως στό δεύτερο γύρο, ὅπου ἡ κομματική ἀντιπαράθεση ἦταν ἀνοικτή, καί ἐπιστρατεύτηκαν οἱ πάντες, μέ μεταφορές ἑτεροδημοτῶν (πού ψηφίζουν γιά δήμους πού δέν τούς ἀφοροῦν), μέ τή συλλογή ὑπογραφῶν ἐπωνύμων (Δῆμος Θεσσαλονίκης) καί τήν δραστηριοποίηση ὑπουργῶν καί ἄλλων Κυβερνητικῶν σέ βάρος βέβαια τῶν καθηκόντων τους. ῎Ας ἔλλειπε τουλάχιστον ἡ ὑποκρισία τῆς Ν.Δ., πού διά στόματος ῎Εβερτ (τό βαρύ πυροβολικό στήν ἐκλογική μάχη), περηφανεύε-

Πρώην συναγωνιστές, νῦν ἀντίπαλοι, χέρι - χέρι πάντως. Αὐτά ἔχει ἡ πολιτική!

ται ὅτι ἡ ἐπιλογή τοῦ κ. Τρίτση, πρώην ὑπουργοῦ τοῦ ΠΑΣΟΚ, γιά τό δήμο τῆς Ἀθήνας εἶχε σκοπό νά ἀποδεσμεύσει τήν τοπική αὐτοδιοίκηση ἀπό τήν κομματική ἐξάρτηση. Αὐτή ἡ «ὀπορτουνιστική» ἐπιλογή, ὅπως καί παρόμοιες στό παρελθόν, ἐξυπηρετοῦν μιά τακτική μέ τήν ὁποία ἐπιχειρεῖται ἡ ὅσο τό δυνατόν μεγαλύτερη χειραγώγηση τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος. Οἱ παραδοσιακοί ψηφοφόροι τῆς Ν.Δ., ἀναγκάζονται, μέ τή λογική τοῦ «μή χεῖρον βέλτιστον» νά ψηφίσουν τόν ἐπίσημο ὑποψήφιο τοῦ κόμματος, παρά τίς ἀντιρρήσεις πού οἱ περισσότεροι εἶχαν καί τίς ἀμφιβολίες γιά τή σοβαρότητα καί τήν πολιτική συνέπεια ἑνός προσώπου πού προέρχεται ἰδεολογικά καί πραγματικά ἀπό τόν διαμετρικά ἀντίθετο χῶρο καί πού στό πρόσφατο παρελθόν εἶχε ἐκφραστεῖ ἐναντίον τῆς Δεξιᾶς και τῶν ἡγετῶν της. Ὅμως πειθαρχοῦν στόν παραλογισμό τοῦ κόμματος καί ἐκλέγουν κάποιον πού δέν τούς ἐκφράζει, ὄχι μόνο τυπικά, ἀλλά οὔτε κἄν κομματικά. Κατ' αὐτό τόν τρόπο ἡ ἐπιτυχία εἶναι διπλή: ἀπό τή μια **οἱ λεγόμενοι δεξιοί ἔχουν χάσει τ' αὐγά καί τά πασχάλια, ἀποξενώνονται οἰκοιοθελῶς στίς ὅποιες ἰδεολογικές τους ἀντιστάσεις ἐν ὀνόματι τῆς κομματικῆς πειθαρχίας**, καί ἀπό τήν ἄλλη «ψαρεύονται» κάποιες ψῆφοι παραστρατημένων κεντρώων καί βάλε, μέχρι ἀριστερῶν. Μέ τό ἐπιχείρημα γιά ἀποκομματικοποίηση τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἀπό τήν Ν.Δ., θά πρέπει νά πιστέψουμε ὅτι ὁ Τρίτσης τῆς Τόλμης καί Γοητείας, ὑπερψηφίστηκε ἀπό τούς φιλελεύθερους γιατί ἀναγνωρίστηκε ἡ φήμη του ὡς πολεοδόμου καί τό ἔργο του — χράτς-χράτς — ἐπί ΠΑΣΟΚ! Ἐκτός ἐάν οἱ Νέες Ἰδέες ἐνσαρκώνονται στό πρόσωπο τοῦ Ἀντώνη μέ τό σακάκι στόν ὦμο, πού ἔχει ἑτοιμοπαράδοτες λύσεις καί ἀπαντήσεις σέ ὅλα.

Ἀπό τήν ἄλλη ἡ πρόταση τῆς Μελίνας προσπάθησε νά δώσει χαρακτήρα show στήν ὅλη ὑπόθεση ἀπό τήν ἀντιπολίτευση. Ἡ κα. Μερκούρη δέν κρατήθηκε στό ὕψος τῶν προσδοκιῶν, καθώς ἐδῶ οἱ διάλογοι, ἀντίθετα μέ τά σενάρια, δέν ἦταν γραμμένοι, καί ὅταν χρειάστηκε νά αὐτοσχεδιάσει, τό μόνο πού εἶχε νά πεῖ ἦταν κακοδιατυπωμένες γενικότητες περί ἀγάπης καί εὐαισθησίας: «Εἶναι καιρός νά ξαναδοῦμε ἐρωτευμένα ζευγαράκια νά περπατοῦν στό κέντρο τῆς Ἀθήνας». Μά εἶναι σοβαρά πράγματα αὐτά; Στήν ἔλλειψη πολιτικοῦ λόγου, καί τήν ἀπουσία προτάσεων προστέθηκε καί μιά προεκλογική ἐκστρατεία μέ κακόγουστες ἀφίσσες, ἀδιάφορα τηλεοπτικά μηνύματα, ὁμιλίες σέ ἵδρυμα κωφῶν, τό «Ἀθήνα πού 'γινες δίκοπο μαχαίρι» καί ἄλλα γραφικά. Μέ δεδομένη τήν ἀδιαφορία γιά τήν τοπική αὐτοδιοίκηση, ἡ ἐπιλογή τῆς Μελίνας ἀπέτυχε νά λειτουργήσει καί ὡς πρός τήν κομματική ἀποστολή της, νά προσελκύσει δηλ. ψήφους θαυμαστών (καί ὄχι σκεπτόμενων δημοτῶν).

Ἄν πρέπει τέλος νά συνάγουμε κατ' ἀνάγκη πολιτικά συμπεράσματα ἀπό τίς δημοτικές ἐκλογές, εἶναι ἐμφανές πώς ὁ Συνασπισμός διέρχεται κρίση, καθώς δέν στέκεται ἀπό μόνος του, καί συνεργάζεται μέ ὅσους θεωρεῖ ὑπόλογους κατά τή διαδικασία τῆς «καθάρσεως» τήν ὁποία ὑποστηρίζει. Ἡ ψῆφος ὅμως τῶν ἀριστερῶν εἶναι πιά, ἤ οὕτως ἤ ἄλλως ὑπεράνω πάσης λογικῆς.

Πάντως ὅλα τά κόμματα, ἐπιδόθηκαν σέ θριαμβολογία καί ἔβγαλαν ἀπό τίς ἐκλογές τά συμπεράσματα πού ἤθελαν. Ἔχουν ἐξάλλου τό ἐλεύθερο, γιατί ὁποιαδήποτε δήλωση, ὅσο στρουθοκαμηλισμό κι ἄν προδίδει, δέν κινδυνεύει νά ξεσηκώσει ἀντιδράσεις. **Ὁ λαός δέν ἀντιδρᾶ γιατί τά πολιτικά παιχνίδια καί ἡ νοοτροπία τοῦ συμφέροντος ἔχουν ἀμβλύνει τήν ἔννοια τῆς ἀγανάκτησης στήν νεοελληνική πραγματικότητα.** Καί γιά ἀκόμα ἕνα λόγο: γιατί δέν ὑπάρχει ἀξιόλογη ἐναλλακτική πρόταση καί γιά πολλούς ἡ λευκή ψῆφος (πού ἦταν παρ' ὅλα αὐτά ἰδιαίτερα αὐξημένη, ὅπως καί οἱ ἀποχές) εἶναι μία μή - θέση.

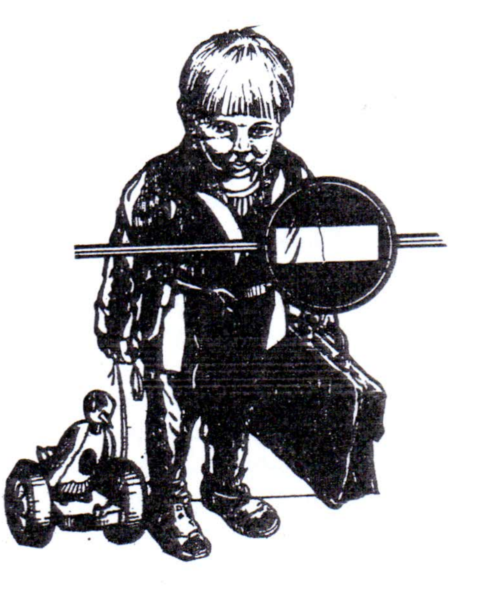
Γνωρίζουμε, ὅτι ὁ πολιτικός ἀποχρωματισμός τῶν δημοτικῶν καί κοινοτικῶν ἐκλογῶν εἶναι ἀνέφικτος καί ἐν μέρει ἀνεπιθύμητος. Οἱ ἐκλεγμένοι τοπικοί ἐκπρόσωποι εἶναι φυσικό νά ἔχουν πολιτική ἄποψη καί νά τήν ὑποστηρίζουν. Ἀπό ἐκεῖ ὅμως μέχρι τήν πλήρη ἀντιστροφή, δηλ. τήν ὑποστήριξη τῶν ἐκπροσώπων μέ καθαρά κομματικά κριτήρια καί ὠφέλη, ὑπάρχει ἀπόσταση πού καθορίζει τά ὅρια τῆς ἀνόθευτης καί ἀποτελεσματικῆς λειτουργίας τῶν Κοινοτήτων. Καί στίς πρόσφατες ἐκλογές, μέ τό προηγούμενο τῆς μή - προώθησης τοῦ νόμου γιά τό Β΄ βαθμό τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, ἡ εὐκαιρία γιά τήν ἀνάπτυξη τῶν Κοινοτήτων, ὑπέστη μιά ἀκόμα ἧττα.

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ...

Γράφει ὁ ***ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΠΑ·Ι·ΩΑΝΝΟΥ***

Πεποίθηση τοῦ γράφοντος δέν εἶναι, ὅτι ζητήματα ὅπως αὐτό τῆς παιδείας ἐπιδέχονται ὑπεραπλουστεύσεις. Κι αὐτό ἀσφαλῶς, ἐπειδή συμβαίνει τό ἀκριβῶς ἀντίστροφο.

Ἄν θέλαμε ὅμως νά προσεγγίσουμε τά γεγονότα, τά αἴτια πού τά προκαλοῦν καί τ' ἀποτελέσματά τους, σίγουρο εἶναι πώς δέν θά ἦταν σκόπιμο νά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν παιδεία, τήν ἐλευθερία, τήν δημοκρατία, τόν ἀνθρωπισμό καί ἄλλες «συμπαθεῖς» ἔννοιες, αὐτές καθ' αὐτές. Εἰδικότερα σήμερα στήν ἐποχή τοῦ ἄκρατου ἐκφυλισμοῦ τοῦ παρηκμασμένου δυτικοῦ κόσμου, ὅπου ὅλοι βρίσκονται σύμφωνοι γιά τόν ἐκσυγχρονισμό, τήν πρόοδο, τήν εἰρήνη, τήν δικαιοσύνη καί ἄλλες τόσο ὄμορφες καί «ἀνθρώπινες» ἔννοιες, μιά ἀκόμη ἐπιφανειακή ἐνασχόληση μέ τό ἀντικείμενο θά ἦταν πραγματική πανωλεθρία ἤ τουλάχιστον θά ἐξυπηρετοῦσε μονάχα στό νά ἐφησυχάσει τίς ἀνησυχίες μας.

> **Ἀνανέωση στήν παιδεία καί στήν κοινωνία δέν ἐπέρχεται, ἐφόσον ἡ πρώτη δέν γίνει πρόμαχος, ὑπερασπιστής τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἔξω ἀπό ὁποιαδήποτε τεχνοκρατικά, φιλελεύθερα ἤ μαρξιστικά σχέδια.**

Κάτω ἀπ' αὐτό τό πρίσμα μέ τί καρδιά θά μπορούσαμε στ' ἀλήθεια νά ὑποδεχθοῦμε τά ἐκσυγχρονιστικά, ἀνανεωτικά καί γεμάτα ἀπό ἐθνική ἔπαρση καί Νέες Ἰδέες ἐκπαιδευτικά μέτρα τῆς κυβέρνησης;

Πραγματικά τί νά σημαίνουν σήμερα «καλλιέργεια τῆς εὐπρέπειας, τῆς πειθαρχίας στό μαθητή»; **Παράδοξο ἀκούγεται νά θέλει ὁ κ. Κοντογιαννόπουλος νά «ντύσει» μέ ἔπαρση τῆς σημαίας καί ὑποχρεωτικό ἐκκλησιασμό τήν μαρξιστική παιδεία, πού ὄχι μόνο ὑπάρχει οὐσιαστικά, ἀλλά μέχρι τώρα ἦταν (καί τίποτε δέν μᾶς ἐξασφαλίζει ὅτι θά ἀλλάξει αὐτό στό μέλλον), γέννημα-θρέμα τοῦ καθηγητικοῦ συνδικαλισμοῦ.**

Ἀλλά ἄς προσπαθήσουμε νά ταξινομήσουμε κάπως τά πράγματα. **Ἀπ' ὁλόκληρο τό συνοθύλευμα τῶν ἐκπαιδευτικῶν μέτρων τά κυρίως ἐνδιαφέροντα καί ζωτικά σημεῖα εἶναι: α) Ἔπαρση καί ὑποστολή τῆς Σημαίας, β) Ὑποχρεωτικός ἐκκλησιασμός, γ) Αὐστηρός κανονισμός στίς ἀπουσίες, δ) Ἑνιαία καί εὐπρεπής ἐμφάνιση τῶν μαθητῶν, ε) Περισσότερες δικαιοδοσίες τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου μέ ἀντίστοιχη μείωση αὐτῶν τῶν μαθητικῶν κοινοτήτων.**

Κατ' ἀρχήν ἄς σταθοῦμε νά δοῦμε ποιοί καλοῦνται νά ὑλοποιήσουν τό ἑκάστοτε ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα. Θυμόσαστε τίς ἀπεργίες τῶν καθηγητῶν πάνω στίς ἐξετάσεις, τίς πανελλήνιες, τῶν μαθητῶν; Μήπως κατά σύμπτωση θυμόσαστε μέ πόσο ζῆλο ὑπερασπίζονταν τήν προοδευτική κατεύθυνση τῆς παιδείας πού θεωροῦσαν δικό τους ἐπίτευγμα (καί εἶναι στ' ἀλήθεια) καί ἀνησυχοῦσαν γιά τό μέλλον αὐτῆς τῆς οὐσιαστικά μαρξιστικῆς κατεύθυνσης παιδείας; Τέλος μήπως οἱ «δάσκαλοι τοῦ γένους» δέν ἦταν πού ζητοῦσαν αὐξήσεις ἐπί αὐξήσεων (ἀκόμη καί γιά σεμινάρια τοῦ ὑπουργείου ὅπου ἐνδεχομένως συμμετεῖχαν ἐκτός τοῦ ὡραρίου), προκειμένου νά φέρουν εἰς πέρας τό ὕψιστο αὐτό λειτούργημα, τήν ἴδια στιγμή πού πολλοί ἀπ' αὐτούς πουλᾶνε καί 5.000 δρχ τά ἰδιαίτερα μαθήματα σέ ὅσους βοηθοῦν νά βροῦν τά «φῶτα τῆς γνώσης». Ἄς μήν βασανιζόμαστε ἄλλο. Αὐτοί ἦταν καί αὐτοί εἶναι. Καί δέν θέλω νά πῶ ὅτι δέν ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις στόν κανόνα. Ὁ κανόνας ὅμως, αὐτός εἶναι, καί ὑπάρχει.

Γιά τήν συνέχεια ἄς σταθοῦμε λίγο στήν νεολαία, στούς μαθητές καί στούς φοιτητές. Ἄς κοιτάξουμε πώς εἶναι ὁ νέος σήμερα ὅταν πρωτοαντικρύζει τήν κοινωνία. Στήν πλειονότητά τους οἱ νέοι κινοῦνται σέ τρεῖς τομεῖς πού δέν διαφέρουν ἀπ' αὐτούς πού ζοῦν καί δροῦν οἱ ὑπόλοιποι πολίτες. Οἰκογένεια, παραγωγή, κοινωνικότητα. Καί στούς τρεῖς αὐτούς χώρους ἐπικρατεῖ τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς πού ἐκφράζεται μέ τόν ἀτομικισμό, ἀνταγωνισμό, καταναλωτισμό καί εὐδαιμονισμό ἐνγένει. Τά δεδομένα εἶναι αὐτά, τά δεδομένα εἶναι ὑλιστικά. Γιά ἰδανικά καί ἀξίες δέν μίλησε κανείς καί ὅποιος μίλησε, ὁ λόγος του ἦταν παρωχημένος ἤ εἶχε ἀδύναμη φωνή. Μέσα στήν οἰκογένεια οἱ δεσμοί ἔχουν χαλαρώσει, ἡ τηλεόραση στό σπίτι ἐξιδανικεύει τό «ἀμερικάνικο ὄνειρο», οἱ κοινωνικές καί παραγωγικές σχέσεις ἔχουν σάν βάση τό «ἐγώ».

Ἀπ' αὐτήν τήν μερίδα τῆς κοινωνίας, πού κυοφορήθηκε καί ἀνδρώθηκε μέ τέτοια πρότυπα, τήν νεολαία, ἔρχεται σήμερα τό ὑπουργεῖο τῆς φιλελεύθερης κυβέρνησης νά ἀπαιτήσει πειθαρχία. Ἀλλά πειθαρχία ὡς πρός τί; Μιά ξερή πειθαρχία μπροστά στό ἐθνικό σύμβολο, χωρίς ἐθνική παιδεία; Γιατί αὐτό; Δέν μᾶς φέρνει τά ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα; Ἕναν ἀνούσιο ἐκκλησιασμό τήν ἴδια στιγμή πού δέν ὑπάρχει αἴσθημα ἀνάλογο; Ὅταν δέν καταλαβαίνουν οἱ μαθητές (καί δέν τούς δίνει κανείς νά τόν λόγο νά καταλάβουν) τό νόημα τῆς θρησκείας, ποιός θά τούς ἀποτρέψει ἀπ' τό νά παίζουν σαΐτες μέσα στήν ἐκκλησία; Καί ποιός θά εἶναι ὁ χαμένος στ' ἀλήθεια τότε;

Τά δεδομένα εἶναι ὑλιστικά. Γιά ἰδανικά καί ἀξίες δέν μίλησε κανείς καί ἄν μίλησε ὁ λόγος του ἦταν παρωχημένος ἤ εἶχε ἀδύναμη φωνή.

Ἄς μήν παραλογιζόμαστε. Ἀνανέωση στή παιδεία καί στήν κοινωνία δέν ἐπέρχεται, ἐφόσον ἡ πρώτη δέν γίνει πρόμαχος καί ὑπερασπιστής τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἔξω ἀπό ὁποιαδήποτε τεχνοκρατικά, φιλελεύθερα ἤ μαρξιστικά σχέδια. Ἄν δέν ἀλλάξει ἡ οὐσία τῆς παιδείας καί δέν ἀναζητήσει τήν ἐθνική της ταυτότητα. Ἄς μήν κουρελιάζουμε τό ἐθνικό μας σύμβολο ὅταν δέν τό πιστεύουμε καί δέν τό ὑπερασπιζόμαστε μέ ἔργα κ. Κοντογιαννόπουλε. Κάι μήν ἑτοιμάζεστε νά φτιάξετε ὁμοιόμορφους στρατιῶτες, ὀπαδού τῶν νεοφιλελεύθερων ἰδεῶν.

Καταλήγοντας, θά ἤθελα νά χρησιμοποιήσω αὐτό τό ἄρθρο γιά νά ἐπισημάνω τήν μόνη προοπτική που βλέπω γιά τήν παιδεία. Κι αὐτή δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τόν ἀδιάκοπο ἐθνικιστικό ἀγῶνα, μέσα ἀπό τόν μαθητικό συνδικαλισμό, μέχρις ὅτου οἱ μαθητικές κοινότητες νά πάρουν τήν τύχη τους στά χέρια τους. **Καί στό βαθμό πού ἡ παιδεία δέν εἶναι ξεκομμένη ἀπό τό σύστημα, ὁ ἐθνικισμός πρέπει νά εἶναι τό κοινωνικό φαινόμενο πού προσφέρει ἐναλλακτική λύση στά σημερινά προβλήματα.**

Ἄν κάποτε τό ἀκούγαμε αὐτό κάπου, σήμερα τό βλέπουμε. Ἄν κάποτε τό συναισθανόμασταν, σήμερα τό συνειδητοποιοῦμε...

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ, ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ, ΕΝΑΣ ΚΑΓΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

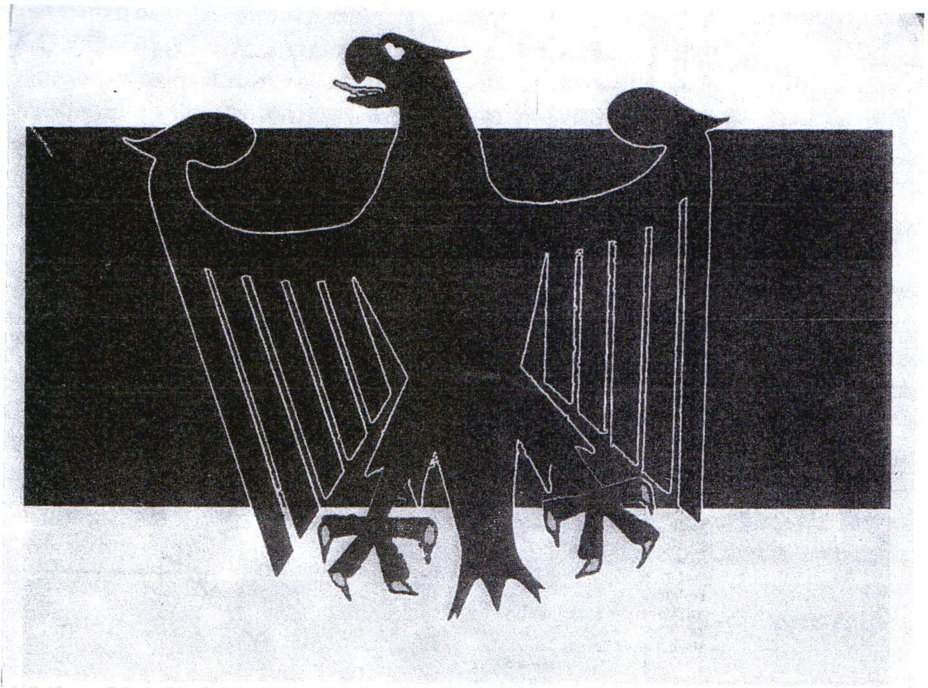
«Ἑνότητα, δίκαιο καί ἐλευθερία γιά τήν γερμανική πατρίδα». Ἡ τρίτη στροφή τοῦ γερμανικοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου ἀπέκτησε τώρα νέο περιεχόμενο. Ἡ γερμανική ἑνοποίηση εἶναι πιά πραγματικότητα ἀπό τίς 3 Ὀκτωβρίου καί τό γερμανικό κράτος ξεκίνησε καινούργια πορεία στήν μακρά ἱστορία του. Ἡ πρωτοτυπία αὐτή τή φορά, εἶναι πώς ἡ δημιουργία τοῦ νέου Γερμανικοῦ κράτους ἔγινε εἰρηνικά καί ταχύτατα, μέ τήν «ἁπλῆ» ὑπογραφή τῆς συμφωνίας γιά τήν ἐπανένωση, χωρίς θεαματικές ἀνατροπές καί αἱματηρές συγκρούσεις, ἀλλά σέ κλίμα ἑορταστικό, μέ χαμόγελα καί θερμές χειραψίες. **Εἶναι δεῖγμα τῶν καιρῶν, πώς ἡ πολιτική θέληση, ὅταν ὑπάρχει καί εἶναι ἰσχυρή, ὑλοποιεῖ ἐν μία νυκτί, τίς κοινῶς λεγόμενες οὐτοπίες.** Αὐτή ἡ θέληση καί ἡ ἀποφασιστικότητα ὁδήγησε, μετά μόλις 18 ἡμερῶν σκληρές διαπραγματεύσεις, στήν συμφωνία γιά τήν συγκρότηση τοῦ μοναδικοῦ γερμανικοῦ κράτους.

Ἡ Συμφωνία εἶναι ἕνα ἱστορικό ἔγγραφο ἀπό κάθε ἄποψη, καί σπάνιο δεῖγμα ντοκουμέντου μέ τό ὁποῖο ἐπέρχεται ἡ ἐξαφάνιση μιᾶς ἀπό τίς δύο ὑπογράφουσες. Γιατί γιά νά εἶμαστε ἀκριβεῖς ὁ ὅρος ἀπορρόφηση ἐκφράζει πιό σωστά τά γεγονότα ἀπό τόν ὅρο τῆς ἑνοποιήσεως. Ἡ γερμανική ἐπανένωση, πέραἀπό τήν ἀναγνωρισμένη σημασία τῆς ἱστορικῆς καί ἐθνικῆς ἀποκατάστασης, ἀκολουθεῖ τούς σύγχρονους κανόνες τῆς οἰκονομίας καί τῆς ἰσχύος: Τό μεγάλο κράτος, δέν «τρώει» τό μικρό, ἀλλά τό ἐγκολπώνει καί τό στηρίζει. Τά ἐσωτερικά προβλήματα στήν πορεία ἐναρμόνησης τῶν δύο κοινωνιῶν δέν θά λείψουν. Ὅσο ὅμως κι ἄν ἔχει δοθεῖ ἔμφαση στήν πολυσυζητημένη ἀποκατάσταση τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας, ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ νά πιστεύουμε ὅτι, ἐκεῖ πού βρίσκονται οἱ Δυτικογερμανοί εἶναι μᾶλλον διέξοδος στήν αὐξανόμενη ὑπερτοφία τους παρά αἰτία γιά σοβαρές θυσίες. Ἡ ἀνεργία καί ἡ προσωρινή οἰκονομική ἀστάθεια εἶναι τό ἐλάχιστο τίμημα τῆς συγκλονιστικῆς αὐτῆς μετάβασης. Περισσότερο ἐνοχλητική ἀπό αὐτές, εἶναι ἀφενός ἡ ὑποβόσκουσα ἀποικιοκρατική νοοτροπία τῶν δυτικῶν, ἀφετέρου ἡ ἔντονη ἀναζήτηση τῆς καλοπέρασης γιά τούς ἀνατολικούς, πού συνοδεύει τό πέρασμα στήν καταναλωτική κοινωνία. Ἡ χωριστή πορεία τῶν δύο λαῶν γιά σαράντα χρόνια ὑπό ἀντίρροπα καθεστῶτα, ἦταν ἑπόμενο νά ὁδηγήσει σέ μιά διαφορετική διάπλαση τῶν ἠθῶν τῶν νέων γενεῶν, ὅπως ἔδειξε καί ἡ σοβαρή διαφωνία γιά τή ρύθμιση τῶν ἀμβλώσεων πού λίγο ἔλειψε νά σταθεῖ ἐμπόδιο στήν τελική Συμφωνία. Ὁ συμβιβασμός σ' αὐτές τίς περιπτώσεις ἀμβλύνει τά πνεύματα καί ἀποτέλεσε τή μόνη λύση προκειμένου νά διαφυλαχθεῖ ἡ ἑνότητα.

Ἀπό τό «Economist»

Τά νέα γερμανικά σύνορα, ὅπως ὅλα δείχνουν, θά ἀποτελέσουν σταθερά ὅρια τῆς ἐπικράτειας μετά τίς πολλές ἀνακατατάξεις πού γνώρισαν τόν τελευταῖο αἰώνα. Θέμα ἐθνικῶν μειονοτήτων σέ γειτονικές χῶρες δέν τίθεται, καί τό «Σύνταγμα αὐτό ἰσχύει πλέον γιά τό σύνολο τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους», μέσα ὅμως στά καθιερωμένα σύνορα. Ἡ προσάρτηση τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἦταν τό ζητούμενο, καί τό ἄρθρο 23 τοῦ Συντάγματος τῆς Δυτ. Γερμανίας μέ τό ὁποῖο προβλεπόταν ἀπροσδιόριστα ἡ προσχώρηση «ἄλλων ἐδαφῶν τῆς Γερμανίας», ἔπαψε νά ἔχει λόγο ὑπάρξεως καί καταργήθηκε. Εἶναι φανερό πώς ἄν ἡ γερμανική ἑνοποίηση πραγματοποιήθηκε τόσο γρήγορα καί ἀποτελεσματικά εἶναι γιατί ἀποτελοῦσε σαφῆ ἐθνικό στόχο τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς πολλῶν δεκαετιῶν, καί προηγήθηκε μεγάλη καί σιωπηλή προετοιμασία. Ἄν κάτι πρέπει νά ἀναγνωρισθεῖ στήν παροῦσα γερμα-

ΣΤΑΘΜΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

1949

Ἀπό τίς ζῶνες κατοχῆς ἀπό τίς τρεῖς νικηφόρες συμμαχικές δυνάμεις (Η.Π.Α., Γαλλία, Μ. Βρετανία), προκύπτει στίς 23 Μαΐου τοῦ 1949 ἡ Ο.Δ.Γ. (BRD Ὁμοσπ. Δημοκρ. τῆς Γερμανίας). Ἡ ἀπάντηση ἀπό τήν κατεχόμενη ἀπό τούς Σοβιετικούς ζώνη, ἔρχεται στίς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ '49 μέ τήν ἵδρυση τῆς Λ.Δ.Γ. (DDR).

1953

Στίς 17 Ἰουνίου τοῦ 1953 διαδηλώνουν στό ἀνατολικό Βερολῖνο ἐργάτες κατά τοῦ ἐξαρτώμενου καθεστῶτος ἀπό τήν Μόσχα. Ρωσικά τάνκς καταστέλλουν τήν ἀντίδραση. Θύματα, περίπου 300. Ἡ ἡμερομηνία αὐτή καθορίζεται ἀπό τήν δυτικογερμανική Βουλή ὡς ἡμέρα τῆς Γερμανικῆς ἀνεξαρτησίας.

1955

Ἡ Δ. Γερμανία γίνεται μέλος τοῦ ΝΑΤΟ. Τήν ἴδια χρονιά ἡ Α. Γερμανία προσχωρεῖ στό σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας.

1961

Ὁ Καγκελλάριος τῆς Α. Γερμανίας καί πρόεδρος τοῦ ΕΝΝΙΑΙΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ (SED) Βάλτερ Ulbrich κηρύσσει τήν ἔναρξη τῆς ἀνυψώσεως τοῦ τείχους τοῦ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ. Τά γερμανογερμανικά σύνορα ἀποτελοῦν στό σημεῖο αὐτό τήν αὐστηρότερα ἐπιτειρούμενη συνοριακή γραμμή τοῦ κόσμου.

1963

Τόν πρῶτος γερμανό Καγκελλάριο Κούραντ Ἀντεννάουερ, διαδέχεται ὁ Λούντβιχ Ἔρχαρντ Πλάτς. Ὁ χριστιανοδημοκράτης αὐτός κατοχύρωσε τόν διαμελισμό τῆς Δ. Γερμανίας σέ ὁμόσπονδα κρατίδια, πέτυχε συμφιλίωση μέ τήν Γαλλία καί ἐπέβαλλε τόν δυτικογερμανικό ἐπανεξοπλισμό.

1970

Συνάντηση Καγκελλαρίου Β. Μπράντ μέ τόν Πρωθυπουργό τῆς Λ.Δ.Γ. Στόφ στό ΕΡΦΟΥΡΤ. Ὁ σοσιαλδημοκράτης Καγκελλάριος προτείνει θεμελιακή συνθήκη μέ τήν Λ.Δ.Γ, ἡ ὁποία εἰσάγει μιά χαλάρωση στίς «γερμανογερμανικές» σχέσεις καί ἐπιδιώκει συμφιλίωση μέ τήν Πολωνία καί τήν Σοβιετική Ἕνωση.

1972

Ὑπογραφή τῆς θεμελιακῆς συνθήκης ἀνάμεσα στήν ΟΔΓ καί τήν ΛΔΓ γιά τήν ἐξισορρόπηση τῶν σχέσεών τους εἰδικά ὅσον ἀφορᾶ τό Ἀνατολικό Βερολῖνο. Τήν προηγούμενη χρονιά ὁ Ἔριχ Χόνεκερ εἶχε ἀντικαταστήσει τόν **Βάλτερ Οὔλμπριχτ**.

1976

Ὁ τραγουδοποιός Βόλφ Μπίερμανν, κατά τήν διάρκεια μιᾶς τουρνέ ἐκπατρίζεται στή Δυτική Γερμανία. Πολυάριθμοι Συγγραφεῖς ἐγκαταλείπουν - συχνά ἀνοικειοθελῶς - στούς ἑπόμενους μῆνες τήν ΛΔΓ.

1987

Κατά τήν διάρκεια ρόκ - κονσέρτου στό Δυτικό Βερολῖνο, γίνεται συμπλοκή στήν ἄλλη πλευρά τοῦ τείχους ἀνάμεσα σέ νεαρούς καί ἀστυνομικούς, κατά τήν ὁποία ὑψώθηκε γιά πρώτη φορά ἡ φωνή: «Τό τεῖχος πρέπει νά φύγει».

1989

7 Μαΐου. Φανερή νοθεία στίς Λαϊκές 'Εκλογές στήν ΛΔΓ προκαλεῖ διαμαρτυρίες.

11 Σεπτεμβρίου. Μαζική φυγή πολιτῶν τῆς ΛΔΓ μόλις ἀνοίγουν τά σύνορα Οὐγγαρίας - Αὐστρίας.

7 'Οκτωβρίου. 40η ἐπέτειος τῆς ΛΔΓ. Νίξη ἀπό τόν σοβιετικό Πρόεδρο Γκορμπατσώφ, ὅτι θά ἐπιδιώξει θεμελιακές μεταρρυθμιστικές ἀλλαγές στήν ΛΔΓ. Διαδήλωση δεκάδων χιλιάδων ἀνατολικογερμανῶν κατά τοῦ σοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος.

16 'Οκτωβρίου. 'Ο Ἔγκον Κρέντς διαδέχτηκε τόν Ἔριχ Χόνεκερ.

9 Νοεμβρίου. 'Η ΛΔΓ ἀνοίγει τά σύνορα.

13 Νοεμβρίου. 'Ο Χάνς Μόντροφ ἐκλέγεται πρωθυπουργός.

28 Νοεμβρίου. Παρουσίαση τοῦ σχεδίου τῆς ἑνοποιήσεως ἀπό τόν Χέλμουτ Κόλ.

22 Δεκεμβρίου. 'Η πύλη τοῦ Βραδεμβούργου ἀνοίγει.

1990

18 Μαρτίου. 'Ο συντηρητικός συνασπισμός «Συμμαχία γιά τήν Γερμανία» (CDU, DSU, Δημοκρατικό ξεκίνημα) κερδίζει τίς πρῶτες ἐλεύθερες λαϊκές κοινοβουλευτικές ἐκλογές.

12 'Απριλίου. 'Ο Λόταρ ντε Μεγιέρ γίνεται πρωθυπουργός καί πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως μέ ὁμοφωνία τῆς «Συμμαχίας γιά τήν Γερμανία», SPD καί φιλελευθέρων. Οἱ ἐθνικιστικές ὀργανώσεις σαμποτάρονται.

21 'Ιουνίου. Συμφωνία τῶν δύο κοινοβουλίων γιά τήν Οἰκονομική, 'Αμυντική, Κοινωνική Ἕνωση τήν 14 'Ιουλίου. 'Ομόφωνη ἀναγνώριση τῶν πολωνικῶν δυτικῶν συνόρων.

16/17 'Ιουλίου. Συμφωνία Γκορμπατσώφ νά ἀποκτήσει ἡ Γερμανία μέσα στό 1990 τήν ἀπόλυτο κυριαρχία τῶν ἐδαφῶν της.

22 Αὐγούστου. Τό ἀνατολικογερμανικό κοινοβούλιο ἐγκρίνει τό νά γίνουν ἐκλογές γιά ἑνιαῖο γερμανικό κοινοβούλιο.

23 Αὐγούστου. Κατοχύρωση τῆς ἐνσωμάτωσης τῆς 'Ανατολικῆς Γερμανίας στόν ὁμοσπονδιακό καταστατικό χάρτη.

3 'Οκτωβρίου. Συνταγματική καί πολιτική ἕνωση.

νική πολιτική σκηνή, εἶναι ἡ ἱκανότητα νά ἐκμεταλλευτεῖ σωστά τό κενό ἐξουσίας πού δημιουργήθηκε μέ τήν κατάρρευση τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, καί εὐκαιρίας δοθείσης νά κινηθεῖ ταχύτατα, πετυχαίνοτας συγχρόνως τή συγκατάθεση τῶν συμμάχων εγγυητριῶν δυνάμεων στίς συνομιλίες τῶν «2 + 4». Τέτοιοι πολιτικοί χειρισμοί, ἀπαιτοῦσαν λεπτές ἰσορροπίες, ἰδίως ὅταν καραδοκοῦσε ἡ καχυποψία καί ἡ ἐπιφυλακτικότητα ἀπέναντι στήν ἀνασύσταση τῆς γερμανικῆς δύναμης.

'Η Γερμανία, θά ξεπεράσει γρήγορα τήν παροῦσα μεταβατική περίοδο, πέρα ἀπό κάθε ἀμφιβολία. Καί μετά; Μετά, μέ τό μάρκο «ἐφ' ὅπλου λόγχη», θά βαλθεῖ στήν ἐκ νέου κατάκτηση τοῦ κόσμου. Τό μάρκο εἶναι ἤδη τό δεύτερο μετά το δολλάριο νόμισμα πού προτιμοῦν οἱ ἐθνικές τράπεζες. 'Η μόλις πρίν σαράντα χρόνια κατεστραμμένη χώρα τους, ὑλικά καί οἰκονομικά ἐκμηδενισμένη καί διαιρεμένη ἐθνικά, σήμερα «ἀναγεννημένη ἀπό τίς στάχτες» ὅπως κυριολεκτεῖ ὁ ἀνατολικός (πρώην) ἐθνικός ὕμνος, εἶναι ὄχι μόνο ἡ πρώτη οἰκονομική καί στρατιωτική δύναμη στήν Εὐρώπη, ἀλλά ἐξέχον μέλος τῆς κλειστῆς λέσχης τῶν διεθνῶν ὑπερδυνάμεων. 'Ο λαός αὐτός δέν παύει νά μᾶς ἐκπλήσσει.

'Η ἐπανένωση ἀποτελεῖ τό σημαντικότερο γεγονός τῆς «νέας τάξης πραγμάτων» πού γεννήθηκε μετά τό τέλος τοῦ ψυχροῦ πολέμου. 'Η ἑνιαία Γερμανία θά ἀποτελέσει το ἐπίκεντρο τῆς νέας εὐρωπαϊκῆς πραγματικότητας. **Βρισκόμαστε τώρα, περισσότερο ἀπό ποτέ ἐγγύτερα στήν Εὐρώπη «ἀπό τόν 'Ατλαντικό ὡς τά Οὐράλια».** Ὅπως εἶπε ὁ Καγκελάριος πασῶν τῶν Γερμανιῶν Χ. Κολ, «δέν θά εἴμασταν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε ἡ 'Ιστορία, ἐάν δέν προσπαθούσαμε γιά μιά ἑνωμένη Εὐρώπη». Γιά ἐμᾶς τούς λοιπούς εὐρωπαίους, γερμανικά διλήμματα δέν τίθενται: ἡ Γερμανία, βρῆκε τήν ὁριστική της θέση, ἀνάμεσα στίς ἄλλες πατρίδες τῆς Εὐρώπης, καί ἔχουμε κάθε λόγο νά πιστεύουμε πώς ὁ ρόλος της στό ἑξῆς θά εἶναι ἡ ἐνίσχυση ὄχι μόνο τῶν στενῶν ἐδαφικῶν της ὁρίων, ἀλλά τοῦ συνόλου τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου.

Ὅλα καλά. Τώρα ὅμως, πού πάει τό Τεῖχος τοῦ Βερολίνου, πάει καί τό Check Point Charlie, ποῦ θά διαδραματίζονται τά φοβερά ἐκεῖνα σενάρια κατασκοπείας; Οἱ κατάσκοποι, οἱ σκοτεινοί τύποι τῶν βιβλίων τσέπης καί τῶν φίλμ νουάρ, χάνουν τό πιό μυστηριῶδες σκηνικό τῆς δράσής τους. Δέν θά ἔχουμε πιά οὔτε ἀνταλλαγές, οὔτε ἀποδράσεις, οὔτε καλούς καί κακούς, οὔτε σασπένς στό σκοτεινό Βερολῖνο, οὔτε τίποτε. Κανένας μῦθος δέν μένει ὄρθιος σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Μετάφραση ἀπό Badische Zeitung

Π Ε Ρ Σ Ι Κ Ο Σ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΑΙΤΙΑ

Γράφει ὁ ***ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ***

Βρισκόμαστε καί πάλι στά πρόθυρα μιᾶς πολεμικῆς σύρραξης μέ διεθνείς ἐπιπτώσεις, μέ ἐπίκεντρο τήν Ἀραβία. Αἰτία, ἡ εἰσβολή τοῦ Σαντάμ Χουσεῖν στό Κουβέϊτ, γιά τήν ὁποῖα χαρακτηρίστηκε ἀπό τή Διεθνή κοινή γνώμη «νέος Χίτλερ» καί «παρανοϊκός». Τέτοιες ἀκραίες ἀντιδράσεις, πού συνοδεύονται ἀπό παγκόσμιο συναγερμό, ἐξηγοῦνται, ἄν ἀναλογισθεῖ κανείς τήν ἄλλη πλευρά τοῦ νομίσματος. Ὁ Χουσεῖν, ἄν θεωρεῖται σήμερα ὡς «ὁ πιό ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος στόν πλανήτη», εἶναι γιατί μεταξύ ἄλλων κατάφερε νά παρέμβει στίς εὐαίσθητες καί ἐλεγχόμενες ἰσορροπίες τῆς περιοχῆς καί προτείνοντας ἰσλαμικές διεκδικήσεις, νά ἀντιταχθεῖ στήν ἑβραϊκή κηδεμονία, τήν πλουτοκρατία τῶν ἐμίρηδων, καί τόν ἀμερικανικό ἰμπεριαλισμό. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, βρέθηκε ἀντιμέτωπος γρήγορα μέ τό συνασπισμό τῶν παραπάνω δυνάμεων. Ἀφορμή ὅμως, ὑπῆρξε ὄντως ἡ εἰσβολή στό Κουβέϊτ καί ἡ καταπάτηση τῶν ανθρωπίνων δικαιωμάτων (πού σέ ἀνάλογες περιπτώσεις, ὅπως στήν Κύπρο καί τά κατεχόμενα τῆς Παλαιστίνης δέν προξένησαν διόλου παρόμοιες ἀντιδράσεις), ἤ μήπως ἡ ἐπικείμενη οἰκονομική κυριαρχία μέσω τοῦ καθορισμοῦ τῆς τιμῆς τοῦ μαύρου χρυσοῦ; Ὁ Χουσεῖν, ἐπικαλούμενος ἱστορικά καί ἠθικά δικαιώματα, πραγματοποίησε τήν εἰσβολή, μέ πραγματικό σκοπό ὅμως τόν ἔλεγχο τοῦ 30% τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς πετρελαίου καί τόν καθορισμό τῆς τιμῆς του στή διεθνῆ ἀγορά. Οἱ ἀμερικάνοι παίζοντας κατά παράδοση τό ρόλο τοῦ σερίφη, κατέπλευσαν πάνοπλοι στόν κόλπο, ἐπικαλούμενοι τό ἱερό δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν. Πέτυχαν συγχρόνως, ἀσκώντας τή γνωστή ἐπιρροή στό Συμβούλιο Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ, τήν λήψη ἀποφάσεως γιά τόν οἰκονομικό ἀποκλεισμό τοῦ Ἰράκ, κατά παράβαση τῶν κανόνων τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ἀλλά καί τήν ἐλεύθερη στρατιωτική ἐπέμβαση. Ὁ Περσικός κόλπος ἔγινε πεδίο πολιτικῶν, οἰκονομικῶν καί στρατιωτικῶν ἀντιθέσεων. Μέ τήν ἔνοπλη ἐπέμβαση πάντα πιθανή, καί τόν ἐφιάλτη μιᾶς ἀποτυχίας παρόμοιας μέ τοῦ Βιετνάμ νά πλήττει τό ἠθικό τῶν ἀμερικανῶν στρατιωτῶν στήν ἔρημο τῆς Ἀραβίας, οἱ ΗΠΑ ἔχουν τήν ἀνάγκη τῶν μονίμως ἀνεπαρκῶν συμμάχων, καί καταλήγουν νά ανταλλάσσουν πρός τό παρόν, ἀντιβλημάτων, ἀπειλές μέ τους ἀντιπάλους.

Ὁ Χουσεῖν ὡς ἥρως, σέ γιγαντοαφίσσα στή Βαγδάτη.

Ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση γρήγορα ἐκατέλειψε τήν ἀρχική οὐδέτερη στάση καί ἀποφάσισε τήν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδας σέ ἕνα ξένο γιά τά ἑλληνικά δεδομένα πολεμικό παιχνίδι.

Ἡ φρεγάτα Λῆμνος ἀπέπλευσε εἰς ἔνδειξη καλῆς διαθέσεως, μία κίνηση πού μπορεῖ νά ἑρμηνευθεῖ μόνο σάν ἀνησυχία γιά τυχόν ανατροπή της ἀναλογίας τοῦ 7/10 μέ τήν Τουρκία. Ἡ ἔλλειψη αὐτόβουλης ἐθνικῆς στρατηγικῆς εἶναι καί ἐδῶ ἐμφανής, καθώς ἡ Ἑλλάδα ἐνήργησε σάν ἕρμαιο συμμαχικῶν συμφερόντων. Μία τέτοια στάση, τη στιγμή μάλιστα πού τό Ἔθνος διανύει μία ἀπό τίς κρισμότερες περιόδους τῆς ἱστορίας του, μᾶς βρίσκει ἀντίθετους. Ἡ προάσπιση τῶν Ἀμερικανικῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων μας εἶναι ἀδιάφορη ἰδίως ὅταν ἐπικαλύπτεται ἀπό ἀνθρωπιστικό μαδύα. Τα Ἀραβικά Κράτη ἄς ἀφεθοῦν ἐλεύθερα νά ἐπιλύσουν τίς διενέξεις καί νά ἐξομαλύνουν τίς ἀντιθέσεις τους. Ὁ ἀληθινός κίνδυνος δέν βρίσκεται σέ μία διόλου ἀσυνήθιστη για τήν περιοχή σύγκρουση συμφερόντων καί δυνάμεων, ὅσο στήν διεθνοποίηση μιᾶς Ἐνδο-αραβικῆς διένεξης, ὑπό τήν κηδεμονία τῶν Ἀμερικανικῶν δυνάμεων, πού δίνει τό ἔναυσμα γιά τήν ἔξαρση τοῦ ἐπίφοβου ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ. Καί κάτι ἀκόμα πού φαίνεται ὅτι ξεχνοῦν ὅσοι ὑποστηρίζουν τά περί διεθνοῦς διαιτησίας - ὑπέρ τοῦ ἀνηπεράσπιστου Κουβέϊτ καί κατά τοῦ πάνοπλου Χουσεῖν, εἶναι πῶς τόν σημερινό στρατό τοῦ Ἰράκ, τόν ἐξόπλισαν κατά τή διάρκεια τοῦ 8ετοῦς ἰρακινο-ιρανικοῦ πολέμου, οἱ τωρινοί του εὐρωπαίοι τιμητές.

Ἡ Ἑλλάδα, δέν θά ἔπρεπε παρά νά ἀποστρέφεται κάθε ὕποπτη διεθνῆ ἀντιδικία, καί ἐφόσον ὄντως ἀποφάσισε νά ὑπερασπισθεῖ δυναμικά τά ἐθνικά της συμφέροντα, νά ἀποστείλει ὁπλισμό στά δικά της μέτωπα. Ἡ Βόρειος Ἤπειρος καί ἡ Κύπρος, εἶναι ἀκρωτηριασμοί στό ἴδιο της τό σῶμα, γιά τούς ὁποίους καμία δύναμη δέν ἐνδιαφέρθηκε παρά τήν πάγια συνεπῆ στάση τῆς Ἑλλάδος στό πλευρό τῶν συμμάχων της.

ΦΥΛΑΚΕΣ:

ΣΠΟΥΔΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ... ...ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ «ΑΘΩΩΝ»

*Τοῦ **Ἀριστοτέλη Ἡρ. Καλέντζη***

Ἡ σωφρονιστική μας ἀθλιότητα διέρχεται τοῦτες τίς ἡμέρες μίαν ἀκόμα φάση περιοδικῆς ἀνακύκλησης, ὄχι πρός εὐαισθητοποίηση τῶν ἀνιάτως ἀναισθήτων «ἁρμοδίων» ἤ κοινωνική ἀλλά, δυστυχῶς, πρός ἐκπλήρωση μιᾶς ἀναγκαιότητας εὐκαιριακοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἐνστίκτων μιᾶς μάζας παραγωγοῦ καί παραγώγου ἑνός ψυχωσικοῦ παραλογισμοῦ χωρίς ὅρια.

Μέ ἀφετηρία τήν χρεωκοπία τῆς ἀστικῆς δικαιοσύνης καί τήν σαθρότητα τῶν ποινικῶν κωδίκων της (ἀνεφικτότητα κατάγνωσης ποινῆς λόγω τῶν ἀτελειῶν τοῦ ἀνθρωποκατασκευαστοῦ τῶν νόμων...) κατά τήν διανυόμενη δημοκρατικότατη περίοδο, ἡ χώρα μας μαρτυρᾶ ὁλοένα κι ἁδρότερα, τήν ἐρειπῶσα «σωφρονιστική» ἀντίληψή της, μέ τήν εἰκόνα τῶν «στασιαζόντων» φυλακισμένων πού κατακλύζουν τίς στέγες τῶν κατέργων μας ἀπό τήν Ἁλικαρνασσό, ἕως τόν Κορυδαλλό καί τήν Κομοτηνή.

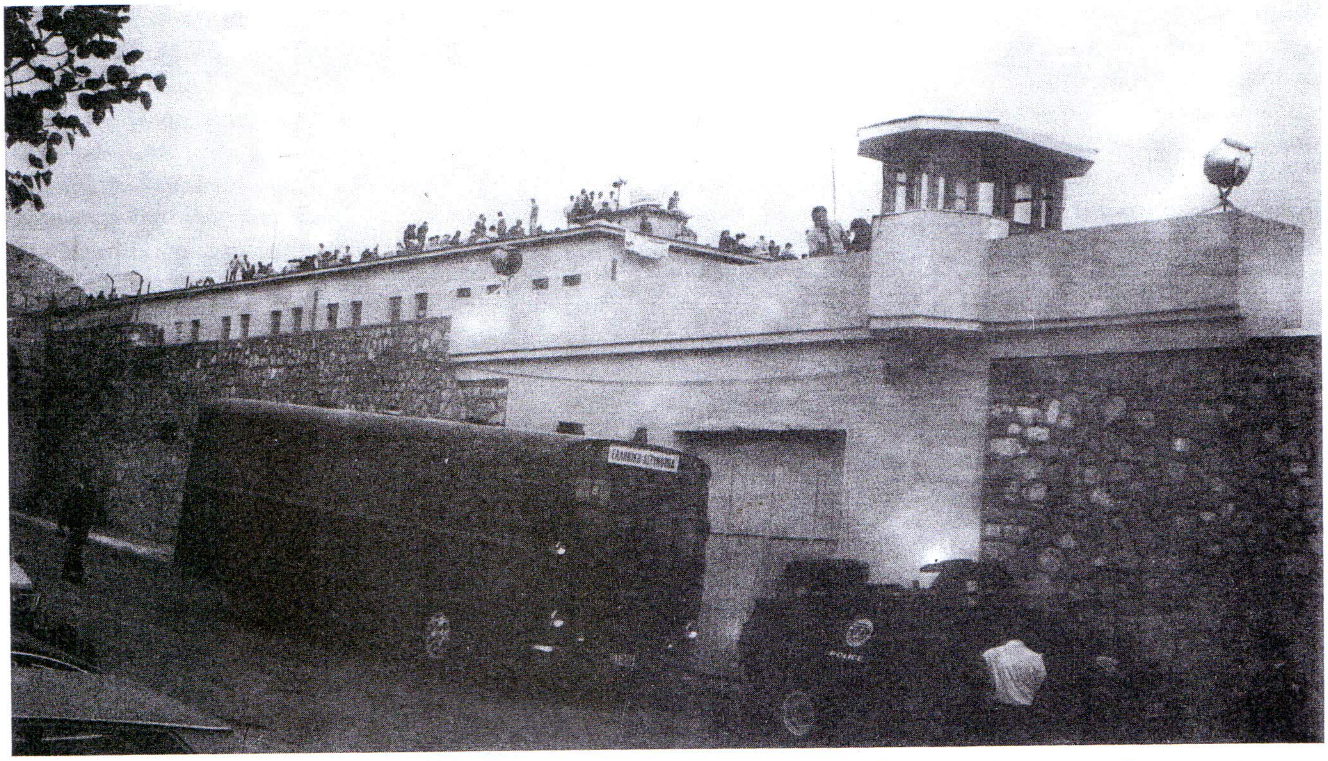
Πίσω ἀπ' τά κάγκελα ὅπου βασιλεύει ἡ ἀφροσύνη τῶν «σωφρονιστῶν» καί ἡ «σωφροσύνη» τῶν ἀφρόνων, ἐκτυλίσσεται μιά ἀπό τίς ἀμέτρητες, καθημερινές πράξεις τῆς τραγωδίας ἑνός κοινωνικοῦ συστήματος τό ὁποῖο, μέ μόνη περιβολή ἕναν κατάστικτο δημοκρατικό μανδύα, βοᾶ γιά τά ἐλαττώματα ἐκεῖνα πού πασχίζει νά πλασσάρει ὡς... προτερήματα.

«Διαβάζοντας» προσεκτικότερα τήν παρασκιά τοῦ εἰδώλου τῶν καθιερωμένων, πιά, «ἀνταρσιῶν» πού σημειώνονται στίς φυλακές μας, διακρίνουμε ἕνα χαρακτηριστικό προφίλ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ συστήματος πού κανένας δέν τόλμησε νά τοῦ ἀναγνωρίσει κάλλος οὐσίας: Τοῦτο τό Σύστημα δέν εἶναι παρά ἕνας δήμιος, συνάμα δέ, κι ἕνας ἡρωποιητής τῶν ἴδιων του τῶν θυμάτων - πολιτῶν!

Στ' ἀλήθεια, τί ἄλλο ἀπό ἕνα θυματοποιημένο προϊόν αὐτοῦ τοῦ ἀναξιοκρατικοῦ καί σαρκοβόρου συστήματος εἶναι ὁ μέσος κρατούμενος τῶν φυλακῶν μας; **Αὐτός πού γαλουχήθηκε μέ μόνο ὑπαγορευόμενο «ἰδανικό» τήν ἀτομιστική ἰδιοτέλεια (ὑλική, σεξουαλική, ἐγωϊστική, δέν ἔχει σημασία...) καί πού ὅταν τήν διεκδίκησε τελικά, οἱ γύρωθεν «καθωσπρέπει» παιδαγωγοί του τόν ρίχνουν στήν πυρά τῆς** self made «δικαιοσύνης» τους; Τί ἄλλο εἶναι αὐτός πού σταυρώνεται γι' αὐτό πού συνελήφθη «διαπράττων», ἀπό ἐκείνους πού διαπράττουν τά χείριστα χωρίς ποτέ νά συλλαμβάνονται μιάς κι αὐτό ἀποτελεῖ προϋπόθεση τοῦ στημένου δημοκρατικοῦ παιγνιδιοῦ; Καί νά τό κατάντημα κατόπιν... Τό ἴδιο τό κράτος, ἀναλαμβάνοντας τόν «σωφρονισμό» τῶν θυματοποιημένων του παραγώγων, προδίδεται ὡς ἐγκληματικότερο τῶν ἐγκληματιῶν του, ἀποκαλύπτοντας τήν ἠθική του ἀποσύνθεση καί ἀναδεικνύοντας σέ ...ἥρωες κοινωνικούς ἐκείνους πού, ἀρχηθεν, ἐπωμίσθηκαν τόν ρόλο τοῦ κοινωνικοῦ ἀποβλήτου.

...Ἀνίκανη τούτη ἡ δημοκρατική κοινωνία, μέ τούς δασκάλους, τούς παπάδες, τούς στρατηγέτες καί τούς λοιπούς ἀμοιβόμενους «ἠθοπλάστες» της, νά ἀποτρέψει τό ἔγκλημα τοῦ Γιάννη Παπαδόπουλου (ληστεία μετά φόνου), αὐτοῦ τοῦ πρωτοστάτη τῆς πρόσφατης «ἀνταρσίας» κι ἐκπροσώπου τῶν «κολασμένων», ὁ ὁποῖος βρέθηκε ἰσοβίτης στά κάτεργα... Καθ' ὑπαγόρευση φονιᾶς ὁ Γιάννης Παπαδόπουλος ἀφοῦ σκότωσε συνάνθρωπό του, ὑπακούοντας στά κελεύσματα τῶν —μετέπειτα— τιμητῶν του γιά εὔκολο καί γρήγορο κέρδος... Ἀποδιοπομπαῖος τῆς κοινωνίας τῶν «καθωσπρέπει» ἐνταφιάζεται στά κάτεργα ὅπου οἱ δικαστές του τόν ἀναγορεύουν σέ ἥρωα, ἀποδεικνυόμενοι οἱ ἴδιοι κυνικοί βιαστές τῶν

Ὅπου, οἱ φυλακισμένοι ξεχύνονται στίς ταράτσες τῶν κατέργων - ἐξαχρειωτηρίων μιᾶς δημοκρατικῶς μεσουρανούσας κοινωνίας...
ΦΩΤΟ: Ἀρ. Καλέντζης

ἑαυτῶν «νόμων», τούς ὁποίους ἀναίσχυντα καταπατοῦν στό ἐκεῖθεν τῶν καγκέλλων τους τεραίν, κατά τήν «ἐπιχείριση» σωφρονισμοῦ τοῦ φονιᾶ - ὑποχειρίου τους!

Κι ἄξαφνα ὁ Γιάννης Παπαδόπουλος μετατρέπεται σέ τιμητή τῶν τιμητῶν του! Μέσα ἀπό τό κελλί του, ὀρθώνει τό ἀνάστημά του, τό ὁποῖο (δυστυχῶς, πράγματι...) φαίνεται ἠθικότερο ἐκείνου τῶν «σωφρονιστῶν» του καί καταγγέλλει ἕνα διεφθαρμένο σύστημα, ἕναν ἐγκληματία - κράτος καί ἀπαιτεῖ, ναί, **ἀπαιτεῖ τήν ἐφαρμογή τοῦ νόμου**: Ὁ φονιᾶς Γιάννης Παπαδόπουλος ἀπαιτεῖ τήν ἐφαρμογή τοῦ νόμου μέσα μέσα στά πλαίσια τῆς λειτουργίας τοῦ κράτους τό ὁποῖο ἐμφανίζεται... ἔννομο! Ὁ φονιᾶς Γιάννης Παπαδόπουλος ξεσηκώνεται καί ξεσηκώνει, ἀποκαλύπτει τήν ἀθλιότητα τοῦ σωφρονιστικοῦ συστήματος κι ἀποκαλύπτεται, αὐτός ὁ «ἄφρων», ὡς νουνεχέστερος τῶν «σωφρονιστῶν» του. Κι ὁ φονιᾶς Γιάννης Παπαδόπουλος, ἡρωοποιημένος κοινωνικός Ρομπέν τῶν φυλακῶν, περιστοιχίζεται ἀπό τά μικρόφωνα καί τούς προβολεῖς τῶν τιμητῶν του οἱ ὁποῖοι κρέμονται ἀπό τά λαλίστατα χείλη του πού, μέσα στό ἴδιο τό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ἐλέγχουν τήν κρατική παρανομία κι ἀνακαλοῦν στήν ...νομιμότητα τό κράτος χωρίς κανείς νά μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ πώς αὐτός ὁ φονιᾶς ἔχει... ἄδικο!

Παράλληλα, δίπλα στόν λουσμένο ἀπ' τήν εὐήκοη καταξίωση καί τήν δημοσιότητα φονιᾶ, στό ἡμίφως τῆς ὑπηρεσιακῆς ἐνοχῆς καί τῆς πάνδημης ἀπαξίας ἡ ἐρίτιμος Κυρία Ἑλένη Ρήγα, προϊσταμένη τοῦ Τμήματος Ἐκτέλεσης (...Νόμων) Ποινῶν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης καί ἐκπρόσωπος τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἀπολογεῖται ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης (;) γιά τό αἶσχος τῶν κατέργων μας, ἀπολαμβάνουσα τῆς δεικτικότερης περιφρόνησης πάντων.

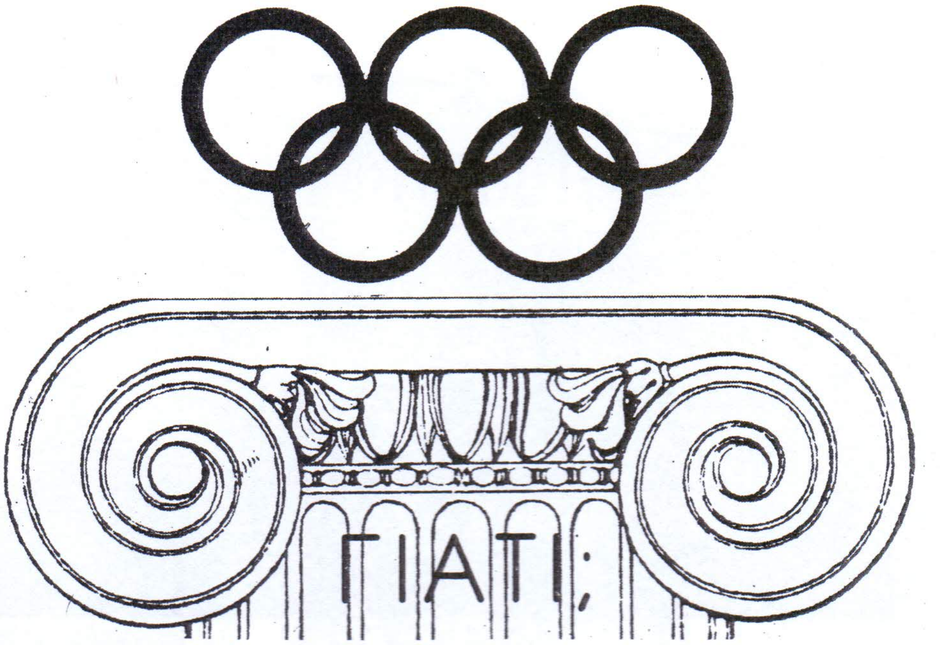
Ἰδού ἡ θλιβερή μοίρα τῶν δημοκρατικῶν συστημάτων: νά **προβάλλουν πάντοτε τούς ἐσχάτους σάν πρώτους χωρίς ποτέ νά κατορθώνουν νά ἀναδείξουν πρώτους**: Ἀκόμα μιά συνέπεια χριστιανογεννοῦς συμπτωματολογίας σέ μιά κοινωνία πού βιάστηκε νά ἐκπέσει τῶν Ἐθνικῶν πρωτοτοκίων της.

Τό ζήτημα δέν εἶναι ἁπλῶς πολιτικό. Εἶναι πρόδηλα βιο-κοινωνικό μιᾶς καί προδίδει μέσα ἀπό τίς ρωγμές τῶν ἐπιχρισμάτων του τόν κανόνα τῆς βιολογικῆς ἀποσύνθεσης. Ἄν, συμπτωματικά (;...) συνδέεται μέ τήν Δημοκρατία εἶναι γιατί, νοσολογικά, ἡ ἀνάπτυξη κάποιων ἰῶν προϋποθέτει συγκεκριμένο «περιβάλλον».

Ἐπέκεινα, λοιπόν, τῶν «ἐξεγέρσεων» καί «ἀνταρσιῶν» πού ...διανθίζουν μέ περιοδική μονιμότητα καί τό σωφρονιστικό μας χάλι, θά ἔδει νά στραφοῦμε στήν σχιζοειδή ψυχολογία πού διαμορφώνει τό ὑφ' ἡμῶν (ἀκριβέστερα, ὑφ' ὑμῶν...) ἐπιλεγέν κοινωνικοπολιτικό σύστημα - ἀπόρροια τῆς ἡμετέρας (ὑμετέρας) ἐπιδημικῆς δημοκρατοφροσύνης.

Κι ὁ Γιάννης Παπαδόπουλος ὁ φονιᾶς - θύμα θά συνεχίζει νά ἀπαιτεῖ ὄχι χάρη ἀλλά τήν ἐφαρμογή τῶν νόμων ἀπό τό ἴδιο τό κράτος - θύτη τό ὁποῖο θά ἐξακολουθεῖ ἀπολογούμενο ἀπό τό ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, ὅσο ὑπάρχει Δημοκρατία!

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΑΓΩΝΙΑ

Ὁ κοπετός γιά τούς χαμένους Ὀλυμπιακούς ἔχει πρό πολλοῦ περάσει. Γίναμε ρεζίλι γιά ἄλλη μία φορά διεθνῶς, ἑτοιμαστήκαμε ἀπό νωρίς γιά θρίαμβο καί εἰσπράξαμε συλλυπητήρια. Οἱ τριακόσιοι τοῦ Κωνσταντίνου (Μητσοτάκη) μάζεψαν τά κιμονό καί τίς βεντάλιες (δέν ξέρεις ποτέ, μπορεῖ νά χρησιμεύσουν γιά νά διώξουμε τό νέφος), καί γύρισαν ἀπό τήν Ἰαπωνία μέ ἄδεια κατά τά ἄλλα χέρια, κατηγορώντας τό σκληρό κόσμο τῶν Business, πού δέν χαρίζει κάστανα, πόσο μᾶλλον Ὀλυμπιακούς.

Εἴχαμε μέ τό μέρος μας τούς ἀρχαίους ἡμῶν προγόνους, τό παρελθόν καί τήν ἱστορία, ὅλη αὐτή τή φημισμένη παράδοση πού μᾶς στηρίζει ἐδῶ καί αἰῶνες τώρα. Εἴχαμε πρό παντός τήν Ὀλυμπιακή ἰδέα (πού παρά τήν πρόσφατη χρεωκοπία της δέν συγκαταλέγεται καί αὐτή στίς Νέες Ἰδέες τῆς Ν.Δ.). Εἴχαμε τέλος, τήν ἱστορική εὐκαιρία τῆς Χρυσῆς Ἐπετείου τῶν ἑκατό χρόνων. Εἴχαμε ὅλο τόν «ἀέρα», δέν εἴχαμε ὅμως τήν «πραμάτεια». Τό παρελθόν μας δέν μᾶς προδίδει ποτέ, τό προδίδουμε ὅμως ἐμεῖς, καί στό παρόν ἡττώμαστε κατά Κράτος.

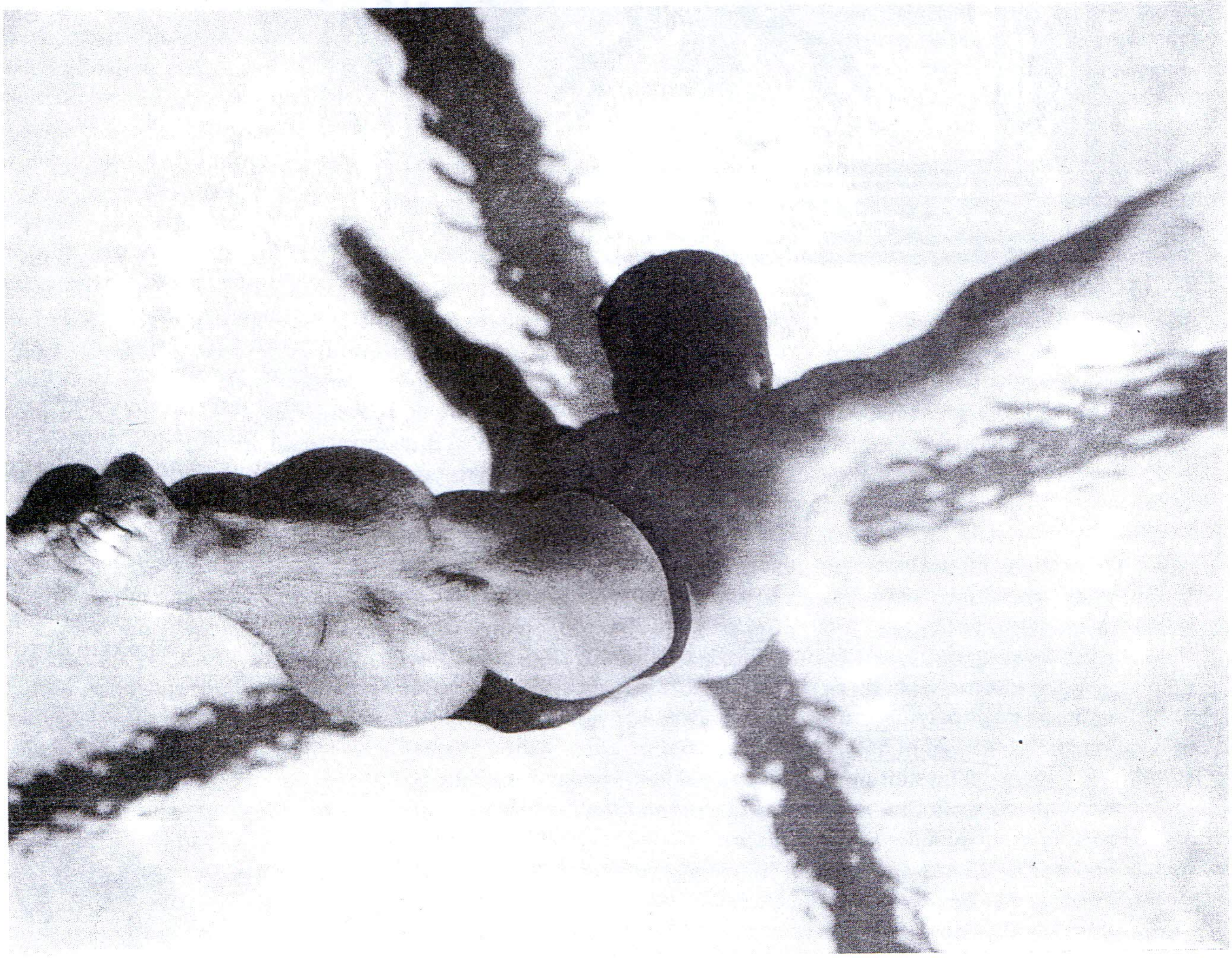
Οἱ ἡμέτεροι περίμεναν τήν ἀρνητική ἀπάντηση τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς γιά νά ἀντιληφθοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων, πώς οἱ Ἀγῶνες εἶναι ἐμπορική ὑπόθεση, παιχνίδι μεγάλων συμφερόντων καί πάει λέγοντας. Καί πώς χωρίς τίς ἀνάλογες προσφορές, καμμία ἰδέα δέν πουλάει καλά σέ τέτοιου εἴδους παζάρια. Μόλις τώρα φάνηκε γιά πολλούς, τό «ἄλλο πρόσωπο» τῆς Coca Cola καί τοῦ CNN, αὐτῶν τῶν κολοσσῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, πού καταναλώνουμε ἀφειδῶς. Βαπτίστηκαν ἀπό τόν Ἑλληνικό Τύπο «κακοί» ἐν μία νυκτί, γιατί μᾶς ἔκλεψαν τούς Ὀλυμπιακούς μας. Τί περίμεναν δηλαδή; Νά κάνουν παραχωρήσεις πρός χάρην τῆς ἰδέας; Ὅπως ἔλεγε καί ἡ Σκάρλετ Ο'Χάρα, πού ὡς γνωστόν ἦταν γέννημα θρέμμα τῆς Ἀτλάντα, «Εἰλικρινά, ἀγαπητοί μου, δέν μοῦ καίγεται καρφί».

Ἄν εἶναι κάτι γιά τό ὁποῖο πρέπει νά λυπόμαστε, δέν εἶναι οἱ ἀπωλεσθέντες ἀγῶνες, πού οὕτως ἤ ἄλλως δέν εἶναι καθόλου σίγουρο πώς δέν θά μᾶς ἔφερναν περισσότερες ζημιές ἀπό κέρδη, ἀλλά ἡ κατάντια τοῦ ἴδιου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού ξεπουλᾶ ὅ,τι τοῦ ἀπέμεινε: τήν ἱστορία του. Πού χρειάζεται τό κίνητρο τῶν Ὀλυμπιακῶν γιά νά κατασκευάσει ζωτικῆς ἀνάγκης δημόσια ἔργα. Πού ἑτοιμάζει πανηγύρια πολλῶν ἑκατομμυρίων καί ξοδεύεται τήν ἐποχή τῆς μεγάλης κρίσης τῆς οἰκονομίας, σέ θεάματα χωρίς ἀντίκρυσμα. Πού καπηλεύεται ὁ ἴδιος πρῶτος τό εὐγενές παρελθόν του, ὅταν σήμερα, ὁ ἀθλητισμός του εἶναι ἀνύπαρκτος ἤ ἐξευτελίζεται στίς συμπλοκές τῶν γηπέδων. Πού περνάει τόν καιρό του ξύνοντας τίς πληγές του, καί ξαφνικά κινητοποιεῖ σέ μία σπασμωδική προσπάθεια ὅλο τό ἐθνικό δυναμικό, θυμᾶται τούς ὁμογενεῖς, καί ποντάρει σέ μία Ὀλυμπιάδα γιά νά μπαλώσει λίγο πολύ τά πάντα.

Μᾶς πόνεσε πού δέν πήραμε τούς Ὀλυμπιακούς. Ὄχι γιά τίς χαμένες ἐπενδύσεις, ἀλλά γιατί μᾶς πάτησαν τό ἐθνικό φιλότιμο, καί γιατί δέν μᾶς λογαριάζουν, ἐμᾶς καί τούς προγόνους μας. Πρῶτοι αὐτοί ὅμως θά ἔστρεφαν ἀλλοῦ τό βλέμμα τους

ἀπό τούς σύγχρονους Ἕλληνες. Ὡς Ἔθνος πάσχουμε ἀπό τέτοια ἔλλειψη ὁράματος, ὥστε ἡ προσδοκία τῶν Ὀλυμπιακῶν νά παίρνει θέση, γιά λίγο καιρό, ψυγεγερτικοῦ «στόχου». **Οἱ ἀγῶνες ἔγιναν αὐτοσκοπός, ἕνα εἶδος πανάκειας γιά τήν πολιτισμική μας παρακμή, τό ἀκριβῶς ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι στήν ἀρχαιότητα.** Τήν ἴδια στιγμή, πού ἕνας ὁλόκληρος λαός δέν ἔχει ἰδανικά. **Ἡ ἀγωνία γιά τήν Ὀλυμπιάδα ἦταν ἡ ἀγωνία γιά τήν ἀπόκτηση ἑνός ἐθνικοῦ στόχου, τοῦ μόνου πού μπορεῖ νά μᾶς κάνει νά ξεπεράσουμε τό μίζερο ἑαυτό μας καί νά πιστέψουμε στίς δυνάμεις μας.** Τό κενό καραδοκοῦσε. Ὁ ἀπό μηχανῆς Θεός δέν ἐμφανίστηκε πρός χάρη τῆς σύγχρονης Ἑλλάδας, καί τόν εὔκολο ἐνθουσιασμό διαδέχτηκε ἡ πρόσκαιρη ἀπογοήτευση. Ὄχι πώς θά τό βάλουμε κάτω, (πόσο πιό κάτω δηλαδή) ἀλλά θά συνεχίσουμε ὅπως πρίν, μέ ἐλαφριά συνείδηση, ἀφοῦ οἱ περιστάσεις μᾶς δίνουν τήν ἱκανοποίηση νά μεμφόμαστε τούς ἀνταγωνιστές μας γιά ἠθική παρακμή. Θά συνεχίσουμε δηλαδή, νά ἐπιβιώνουμε μέρα μέ τή μέρα, ἀνερμάτιστοι καί δίχως ἐθνικούς ὁραματισμούς, ἐλπίζοντας στήν προστασία τῶν δυνατῶν ἤ στήν εὔνοια τῶν συγκυριῶν. Στό ἔλεος ὅσων ἀποφασίζουν ἐρήμην μας γιά τή δική μας μοίρα: φτιάχνουμε ἔτσι, ἄν μή τί ἄλλο, ἕνα σταθερό ἄλλοθι γιά τή στασιμότητα τῆς ἑλληνικῆς πορείας.

Ὅλοι αὐτοί πού ἔσπευσαν νά ἐξασφαλίσουν μία θέση στό κοπάδι τῶν ἀπεσταλμένων, βρέθηκαν ἐκ τῶν ὑστέρων, στόν ἄχαρο ρόλο τοῦ ἀπολογητή, νά λένε ὅτι «πάντως» ἔγινε μιά πολύ καλή προσπάθεια. Πολλοί προσπάθησαν εἶναι ἀλήθεια, καί εἶχαν τούς δικούς τους λόγους γι' αὐτό! Προσπάθεια ἐθνική «πάντως», δέν ὑπῆρξε, ὄχι τώρα τελευταία, ἀλλά ἀπό πολλές δεκαετίας. **Ἀντάξιοι μᾶς Ὀλυμπιακῆς Ἰδέας, ὅπως τήν ἐπικαλούμαστε, θά ἤμαστε ὄχι ἄν πετυχαίναμε, ἔστω μέ κόλπα καί πασαλείματα, μιά εὐνοϊκή ἀπόφαση τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροῆς, ἀλλά ἄν δέν τήν χρειαζόμασταν κἄν, γιατί ὑπήρξαμε ἐπίμονοι στήν ἐθνική προσπάθεια, καί σταθεροί στήν πίστη καί τήν ἐργασία γιά μία ἀνοδική πορεία τοῦ Ἔθνους.** Οὔτε τό ἕνα συνέβη, οὔτε τό ἄλλο. Τήν ἡμέρα πού ἀνακοινώθηκε τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιλογῆς, ἡ χώρα ζοῦσε στό δικό της κόσμο: ἐπιδιδόταν στή χρυσή της... Ἀπεργιάδα, μέ τήν πρωτεύουσα σημαιοστολισμένη καί σίγουρη γιά τή νίκη της.

Βουτιά στό κενό: Τό ἄθλημα στό ὁποῖο ἔχουμε σπάσει κάθε ρεκόρ.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΑΛΒΑΝΙΑ

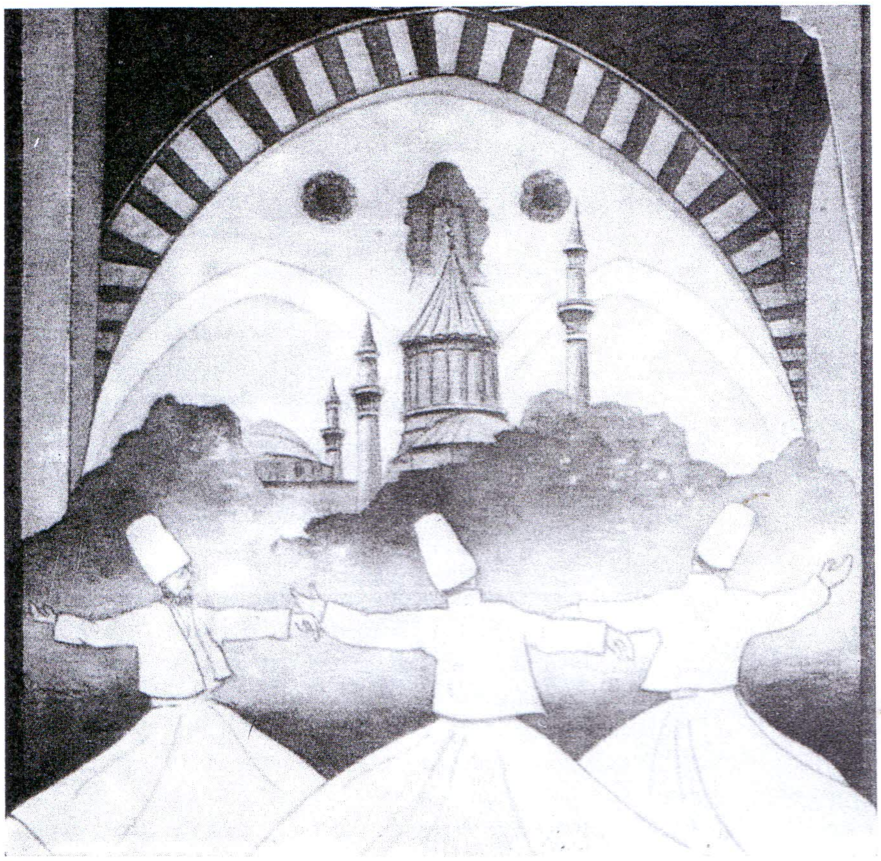
Πολλές δεκάδες Βορειοηπειρωτῶν καί Ἀλβανῶν πέρασαν τά ἑλληνικά σύνορα τόν τελευταῖο μῆνα. Οἱ περισσότεροι στάθηκαν τυχεροί, καί πέτυχαν νά ἀποδράσουν στό ἑλληνικό ἔδαφος, διαφεύγοντας ἀπό τά φυλάκια καί τούς συνοριακούς σκοπούς. Δύο, δέν τά κατάφεραν. Σύμφωνα μέ «ἀνεπιβεβαίωτες» πληροφορίες, οἱ συλληφθέντες δραπέτες ἐκτελέστηκαν, τά πτώματά τους κρεμάστηκαν σέ δημόσιους χώρους καί παρέμειναν ἐκτεθειμένα πρός παραδειγματισμό τῶν πολιτῶν. Ἦταν καί οἱ δύο ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Τήν εἴδηση, δέν τήν ἔστειλαν τά ἐπίσημα πρακτορεῖα, ἀλλά ὅσοι τήν εἶδαν μέ τά μάτια τους. Στήν Ἑλλάδα, σιωπή. Οἱ Ἕλληνες, ὅταν δέν εἶναι ἡρωϊκῶς πεσόντες στά ποδοσφαιρικά νέρμπι, βλέπουν μετά μανίας Τόλμη καί Γοητεία. Ντόλτσε-βίτα καί χαβαλές. Διαμαρτυρία, ἐπίσημη ἤ μή, καμμία. Ἡ ἡγεσία στέλνει τόν Ὑπ. Ἐξωτερικῶν στά Τίρανα, παραμονές τῆς 28η Ὀκτωβρίου, νά λάβει μέρος στήν σύνοδο τῶν χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς. Ὅταν οἱ Βορειοηπειρῶτες μαζεύονται γιά νά δοῦν τόν Ἕλληνα ὑπουργό, γίνονται συλλήψεις καί ταραχές. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, καταλήγουν σέ ἀναφορά στίς ἐθνικές μειονότητες καί στά δικαιώματά τους. Ὥρα εἶναι, κ. Σαμαρᾶ, νά εὐχαριστήσουμε, τούς Ἀλβανούς, σύμφωνα μέ τό πρωτόκολλο, γιά τά ὅσα ἔχουν κάνει στή δική μας. Τό ἐπιβάλλει τό savoir-vivre, τό πνεῦμα τοῦ διαλόγου καί οἱ διεθνεῖς κανόνες. (Ὁ ὑπουργός πάντως δήλωσε, ὅτι πρέπει νά βοηθήσουμε τούς Βορειοηπειρῶτες μέ κάθε τρόπο, π.χ. μέ ἐπενδύσεις στήν Ἀλβανία. Μήπως γιά νά τούς βάλει ὁ Ἀλία νά ἐργάζονται γιά λογαριασμό καί ἐπ' ὄφελός του; Νά ξέρουμε ποιόν θά βοηθᾶτε).

ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Μαζί μ' ὅλα τ' ἄλλα, μέ τή λειψυδρία, ξεράθηκαν τά ποτάμια. Ὁ Ἕβρος, τό φυσικό μας σύνορο με τήν Τουρκία, ἔχει στεγνώσει, καί τό πέρασμα στήν Ἑλλάδα μικρασιατῶν ἔγινε εὔκολο. Στά «ψιλά» τῶν ἐφημερίδων διαβάσαμε πώς μόνο ἀπό τόν Ἰανουάριο ἕως τόν Ἰούλιο 1990, πέρασαν τόν Ἕβρο 2.200 ἄτομα. Καί πόσοι ἄλλοι πού δέν ἔγιναν ἀντιληπτοί. Πληροφορίες λένε πώς ἄλλες 15.000 περιμένουν στήν Ἀνατολική Θράκη τήν εὐκαιρία νά εἰσέλθουν.

Πολλοί εἶναι ἐφοδιασμένοι μέ πλαστά διαβατήρια, πού τούς παρέχει ἔναντι μερικῶν χιλιάδων μάρκων ὀργανωμένο δίκτυο στήν Κωνσταντινούπολη. Στό νομό Ἕβρου ἔχουν ἤδη παραπεμφθεῖ γιά δουλεμπόριο (μάλιστα!) δύο κάτοικοι. Ὅσοι παραδίδονται γιά πολιτικό ἄσυλο στά φυλάκια, παραμένουν στά κρατητήρια, μέ ἀποτέλεσμα νά δημιουργεῖται τεράστιο πρόβλημα γιά τήν διατροφή, τήν ὑγιεινή καί τήν στέγασή τους. Τό ζήτημα τῶν μεταναστῶν διογκώνεται ταχύτατα. (Ἀλλά τί μᾶς νοιάζει; Τώρα πού λύσαμε τό πρόβλημά μας μέ Φιλιππινέζες καθαρίστριες καί Πολωνούς ἐργάτες; Καλοί στήν δουλειά τους καί φτηνοί, ἄσε πού δέν ξέρουν νά σοῦ βγάλουν γλῶσσα). Μέ τούς ρυθμούς πού ἀκολουθεῖ ἡ αὔξηση, θά γίνουμε Γαλλία προτοῦ τό καταλάβουμε.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ἡ Τουρκία, δέν ἔστειλε ἕως τώρα στόν Περσικό οὔτε φελούκα τοῦ Βοσπόρου. Τό ἔχετε ἀντιληφθεῖ; Ἡ συνεισφορά της στήν κινητοποίηση περιορίστηκε στό νά κλείσει τούς ἀγωγούς καί τά σύνορά της πρός τό Ἰράκ, ἐνῶ παρατηρήθηκαν διαρροές, καί ὅπως φημολογεῖται, λαθρεμπόριο, ἀλλά δέν τούς ἔχουμε ἱκανούς τούς Τούρκους γιά κάτι τέτοιο. Ἡ ἀνταμοιβή της ὅμως ἦταν πολλαπλή. Ἀναγνωρίσθηκε ὡς σύμμαχος πολύτιμη τῶν Ἀμερικανικῶν δυνάμεων καί ἐκτιμήθηκε ἡ σημασία της, ὡς τοπική ὑπερδύναμη. Ἔγινε δημοφιλής περισσότερο ἀπό ποτέ. Ὁ Τοῦρκος πρόεδρος Τ. Ὀζάλ, ἀναδείχθηκε σέ «παράγοντα» τῆς διεθνοῦς σκηνής, καί χάρις στούς ἔξυπνους χειρισμούς του, ἡ δημοτικότητα τοῦ Κόμματος τῆς Μητέρας Πατρίδας ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Τά ὀφέλη τῆς Τουρκίας ἀπό τήν κρίση στόν Περσικό, ἦταν ὅμως καί πολύ χειροπιαστά: Στρατιωτική καί οἰκονομική βοήθεια τόσο ἀπό ἀμερικανικῆς πλευρᾶς ὅσο καί ἀπό τήν ΕΟΚ. Στή δεύτερη μάλιστα, λίγο ἔλλειψε νά συμβάλλει ἀπ' εὐθείας ἡ Ἑλλάδα, καθώς ἕνα μέρος τῆς χρηματικῆς παροχῆς πρόκειται νά δοθεῖ ἀπό τούς ἐθνικούς προϋπολογισμούς. Τήν τελευταία στιγμή συνήλθαμε, κι ἀποφασίσαμε νά «ἀπομονωθοῦμε» καθώς, «εἶναι ὀξύμωρο καί τραγικό γιά νά ἀντιμετωπίσουμε ἕναν εἰσβολέα νά ἐξοπλίζουμε ἕναν ἄλλο» ὅπως εἰπώθηκε διά στόματος Σαμαρᾶ. Μέ ἤ χωρίς τή δική μας συμβολή, ἡ Τουρκία ἐκμεταλλεύεται στό ἔπαρκο ἱστορικές εὐκαιρίες, γιά νά ἀποκομίσει ἄπτά πλεονεκτήματα χωρίς ἀπό μέρους της τήν παραμικρή παραχώρηση. Μέ συστηματικό τρόπο, δημιουργεῖ νέες ἀπαιτήσεις καί διεκδικήσεις, ὅπως τό «μουσουλμανικό» στήν Ἑλλάδα, ἑδραιώνει τά κεκτημένα της (κατ' αὐτούς τό Κυπριακό) καί καλλιεργεῖ τήν ὑπεροπλία της. Ἡ τουρκική ἐξωτερική πολιτική εἶναι ἐπιθετική καί ἄκρως ἐθνικιστική κατ' οὐσίαν, καί κατ' ὄψιν μόνο διπλωματική καί εὐέλικτη. Ἡ Τουρκία χώνει τό πόδι στήν πόρτα μόλις αὐτή μισανοίξει καί δέν ὑποχωρεῖ μέχρι νά ἐπιτύχει τούς σκοπούς της. Ἡ Ἑλλάδα, ἀντίθετα, θῦμα τῆς περί διαλόγου ἀντίληψης, ξανοίγεται σέ «φιλικές καί εἰρηνικές» συζητήσεις, πού δέν ὁδηγοῦν πουθενά ἐκτός ἀπό τό νά δώσουν τήν εὐκαιρία στήν Τουρκία νά θέσει ἐπί τάπητος, δημόσια, μεγαλόφωνα καί μέ ὅλους τούς τύπους τά ζητήματα πού ἐπινοεῖ καί τίς ἀνύπαρκτες ἐθνικές της διεκδικήσεις. Ὅσο μέ τούς Τούρκους ἤμασταν δηλωμένοι ἐχθροί, ξέραμε πῶς νά φερόμαστε, ἐνῶ τώρα πού κάνουμε τούς φίλους σάν «πολιτισμένοι γείτονες» εἴμαστε στό ἔλεος τόσο τῆς δικῆς τους ἐπιθετικῆς πολιτικῆς ὅσο τῆς παθητικότητας καί τῆς νοοτροπίας ὑποχώρησης πού μᾶς κυβερνᾶ. Γιά τούς διπλωμάτες, καθώς καί γιά τούς ἄλλους Τούρκους, κάτω ἀπό τό βερνίκι τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ, τῆς εὐγένειας καί τῆς μετριοπάθειας κρύβεται ὁ ἐθνικιστής μουσουλμάνος πού ξέρει τί θέλει καί πῶς νά τό πετύχει.

Ὁ Τοῦρκος ἐκπρόσωπος δήλωσε πρόσφατα: «συνεχίζεται ἡ ἑλληνική ἀρνητική προσέγγιση τόσο στό Κυπριακό, ὅσο καί στίς ἑλληνοτουρκικές σχέσεις». Ἀφοῦ οὕτως ἤ ἄλλως οἱ Τοῦρκοι λένε αὐτό πού θέλουν, τουλάχιστον, ἀντί νά φερόμαστε μέ τό γάντι θά μπορούσαμε νά κάνουμε κάτι πού νά δικαιολογεῖ τίς δηλώσεις τους. Ἄν καί, σέ μία δήλωση τουλάχιστον εἴμαστε ἀναγκασμένοι νά ὁμολογήσουμε ὅτι εἶναι, μέ τήν κατάλληλη ἑρμηνεία, ὀρθή: «Αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά ἐπισημάνουμε τόν ἀρνητικό καί ἐπιζήμιο ρόλο πού ἔπαιξε ἡ Ἑλλάδα στήν δημιουργία καί συνέχιση τοῦ Κυπριακοῦ».

Η ΕΟΚ εἰσηγεῖται τήν καθιέρωση ἁλιευτικῆς ζώνης 12 ναυτικῶν μιλίων στήν Μεσόγειο, καί οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν ἤδη τίς ἀπειλές καί τίς διαμαρτυρίες. Νά δοῦμε πόσοι ὑμέτεροι θά «τσιμπήσουν», καί τί ψαριές θά 'χουμε φέτος. Στά ὅρια τῶν χωρικῶν ὑδάτων πάντως, ἐνδείκνυνται σκυλοπαράγαδα.

Συνέντευξη μέ τόν κ. ΖΑΝ ΜΑΡΙ ΛΕΠΕΝ

(29 Ὀκτωβρίου 1990)

Τή συνέντευξη πῆρε ὁ ***ΦΑΙΔΩΝ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ***

Ἡ συνέντευξη πού ἀκολουθεῖ ἐκφράζει τίς ἀπόψεις τοῦ Jean-Marie Lepen, ἡγέτη τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου τῆς Γαλλίας. Ὁ κ. Lepen, ἀποτελεῖ «φαινόμενο» τοῦ χώρου τῆς Ἐθνικῆς Δεξιᾶς, μέ βαρύνουσα σημασία, τόσο γιά τήν Γαλλία ὅσο καί γιά τήν Εὐρώπη καί οἱ ἀπόψεις του ἔχουν πάντοτε ἐνδιαφέρον.

Δέν ταυτίζονται ὅμως μέ τήν γραμμή τοῦ περιοδικοῦ, πού παραμένει ἰδιαίτερα εὐαίσθητο στά ἐθνικά μας θέματα καί διαφοροποιεῖται ἀπό θέσεις ὅπως αὐτές περί Τουρκίας καί Κύπρου, οἱ ὁποῖες ἐξυπηρετοῦν ἴσως τά Γαλλικά, δέν ἐκφράζουν ὅμως μέ ἀκρίβεια τά ἑλληνικά συμφέροντα. Καθείς ἐφ' ᾧ ἐτάχθη, μήν τό ξεχνᾶμε, καί κατά τά λοιπά, παραχωροῦμε τό λόγο στόν κ. Lepen.

ΝΕΑ ΤΑΣΗ:
Κ. Λεπέν, πρίν ἀπό μερικούς μῆνες τό Σ.Μ. ἀπετέλεσε τόν στόχο μιᾶς γενικευμένης ἐπιθέσεως τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης στήν συνέχεια τῶν γεγονότων τοῦ Carpentras. Θέλουμε νά μᾶς διευκρινήσετε ἄν ὑπάρχει κάποια σχέση ἀνάμεσα στό Ε.Μ. καί σ' αὐτά τά γεγονότα καί νά μᾶς ὑποδείξετε, ἄν ὑπάρχουν, τούς ὑποκινητές αὐτῆς τῆς διεθνοῦς ἐκστρατείας ἐναντίον σας.

Βεβαίως, ὑπάρχει ἕνας ἄμεσος σύνδεσμος. Αὐτή ἡ πολιτική μηχανορραφία εἶναι ἡ συνέπεια μιᾶς σειρᾶς γεγονότων πού ἀνέρχονται στήν ἀρχή τοῦ ἔτους 1990 καί συγκεκριμένα μέ τήν ἀποκάλυψη μιᾶς σειρᾶς ρυπαρῶν οἰκονομικῶν σκανδάλων στά ὁποῖα ἦταν ἀναμεμειγμένοι εἴτε διευθυντικά στελέχη τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, εἴτε ἐκλεγμένοι δημοτικοί σύμβουλοι ἤ σημαντικοί δήμαρχοι. Εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι αὐτά τά σκάνδαλα σπίλωναν καί ὁρισμένους δημάρχους μεγάλων πόλεων οἱ ὁποῖοι ἀνῆκαν στήν ἀξιωματική ἀντιπολίτευση. Ὕστερα ἀπό αὐτά τά σκάνδαλα, τό Κοινοβούλιο διέπραξε τό ἠθικό καί πολιτικό σφάλμα νά ψηφίσει ἕνα νόμο αὐτο-ἀμνηστεύσεως ὑπέρ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Μία σφυγμομέτρηση ἡ ὁποία παρέμεινε μυστική ἀλλά γιά τήν ἀκρίβεια τῆς ὁποίας εἶμαι βέβαιος, μιά σφυγμομέτρηση τῆς SOFRES (Σημ. Ν.Τ.: ἡ SOFRES εἶναι μία ἀπό τίς μεγαλύτερες καί ἐγκυρότερες ἑταιρείες δημοσκοπήσεων τῆς Γαλλίας), ἔδειχνε ὅτι κατά τόν μῆνα Ἀπρίλιο σημειώναμε ἕνα ποσοστό 18% σέ περίπτωση βουλευτικῶν ἐκλογῶν καί 25% στίς προεδρικές ἐκλογές. Ἡ γνώση τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς τῆς δημοσκοπήσεως προκάλεσε στό πολιτικό κατεστημένο τήν ἔκπληξη καί τήν ἀγωνία πού φαντάζεστε καί τό ὁποῖο διέγνωσε μέ ἀφετηρία αὐτό τό γεγονός, τήν γέννηση ἑνός «παλιρροϊκοῦ κύματος» τό ὁποῖο ἔπρεπε μέ κάθε τρόπο νά ἐμποδιστεῖ. Κατά τήν ἴδια ἐξάλλου ἐποχή τό Πολιτικό Γραφεῖο τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ἔκανε μία παραληροῦσα δήλωση ἀμέσως μετά τήν συνοδό του, ὅπου ἔλεγε ὅτι «τό Ἐθνικό Μέτωπο εἶναι ὑπεύθυνο γιά τόν θάνατο 6.000.000 Γάλλων κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο». Προφανῶς, κάποιοι ἀπ' αὐτούς τούς κυρίους τά εἶχαν χαμένα.

Ταυτοχρόνως ἡ κυβέρνηση ξέθαβε ἀνάμεσα στίς — λιγότερο ἤ περισσότερο — ἀνόητες προτάσεις νόμων πού καταθέτουν στήν Βουλή οἱ βουλευτές γιά νά δικαιολογηθοῦν στά μάτια τῶν ὀπαδῶν τους, μία πρόταση νόμου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἡ ὁποία ἔτεινε νά δημιουργήσει νέες πρόσθετες ποινές γιά παραβάσεις τῶν νόμων κατά τοῦ ρατσισμοῦ καί συγκεκριμένα νά ἀναγάγει τυχόν παραβίαση αὐτῶν τῶν νόμων σέ κώλυμα ἐκλογιμότητας. Ὅπως καταλαβαίνετε, αὐτή ἡ ποινή προφανῶς εἶχε σάν στόχο ἐμένα. Γιατί ἄν ὑπάρχει κάποιος τρόπος νά «προστατευθεῖ» κανείς ἀπό τήν ἐκλογή τοῦ Λεπέν, εἶναι εἴτε αὐτός νά σκοτωθεῖ εἴτε νά καταστεῖ ἀνίκανος νά ἐκλεγεῖ. Ἡ κυβέρνηση λοιπόν ἀποφάσισε νά παρουσιάσει αὐτήν τήν κομμουνιστική πρόταση νόμου, τήν υἱοθέτησε, τήν ἐνέγραψε στήν ἡμερήσια διάταξη — καί ἐδῶ πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ Κυβέρνηση ἔχει τό μονοπώλιο τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἡμερήσιας διάταξης. Τήν 1η Μαΐου, στήν Γιορτή τῆς Ἰωάννας τῆς Λωρραίνης καί τῆς Ἐργασίας (Σημ. Ν.Τ.: Ἡ Ἰωάννα τῆς Λωρραίνης εἶναι ἐθνική ἡρωΐδα τῶν Γάλλων) τό Ε.Μ. συγκεντρώνει περισσότερο κόσμο ἀπό ὅ,τι τά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς παρ' ὅλο ὅτι πρόκειται γιά τήν 100ετηρίδα τῆς Πρωτομαγιᾶς τοῦ Σικάγου. Κατά τόν λόγο μου τήν ἡμέρα αὐτή σέ Κεντρική Πλατεῖα τοῦ Παρισιοῦ, καλῶ τούς ἀγωνιστές τοῦ Ε.Μ. νά εἶναι προσεκτικοί ἀπέναντι σέ μία ὑπάρχουσα ἀτμόσφαιρα προβοκάτσιας, νά τηρήσουν ἀπόλυτη πειθαρχία καί τήν ψυχραιμία τους καί νά μήν ὑπακούουν παρά μόνο στούς ἱεραρχικά ἀνωτέρους τους. Τήν ἑπομένη μέρα, τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης χαρακτηρίζουν τόν λόγο μου «σάν μήνυμα γιά ἐμφύλιο πόλεμο» καί οἱ διάφοροι πολιτικοί πολλαπλασιάζουν τά σχόλιά τους στήν ἴδια κατεύθυνση. Ὑπάρχει ἤδη σέ αὐτή τήν κατάσταση μιά ἀτμόσφαιρα πρόκλησης βασισμένη στό ψέμμα. Τήν ἑπομένη ἐξάλλου, χάρη σέ αὐτή τήν διεργασία, ψηφίζεται ἀπό τό Κοινοβούλιο ὁ κομμουνιστικός νόμος πού ἀνέφερα πιό πρίν.

Στίς 8 Μαΐου, μιά ἑβδομάδα με-

τά, ἔχει προγραμματιστεῖ μιά ἐμφάνισή μου στήν τηλεόραση γιά νά μπορέσω νά ἐκφράσω τίς ἀπόψεις μου στά πλαίσια μιᾶς διάσημης ἐκπομπῆς, τῆς «Ὥρας τῆς Ἀλήθειας» ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ «ἐκπομπή - φετίχ» μου καθ' ὅ,τι κατέχω ὅλα τά ρεκόρ ἀκροαματικότητας.

Εἶναι προφανές μέ βάση τά στοιχεῖα πού σᾶς ἀνέφερα ὅτι τό «παλιρροϊκό κῦμα» τῶν δημοσκοπήσεων ἀπειλοῦσε, ὕστερα ἀπό τήν ἐπικείμενη ἐμφάνισή μου στήν τηλεόραση, νά γίνει ἀκατανίκητο. Καί τότε — καί πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι κατά περίεργο τρόπο ἡ ἐμφάνισή μου στήν τηλεόραση μεταφέρθηκε ἀπό τίς 8 στίς 9 Μαΐου — τό βράδυ τῆς 9ης Μαΐου τελεῖται ἡ βεβήλωση τοῦ ἑβραϊκοῦ νεκροταφείου τοῦ Καρπεντράς ἡ ὁποία θά προκαλέσει μιά πραγματική πολιτική θύελλα πού θά μεταδοθεῖ σέ ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως. Πράγματι, στό Καρπεντράς, στό νεκροταφεῖο μιᾶς παλιᾶς ἑβραϊκῆς κοινότητας ἐγκατεστημένης ἐδῶ καί αἰῶνες στήν Γαλλία, ἀνακαλύπτονται σπασμένοι τάφοι καί ἕνα ξεθαμένο πτῶμα γιά τό ὁποῖο ὁ κ. Fabius, τρίτο πρόσωπο στήν κρατική ἱεραρχία (Σημ. Ν.Τ.: «Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς»), θά δηλώσει ὅτι εἶχε ἀνασκαλοπισθεῖ ἀλλά γιά τό ὁποῖο ἡ αὐτοψία θά ἀποδείξει τό ἀντίθετο. Ὁ κ. Joxe, ὑπουργός ἐσωτερικῶν, ὁ ὁποῖος ὅλως τυχαίως βρισκόταν σέ ἀπόσταση ὀλίγων μόνο χιλιομέτρων ἀπό τά τεκταινόμενα θά διακηρύξει «δέν ὑπάρχει ἀνάγκη νά ἀναζητήσουμε τούς ἐνόχους, τούς γνωρίζουμε ἤδη. Οἱ ἔνοχοι εἶναι ἡ ξενοφοβία, ὁ ρατσισμός, ὁ ἀντισημητισμός καί αὐτοί — μαντέψτε ποιοί — πού τούς διαδίδουν». Μέ ἄλλα λόγια, ὑποδείχθηκαν ἀπό τόν ὑπουργό τῶν Ἐσωτερικῶν σάν ὁ ἠθικός αὐτουργός αὐτῆς τῆς πράξης. ἐγώ καί τό Εθνικό Μέτωπο.

Δηλώνω ὅτι δέν γνωρίζω οὔτε ποιός ἐκτέλεσε αὐτή τήν πράξη, οὔτε ποιός τήν μηχανεύθηκε. Ἐκεῖνο πού γνωρίζω εἶναι ὅτι ἄν καί ἑκατό ἀπό τούς καλύτερους Γάλλους ἀστυνομικούς ἀσχολήθηκαν μ' αὐτή τήν ὑπόθεση τίποτα δέν ἀποκαλύφθηκε καί ὅτι παρ' ὅλη τήν χρησιμοποίηση σημαντικῶν μέσων στά ὁποῖα ἐμεῖς καί ἀκριβέστερα ἡ ὀργάνωσή μας τῶν Γάλλων Ἰουδαίων προσέθεσε μιά ἀμοιβή 100.000 Γαλλικῶν Φράγκων γιά κάθε πληροφορία πού θά ὁδηγοῦσε στή σύλληψη τῶν δραστῶν, ἔξι μῆνες ἀργότερα, δηλαδή αὐτή τήν στιγμή, ἡ ἀνακριτική ἔρευνα δέν ἔχει ἀνακαλύψει τό παραμικρό, πρᾶγμα περίεργο ἄν οἱ δράστες ἦταν κάποιοι περιθωριακοί νέοι ἤ κλέφτες κοιμητηρίων.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὑπήρξαμε θύματα μιᾶς σατανικῆς μηχανορραφίας καί μιᾶς προβοκάτσιας ἀφοῦ κατά παράβαση τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς πού θέλει ὅλους τούς πολίτες κατά τεκμήριο ἀθώωους, ὄχι μόνο θεωρηθήκαμε κατά τεκμήριον ἔνοχοι, ἀλλά καί ὑποδειχθήκαμε ὡς ἔνοχοι. Πρόκειται γιά ἕνα βαρύτατης σημασίας γεγονός πού μαρτυρεῖ μέ ἀντικειμενικό τρόπο τόν ὁλοκληρωτικό χαρακτῆρα αὐτοῦ τοῦ κατ' εὐφημισμοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος. Ἡ δημοκρατία ὑπάρχει μόνο κατά τά φαινόμενα στήν χώρα μας ἀφοῦ τόσο σημαντικές προσωπικότητες γίνονται ταυτόχρονα κατήγοροι καί δικαστές, ἐνῶ ἕνας ὑπουργός θά ἔπρεπε νά εἶχε ἐκφραστεῖ μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: «Πραγματοποιήθηκε μιά ἀποκρουστική πράξη ἡ ὁποία προκαλεῖ τήν ἀγανάκτηση τόσο σάν ὑλική πραγματικότητα ὅσο καί σάν συμβολισμός. Καθῆκον ὅλων τῶν πολιτῶν εἶναι νά κρατήσουν τήν ψυχραιμία τους καί νά ἔχουν ἐμπιστοσύνη στήν ἀστυνομία καί στήν δικαιοσύνη, οἱ ὁποῖες θά τιμωρήσουν τούς ἐνόχους ὅπως τούς ἀξίζει». Αὐτή θά ἦταν ἡ θέση ἑνός τιμίου καί δημοκράτη ὑπουργοῦ. Δυστυχῶς αὐτό δέν συνέβη. Μερικές ἡμέρες ἀργότερα, ἐνορχηστρωμένη ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης πού βρισκόντουσαν σέ κατάσταση ὑστερίας καί πού ζητοῦσαν τήν ἐξαφάνισή μας, πραγματοποιεῖται μία τε-

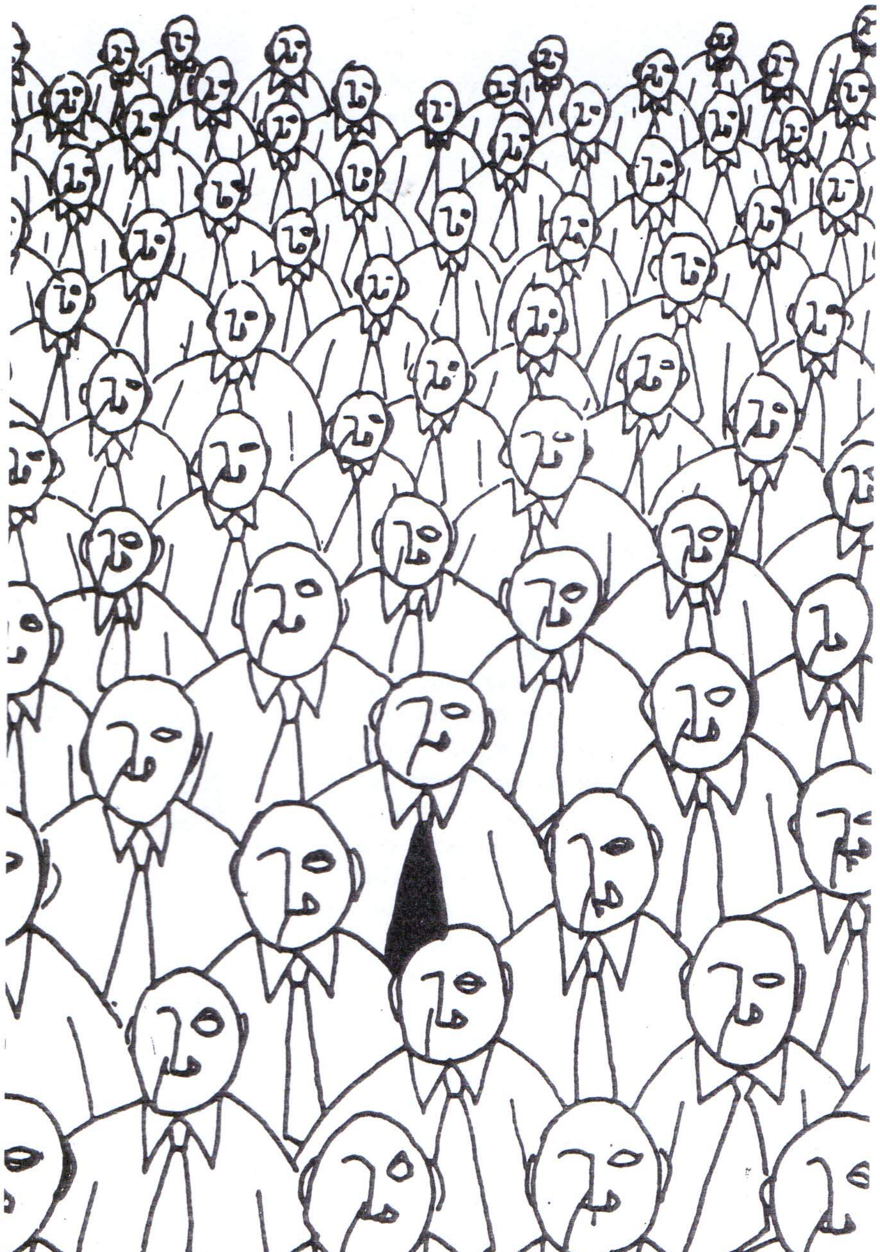
ράστια συγκέντρωση στήν ὁποία συμμετεῖχαν ὅλοι οἱ πολιτικοί ἡγέτες συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας αὐτοπροσώπως ὁ ὁποῖος γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τοῦ Πολιτεύματος κατέβηκε στό πεζοδρόμιο γιά νά συμμετάσχει σέ μία δημόσια διαδήλωση, διαδήλωση κατά τήν διάρκεια τῆς ὁποίας δέν ἔλειψαν τά ἐπεισόδια καί ὅπου περιφερόταν ἕνα ὁμοίωμά μου μέ μιά πινακίδα γύρω ἀπό τόν λαιμό πού ἔγραφε «Carpentras = LePen». Κι ἀκόμα, παραλείπω τά σχόλια τῶν δημοσιογράφων τῆς τηλεόρασης ἤ τοῦ Τύπου καί τίς δηλώσεις τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ὄχι μόνο τῶν σοσιαλιστῶν ἀλλά καί τοῦ Σιράκ καί ἄλλων. Πρόκειται γιά μία ἀπελπισμένη προσπάθεια σωτηρίας τοῦ πολιτικοῦ κατεστημένου τό ὁποῖο αἰσθάνθηκε ὅτι βυθίζεται καί χρησιμοποίησε κάθε μέσο γιά τήν σωτηρία του.

Δέν ἀμφιβάλλω πώς, ἀκόμα καί μόνον γιά λόγους ἱκανοποιήσεως τοῦ αἰσθήματος δικαιοσύνης, αὐτή ἡ προσπάθεια ἀποπροσανατολισμοῦ, θά ἔχει ἕνα ἀποτέλεσμα μπούμεραγκ ὅταν ἀποδειχθεῖ, ἄν ἀνακαλυφθοῦν οἱ ἔνοχοι ἤ ἀκόμη καί ἄν δέν ἀνακαλυφθοῦν, ὅτι εἴμασταν ἀθῶοι.

Θά ἤθελα ἀκόμα νά προσθέσω ὅτι εἶναι γνωστό πώς ὑπάρχει ἐντός τῆς Γαλλικῆς ἀστυνομίας ἕνας πολιτικός κλάδος ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ὑπηρεσία Γενικῶν Πληροφοριῶν καί τοῦ ὁποίου ὁ ἐπίσημος προορισμός εἶναι νά παρακολουθεῖ τά πολιτικά κόμματα.

Ὅμως, ὅπως ἀποκαλύφθηκε ἀπό ἕνα καινούριο σκάνδαλο, αὐτοί οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶχαν λάβει τήν ἐντολή νά προσπαθήσουν νά διαφθείρουν τόν ἴδιο τόν ὑπουργό Δικαιοσύνης καθώς καί ἄλλες ὑψηλές προσωπικότητες, γνωρίζοντας τούς νέους ὁμοφυλόφιλους. Ἄρα εἶναι ἴσως μιά ὑπηρεσία παράλληλη πρός αὐτή ἤ ἀκόμη καί αὐτή ἡ ἴδια ὑπηρεσία ἡ ὁποία ἐπιφορτίσθηκε νά πάει νά ξεθάψει τό πτῶμα ἑνός ἑβραίου μέσα σέ ἕνα νεκροταφεῖο γιά νά ἐπιχειρηθεῖ νά γίνει πιστευτό ὅτι τό ἀντισημητικό μίσος εἶναι παρεπόμενο φαινόμενο τῆς γέννησης καί ἀνάπτυξης τοῦ Ἐθνικοῦ Κινήματός μας. Νά τί ἦταν τό Carpentras.

Θά περάσουμε ἀμέσως σέ ἄλλα θέματα ἀλλά πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι τουλάχιστον δύο φορές τόν χρόνο μιά παρόμοια ἐκστρατεία γίνεται ἐναντίον μας· πρόκειται εἴτε γιά συκοφαντία εἴτε γιά μία καταχρηστική χρησιμοποίηση ἑνός στοιχείου ἀπό μία δήλωση. Ὅλοι ὑποκρίνονται ὅτι ὅσα ἄκουσαν τούς προκάλεσαν βαθύτατη φρίκη, καταγγέλλουν τό σκάνδαλο καί ὀργανώνουν τήν καταπολέμησή του. Ἐμεῖς αὐτά τά ὀνομάζουμε «ἰσημερίες», μία τήν ἄνοιξη καί μία τό φθινόπωρο. Ἡ ἰσημερία τῆς ἄνοιξης ἦταν μέ τά γεγονότα τοῦ Carpentras καί τώρα ζοῦμε τήν ἰσημερία τοῦ φθινοπώρου μέ τήν παρέμβαση τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους στήν Πρεσβεία τοῦ Ἰράκ, ὥστε νά μήν χορηγηθοῦν βίζες σέ ἐμένα καί ἄλλα στελέχη τοῦ κόμματος προκειμένου νά πᾶμε στό Ἰράκ καί νά συνοδεύσουμε τούς Γάλλους ὁμήρους οἱ ὁποῖοι ἀπελευθερώνονται σήμερα, γεγονός γιά τό ὁποῖο ἡ συμβολή μας ἦταν καθοριστική.

Ν.Τ.: Σέ μία συνέντευξή σας πρίν μερικά χρόνια εἴχατε ταχθεῖ ὑπέρ τῆς πολιτικῆς τοῦ Ronald Reagan. Ὅμως, ἡ πρόσφατη θέση τοῦ Ε.Μ. γιά τό θέμα τοῦ Περσικοῦ Κόλπου διαφοροποιεῖται ριζικά ἀπό τήν θέση τῆς Ἀμερικανικῆς πολιτικῆς. Βάσει ποιοῦ συλλογισμοῦ υἱοθετήσατε αὐτή τή θέση; Αὐτό δέν σᾶς δημιουργεῖ προβλήματα ἀπέναντι σέ ἕνα ἀμερικανόφιλο ἐκλογικό κοινό;

Κατ' ἀρχήν, ὁ Bush δέν εἶναι ὁ Reagan καί ἐξ ἄλλου γιά κάθε κατάσταση χρειάζεται μιά ξεχωριστή ἀνάλυση καί ἀπάντηση. Θεωρῶ ὅτι ἡ Γαλλία πρέπει νά εἶναι σύμμαχος τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλά αὐτό δέν μᾶς ἀπαγορεύει νά ἐπικρίνω τίς ἀποφάσεις ἑνός ἀπό τούς συμμάχους μας καί νά ἐπικρίνω καί τήν ἀπόφαση τῆς Γαλλικῆς Κυβέρνησης πού εὐθυγραμμίστηκε μέ τήν Ἀμερικανική Κυβέρνηση. Ὑπάρχει μία κοινή συμμαχία, καί τό ΝΑΤΟ στερεῖται τῶν μέσων δράσης του λόγω τῆς μεταφορᾶς Ἀμερικανικῶν καί Γαλλικῶν δυνάμεων ἀπό τόν Εὐρωπαϊκό χῶρο στό χῶρο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Αὐτό ἐνισχύει τήν πεποίθησή μου ὅτι πρόκειται γιά ἕνα πολιτικό λάθος τοῦ ὁποίου οἱ ἀκρότατες συνέπειες μπορεῖ νά εἶναι ἐξαιρετικά σοβαρές καί νά καταλήξουν σέ μία γενικευμένη σύγκρουση. Καί μόνο τό γεγονός τῆς ἐπέμβασης σ' αὐτή τήν περιοχή σέ μία ἀραβο-αραβική ὑπόθεση μεταξύ Ἰράκ καί Κουβέϊτ, γιά τήν ὁποία δέν μᾶς ἔπεφτε λόγος καί ἡ ὁποία δέν ἀπειλοῦσε οὔτε τά ἐδάφη μας, οὔτε τά ζωτικά μας συμφέροντα, εἶναι ἕνα βαρύτατο λάθος τόσο πολιτικό ὅσο καί διπλωματικό. Ἤδη ἀπό τίς 10 Αὐγούστου εἶχα ἀνακοινώσει στήν τηλεόραση τήν ἀντίθεση τοῦ Ἐθνικοῦ Κινήματος σ' αὐτή τήν πολιτική καί στρατιωτική περιπέτεια. Ἐξακολουθῶ νά θεωρῶ ὅτι οἱ κίνδυνοι πού διατρέχουμε εἶναι τεράστιοι· φοβᾶμαι μήπως ὁδηγηθοῦμε σέ μία ἰδιαιτέρως ἐχθρική τοποθέτηση τοῦ ἀραβικοῦ καί μουσουλμανικοῦ κόσμου ἐναντίον μας, ὅταν θά πρέπει στό μέλλον νά ἔχουμε μ' αὐτά τά κράτη τῆς νότιας πλευρᾶς τῆς Μεσογείου σχέσεις συνεργασίας, ἄν ὄχι τίς καλύτερες, τουλάχιστον τίς ὅσο τό δυνατόν λιγότερο κακές. Ἔχω ἐξ ἄλλου δηλώσει ὅτι θά ἤθελα νά μπορέσω νά ρυθμίσω τό πρόβλημα τῆς μεταναστεύσεως μέσω τῆς ἀντιστροφῆς τοῦ μεταναστευτικοῦ ρεύματος καί αὐτό μέ τήν σύμφωνη γνώμη καί τήν συνεργασία τῶν χωρῶν καταγωγῆς τῶν μεταναστῶν, ἰ-

Ἀκολουθῆστε με!

διαίτερα τῶν μουσουλμανικῶν χωρῶν τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, συμβάλλοντας ἀπό τήν δική μας πλευρά στήν δημιουργία ἀποδοτικῶν καί λειτουργικῶν οἰκονομικῶν δραστηριοτήτων σ' αὐτές τίς χῶρες. Γιατί, ὅπως πιστεύω, δέν μποροῦμε νά ἀποσυνδέσουμε τό φαινόμενο τῆς μετανάστευσης ἀπό τίς αἰτίες του, δηλαδή τήν δημογραφική ἔκρηξη τοῦ τρίτου κόσμου καί τήν κατάρρευση τῶν οἰκονομικῶν συστημάτων, κατά κανόνα σοσιαλιστικῶν, τά ὁποῖα ἐφαρμόστηκαν σ' αὐτές τίς χῶρες μετά τήν ἀποαποικιοποίηση.

Ἔχω ἐπίσης ὑποστηρίξει ὅτι κύρια καί πρωταρχικά ἐνδιαφέροντά μας ἔπρεπε νά εἶναι οἱ πολίτες μας πού κρατοῦνται στό Ἰράκ καί ἡ θέση τῶν στρατευμάτων μας στή Σαουδική Ἀραβία. Βασικός μας στόχος ἦταν ἡ ἀπελευθέρωση τῶν ὁμήρων μας καί γι' αὐτό τό λόγο εἶχα προτείνει ἕνα σχέδιο ἀπεμπλοκῆς καί ἀποκλιμάκωσης, τό ὁποῖο θά ἔπρεπε νά ξεκινήσει ἀπό μιά μονομερή πρωτοβουλία τοῦ Σαντάμ Χουσεΐν. Τό ἔκανε. Σ' αὐτήν τήν πρωτοβουλία θά ἔπρεπε νά ἀνταποκριθεῖ μιά Γαλλική καί Εὐρωπαϊκή ἀπεμπλοκή, στήν συνέχεια ὅλη ἡ Δύση, ὥστε νά καταλήξουμε σέ μία διαπραγμάτευση. Ὑπενθυμίζω ὅτι ἤδη ἀπό τήν ἀρχή Σεπτεμβρίου ἤ καί τέλος Αὐγούστου εἶχα προτείνει ἕνα σχέδιο εἰρήνης μέ δέκα σημεῖα πρός διαπραγμάτευση ἀνάμεσα στό Ἰράκ καί τό Κουβέϊτ, μέσα στό πλαίσιο τοῦ Ἀραβικοῦ Συνδέσμου σύμφωνα ἄλλωστε μέ τή θεωρία τοῦ Χάρτη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, πού καθιερώνει μιά περιφερειακή προτεραιότητα γιά τή διευθέτηση παρόμοιων συγκρούσεων.

Ν.Τ.: Αὐτή ἡ θέση δέν σᾶς δημιουργεῖ προβλήματα μέ ἕνα δεξιό ἐκλογικό κοινό τό ὁποῖο εἶναι συχνά...;

Σωβινιστικό ἤ ...εὐέξαπτο;

Ν.Τ.: Μᾶλλον εὐέξαπτο.

Εἶναι βέβαιο, ὅτι ἀκόμα καί οἱ φίλοι καί οἱ ψηφοφόροι μας εἶναι κ αὐτοί ἐν μέρει θύματα τῆς παραπληροφόρησης καί μερικές φορές ἔχουν γιά μᾶς μιά εἰκόνα, ἡ ὁποί δέν εἶναι ἀκριβής. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι πού εἶπαν «Πῶς ὁ Λεπε παίρνει μιά τέτοια θέση τή στιγμ πού κεῖται ἐχθρικά πρός τούς Ἄραβες;» Ἐγώ δέν εἶμαι ἐχθρικός μ τούς Ἄραβες, οὔτε μέ τούς Ἀμερικάνους, ἀλλά εἶμαι φίλος τῶν Γάλλων. Ἰδού ἡ ἐξήγηση τῆς θέσεώ μου. Ἄν ἀναφερθεῖ κανείς ὄχι στ εἰκόνα πού παρουσιάζουν γιά μέν ἀλλά στίς ἴδιες μου τίς ἰδέες, δια

στώνει ὅτι ὅλος αὐτός ὁ συλλογισμός εἶναι ἄριστα θεμελιωμένος. Ἀνέλαβα λοιπόν αὐτήν τήν εὐθύνη γνωρίζοντας πολύ καλά, ὅτι ὕστερα ἀπό λίγες ἡμέρες περισυλλογῆς, ὅσοι τυχόν ἐξεπλάγησαν ἀπό τίς θέσεις μου καί οἱ ὁποῖοι στή συντριπτική πλειοψηφία τους παρέμεναν πιστοί, θά ἀναγνώριζαν ὅτι εἶχα δίκιο.

Ἀντίθετα, κατηγορῶ τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ἤ τουλάχιστον ὁρισμένα ἀπ' αὐτά, ὅτι βίασαν τίς ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μέ τήν δημοσίευση ψευδῶν δημοσκοπήσεων ὑψηλῆς ἤ ἀντιθέτως, χαμηλῆς δημοτικότητας. Π.χ. γιά μένα εἶπαν ὅτι χάνω βαθμούς στίς δημοσκοπήσεις. Ὅμως ἀπέδειξα ὅτι κέρδιζα ψήφους στίς ἐκλογές. Εἶπαν στήν κα Thatcher: «Α, τι καταπληκτική ἄνοδος στίς ἔρευνες γνώμης». Καί ἔκτοτε ὑπέστη τίς δύο πιό σοβαρές νομοθετικές ἧττες τῆς καρριέρας της. Τό ἴδιο εἶπαν καί στόν κ. Bush: «Κύριε Μπούς, τί ὑπέροχη δημοτικότητα!» καί ἡ δημοτικότητα τοῦ κ. Μπούς πέφτει ἀσταμάτητα! Αὐτό ἀποδεικνύει, ὅτι αὐτές οἱ δημοσκοπήσεις ἦταν φτιαχτές γιά νά κάνουν τούς ἐπικεφαλῆς τῶν κρατῶν νά πιστέψουν, ὅτι ὁ πόλεμος παρουσίαζε πολιτικά ὀφέλη καί ὄχι ἡ εἰρήνη. Ἔ, λοιπόν, ἐγώ δέν ἐπιτρέπω στόν ἑαυτό μου νά καθοδηγεῖται ἀπό τίς δημοσκοπήσεις, προκειμένου νά πάρω ἀποφάσεις πού θεωρῶ ὀρθές. Ἀνέλυσα τήν κατάσταση μέ τή βοήθεια τῶν εἰδικευμένων συνεργατῶν μου καί πρέπει νά πῶ ὅτι ὅλοι ἦταν ὁμόφωνοι εἴτε αὐτοί ἦταν Ἰσλαμολόγοι, στρατιωτικοί, ἄνθρωποι εἰδικευμένοι στήν συλλογή πληροφοριῶν, ἐπιχειρηματίες, διπλωμάτες καί ὅλοι εἶχαν τήν ἴδια ἀντίδραση ὅπως κι ἐγώ. Ἰδιαίτερα, ὅταν βρῆκα τό θάρρος νά ὀρθώσω μόνος τό ἀνάστημά μου ἀπέναντι στήν ἠθική αὐθεντία τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, τότε βρῆκα τή συμπαράσταση μιᾶς σειρᾶς προσωπικοτήτων — ὅπως τέως ὑπουργῶν, βουλευτῶν καί ἄλλων. Βεβαιώνω ἐπίσης ὅτι συνέβαλα στή μεταστροφή τῆς κοινῆς γνώμης καί

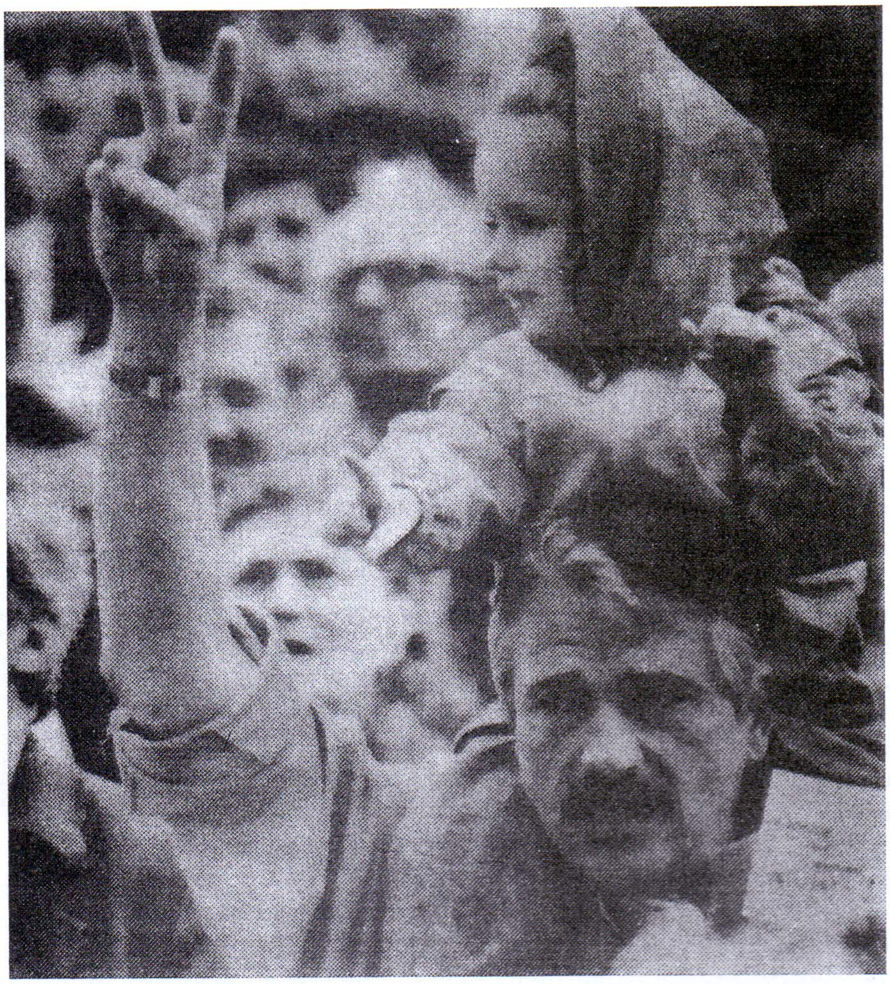

ἤδη πρός τά μέσα Αὐγούστου ἡ κοινή γνώμη ἦταν κατά 46% ὑπέρ μιᾶς πολεμικῆς ἐπιχείρησης καί 45% κατά. Αὐτή ἡ διαπίστωση, ἔκανε τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας νά βγάλει ἕνα λόγο αἰσθητά μετριοπαθέστερο στόν ΟΗΕ, ὤθησε τόν κ. Σιράκ νά ἀλλάξει γνώμη ὡς πρός τήν στρατιωτική συμμετοχή μας, γιά τήν ὁποία στήν ἀρχή ἦταν σύμφωνος καί τελικά, ἐπέτρεψε στό Ἰράκ νά κάνει τήν χειρονομία πού μόλις ἔκανε γιά τήν ὁποία εἶμαι σίγουρος ὅτι ἐγώ καί τό Ε.Μ. παίξαμε πολύ σημαντικό ρόλο. Στερηθήκαμε τό πολιτικό ὄφελος αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν μας, γιατί ἡ Γαλλική Κυβέρνηση ἄσκησε πίεση στό Ἰράκ, ἔτσι ὥστε νά μᾶς ἀρνηθεῖ τίς βίζες τίς ὁποῖες ἦταν ἕτοιμο νά μᾶς δώσει.

Θά ἤθελα τέλος νά προσθέσω, ὅτι εἶχα ἐπίσης δηλώσει, πώς οἱ λόγοι τῆς στρατιωτικῆς ἐπέμβασης δέν μοῦ φαίνονταν ξεκάθαροι καί ὅτι ἔμοιαζαν πολύ περισσότερο μέ ὑπεράσπιση ὑλικῶν καί ἐμπορικῶν συμφερόντων, παρά μέ τήν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου. Ὑπενθύμισα δέ, ὅτι μία ὁλόκληρη σειρά ἀποφάσεων τοῦ ΟΗΕ πού ἀφοροῦσαν τήν ἴδια περιοχή, δέν εἶχαν κατά τό παρελθόν γίνει σεβαστές, ὅπως αὐτές πού καταδίκαζαν τήν Τουρκία γιά τήν εἰσβολή στήν Κύπρο, τή Συρία γιά τό Λίβανο καί τό Ἰσραήλ γιά τά κατεχόμενα.

Θεώρησα ἐπίσης, ὡς ἀνήθική τήν «ὁμηρία» τοῦ Ἰρακινοῦ πληθυσμοῦ ἀπό τούς Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι ἐπέκτειναν τό ἐμπάργκο στά τρόφιμα, κάτι τό ὁποῖο ἀπαγορεύεται ἀπό τόν ΟΗΕ καί ἀπειλοῦν μέ μαζικούς βομβαρδισμούς ἀστικούς πληθυσμούς, γεγονότα ἀσυμβίβαστα μέ τή διεθνή ἠθική, ἐπίκληση τῆς ὁποίας γίνεται σ' αὐτή τήν περίπτωση.

Ν.Τ.: Ἡ πρόσφατη ἐπανένωση τῶν δύο Γερμανιῶν θεωρεῖται σάν ἕνα ἀπό τά πιό σημαντικά γεγονότα τοῦ αἰῶνα μας. Πιστεύετε ὅτι αὐτή ἡ ἐπανένωση ἀνταποκρίθηκε σέ μία ἱστορική ἀναγκαιότητα; Θεωρεῖτε βάσιμη τήν ἀνησυχία πού ἐκφράζεται κυρίως ἀπό ἄγγλους πολιτικούς σχετικά μέ τήν πρωτοκαθεδρία τῆς Γερμανίας στήν Εὐρώπη καί ποιά εἶναι ἡ θέση σας ὅσον ἀφορᾶ τίς

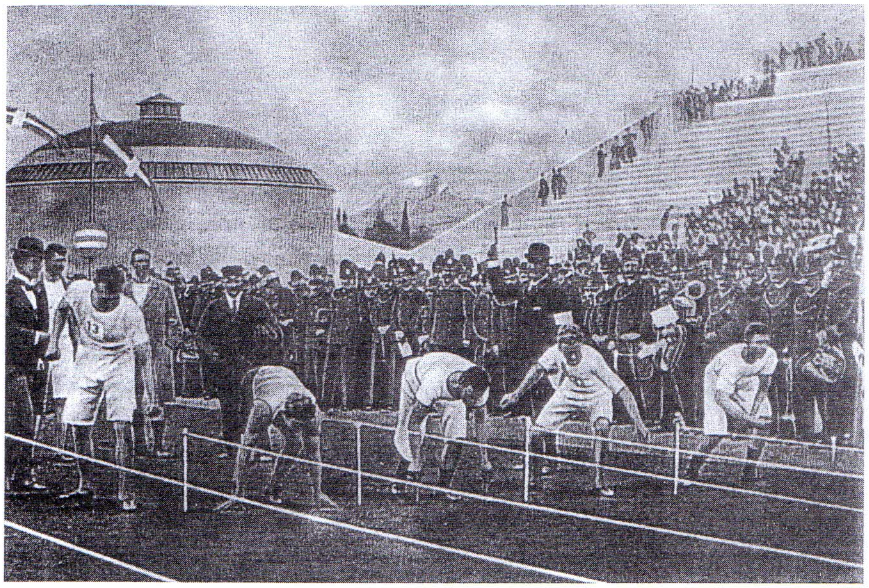

νέες σχέσεις καί συγκρούσεις συμφερόντων ἀνάμεσα στά Εὐρωπαϊκά κράτη;

Κάποιος ρώτησε τόν κ. Becker πρόσφατα: «Δέν νομίζετε ὅτι ἡ ἐπανένωση τῆς Γερμανίας θά τήν καταστήσει τήν πρώτη δύναμη τῆς Εὐρώπης;» Καί αὐτός ἀπάντησε: «Μά ἡ Γερμανία εἶναι ἤδη ἡ πρώτη δύναμη στήν Εὐρώπη». Πιστεύω, ὅτι ἡ ἐπανένωση τῆς Γερμανίας ἀνταποκρίνεται στίς ἐπιθυμίες τοῦ λαοῦ της καί αὐτό ἔχει πιά ἀποδειχθεῖ. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἐμποδιστεῖ ἕνας λαός πού κόπηκε στά δύο ἀπό αὐτούς πού τόν νίκησαν, σαρανταπέντε χρόνια μετά τήν ἧττα του. Τοῦτο εἶναι τόσο ἀληθινό, ὥστε ἡ ὁμάδα τῶν Κομμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς στήν ὁποῖα συμμετεῖχε τότε καί ἡ ΕΠΕΝ εἶχε ἤδη πάρει αὐτή τή θέση ἀπό τό 1984. Ἑπομένως δέν ὑπάρχει ἔκπληξη ἀπό μέρους μας, ἐκτός ἴσως σέ ἕνα μικρό βαθμό, ὅσον ἀφορᾶ τήν ταχύτητα μέ τήν ὁποία ἐξελίχθηκε αὐτή ἡ ὑπόθεση, σάν συνέπεια ἴσως τῆς οἰκονομικῆς κατάρρευσης τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καί τῶν χειρισμῶν τοῦ Γκορμπατσώφ· χειρισμῶν πού δέν γνωρίζουμε τί ἀκριβῶς ὑπονοοῦν, γιατί στερούμαστε πηγῶν πληροφοριῶν σ' αὐτές τίς χῶρες, οἱ ὁποῖες θά μᾶς ἐπέτρεπαν νά ἐκτιμήσουμε ἐπακριβῶς τί συμβαίνει, στόν ἀκόμη ἀρκετά σκοτεινό κόσμο τοῦ Ἀνατολικοῦ Μπλόκ.

Ν.Τ.: Γιά νά ἔλθουμε στά ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν Ἑλλάδα, γίνεται ἔντονα λόγος σέ ὁρισμένους κύκλους τῆς ΕΟΚ, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἁρμόδιοι γι' αὐτό τό θέμα, γιά μία πιθανή εἴσοδο τῆς Τουρκίας στήν ΕΟΚ, σάν «ἀναγνώριση» τῆς στάσης πού τήρησε αὐτή ἡ χώρα στό θέμα τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Ποιά εἶναι ἡ θέση σας σ' αὐτό τό ζήτημα καί πῶς βλέπετε τήν εἴσοδο τῆς Κύπρου στήν ΕΟΚ;

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ἐγώ ἤμουν αὐτός πού προειδοποίησε τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο συμπεριλαμβανομένων καί τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν ὅλων τῶν παρατάξεων, ὅτι θά ἀγγίζαμε τό χρονικό σημεῖο ὅπου, μετά τήν πάροδο 30 ἐτῶν, οἱ Τοῦρκοι θά μποροῦσαν νά κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα στήν Εὐρώπη τῆς ΕΟΚ, χωρίς κάν ἡ Τουρκία νά εἶναι μέλος. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἡ Ἑλλάδα πέτυχε τό μπλοκάρισμα αὐτῆς τῆς ρύθμισης ἀλλά ἡ ὑποψηφιότητα τῆς Τουρκίας κατατέθηκε ἐπισήμως. Ἄν καί πρέπει νά πῶ ὅτι πάντα θεωροῦσα τήν Τουρκία σάν μία σύμμαχο στά πλαίσια τοῦ ΝΑΤΟ, ποτέ δέν ἀπέκρυψα, οὔτε ἀκόμη καί στόν πρεσβευτή της στό Παρίσι, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνα καθ' ὅλα ἀξιοσέβαστο πρόσωπο, ὅτι ἤμουν τόσο ἐγώ, ὅσο καί τό κόμμα μου, ἀντίθετος μέ τήν εἴσοδο τῆς Τουρκίας στήν ΕΟΚ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ Τουρκία ἔχει ἕνα μέρος τῶν ἐδαφῶν της στήν Εὐρώπη, ἀλλά τοῦτο ἔχει περισσότερο ἱστορικό παρά καθοριστικό χαρακτῆρα. Ἐκτός κι ἄν θεωρηθεῖ σάν ἕνα μόνο βῆμα, ὅπως πιστεύω ὅτι συμβαίνει, πρός τήν δημιουργία μίας παγκόσμιας ἀγορᾶς καί ἑνός πολιτικοῦ κοσμοπολιτισμοῦ, ἡ εἴσοδος τῆς Τουρκίας στήν ΕΟΚ εἶναι μία ἀντίφαση, μία αὐτοκτονία τῆς Κοινότητος σέ πολιτικό ἐπίπεδο, ἀφοῦ εἶναι προφανές ὅτι σέ αὐτή τήν περίπτωση χῶρες ὅπως τό Μαρόκο, τό Ἰσραήλ καί ἄλλες θά εἶναι ὑποψήφιες χωρίς νά ἀναφερθοῦμε στίς χῶρες τοῦ Ἀνατολικοῦ Μπλόκ καί τή Σοβιετική Ἕνωση μέ τό «κοινό της σπίτι». Τοῦτο ἀποτελεῖ μία βαρύτατη ἀπειλή καθ' ὅσο εἶναι πιθανόν ὅτι οἱ Ἀμερικανοί και οἱ Εὐρωπαῖοι πράκτορές τους, ἐνδεχομένως ὑποσχέθηκαν στήν Τουρκία τοῦ Τουργκούτ Ὀζάλ ἀντισταθμιστικά ὀφέλη γιά τίς σημαντικέ ζημιές, πού συνεπάγεται γι' αὐτού τό ἐμπάργκο ἐπί τοῦ Ἰρακινοῦ πετρελαίου. Αὐτή ἡ ἀπειλή γίνεται ἀκόμη πιό μεγάλη τή στιγμή πού ἡ Τουρκία μέ τήν ἀποσύνθεση τῆς Σοβιετικῆς Αὐτοκρατορίας, μπορεῖ νά γίνει ὁ πόλος ἕλξης, τό ἐπίκεντρο ἑ

Ἡ ἐκκίνηση μιᾶς ἐποχῆς. Ἑλλάδα, Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες 1896

νός Ὀθωμανικοῦ κινήματος παραπάνω ἀπό 100.000 Τούρκων, οἱ ὁποῖοι σήμερα βρίσκονται ὄχι μόνο στήν Τουρκία, ἀλλά καί στίς διάφορες συνορεύουσες μέ τήν Τουρκία Σοβιετικές Δημοκρατίες καί οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν μία σημαντική δημογραφική ἀνάπτυξη.

Ἀντίθετα, θά ἤθελα νά διευκρινήσω, ὅτι εἶμαι σύμφωνος στή διατήρηση προνομιακῶν σχέσεων μέ τήν Τουρκία, ἀφοῦ εἶναι μία ἀπό τίς Συμμάχους μας στό ΝΑΤΟ καί ἀφοῦ, μιᾶς καί ἡ Τουρκία εἶναι μία ἀπό τίς γειτονικές μας Μεσογειακές χῶρες, ἕνα μέρος τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς πρέπει νά προσανατολιστεῖ πρός τήν ἀνάπτυξη σχέσεων μέ αὐτές τίς χῶρες.

Ν.Τ.: Καί ἡ Κύπρος;

Πιστεύω ὅτι ἡ Κύπρος ἔχει τίς προϋποθέσεις γιά νά μπεῖ στήν Κοινότητα.

Ν.Τ.: Ἡ Ὀλυμπιάδα τοῦ 1996 εἶναι ὁριστικά πιά χαμένη γιά τήν Ἑλλάδα. Πιστεύετε ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἄξιζε νά ἀναλάβει τή διοργάνωση αὐτῆς τῆς Ὀλυμπιάδας καί ποιοί εἶναι κατά τήν γνώμη σας οἱ λόγοι πού ἔκαναν τήν ΔΟΕ νά πάρει αὐτήν τήν ἀπόφαση;

Κοιτάξτε, εἶμαι τέως ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς «Pierre de Coubertain». Θυμᾶμαι ἀκόμα, ἀμέσως μετά τόν Παγκόσμιο Πόλεμο καί στή μέση τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅτι ξερίζωσα μέ τά χέρια μου τά ἀγκάθια καί καθάρισα τόν τάφο τῆς καρδιᾶς τοῦ Pierre de Coubertain στήν Ὀλυμπία. Ὄντας παλαιός ἐρασιτέχνης ἀθλητής καί ὑπερασπιστής τοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ, ἔχοντας ἀναπνεύσει τόν ἀέρα τῆς ὄχθης τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔχοντας τρέξει γυμνός καί ὁλομόναχος στό στῖβο τῶν 198 μέτρων τῆς Ὀλυμπίας, ὀνειρευόμουν ὅπως καταλαβαίνετε πώς ἡ ἑκατοστή τέλεση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων θά γινόταν στήν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἦταν ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ θεσμοῦ. Δυστυχῶς! Δέν ζοῦμε πιά στόν αἰῶνα τοῦ πνεύματος, ἀλλά στόν αἰῶνα τῆς λατρείας τοῦ «Χρυσοῦ Μόσχου» καί οἱ ἠθικές, πνευματικές, ἱστορικές, πολιτιστικές ἐπιταγές δέν ἔχουν τήν ἴδια ἀξία μέ τίς ἐπικοινωνιακές, διαφημιστικές, οἰκονομικές καί τραπεζικές πραγματικότητες.

Εἶναι ἕνας διαφορετικός κόσμος, εἶναι ἡ δυτική πλευρά τοῦ ὑλιστικοῦ κόσμου ἐνῶ ἐμεῖς, εἴμαστε ἡ ἀπήχηση τοῦ αἰώνιου ἀνθρωπισμοῦ!

ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΛΟΓΟΣ

Σπυρίδων Παπαδόπουλος (Ν.Δ): **«Καραγκιόζης εἶσαι».**

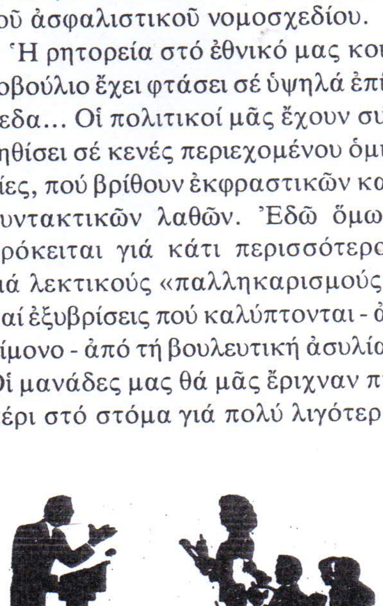
Φοῖβος Ἰωαννίδης (ΠΑΣΟΚ): «Ὁρίστε ποιός εἶναι ὁ κύριος!»

Σπυρίδων Παπαδόπουλος: «Καμμιά **κυρία** δέ μέ ἀποκάλεσε δειλό ἐμένα. Εἶναι τό μόνο πού δέν δέχομαι».

Φοῖβος Ἰωαννίδης: «Κύριε Πρόεδρε, όρίστε ἕνας λεβέντης! Γιά δέστε ἕνα λεβέντη!»

Τό παραπάνω ἀπόσπασμα εἶναι ἀληθινό. Εἶναι μερικά ἀπό τά λόγια πού ἀντάλλαξαν, λέξη πρός λέξη, οἱ δύο βουλευτές κατά τή συζήτηση τοῦ ἀσφαλιστικοῦ νομοσχεδίου.

Ἡ ρητορεία στό ἐθνικό μας κοινοβούλιο ἔχει φτάσει σέ ὑψηλά ἐπίπεδα... Οἱ πολιτικοί μᾶς ἔχουν συνηθίσει σέ κενές περιεχομένου ὁμιλίες, πού βρίθουν ἐκφραστικῶν καί συντακτικῶν λαθῶν. Ἐδῶ ὅμως πρόκειται γιά κάτι περισσότερο, γιά λεκτικούς «παλληκαρισμούς» καί ἐξυβρίσεις πού καλύπτονται - ἀλίμονο - ἀπό τή βουλευτική ἀσυλία. Οἱ μανάδες μας θά μᾶς ἔριχναν πιπέρι στό στόμα γιά πολύ λιγότερα ἀπό αὐτά, ὅμως στή Βουλή, δέν εἶναι ἀσυνήθιστες οἱ λεκτικές ἀντιπαραθέσεις σέ ἀτμόσφαιρα τσίρκου ἤ ἀρρένας.

Οἱ τηλεοπτικές ἀναμεταδόσεις τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἀνιαρές μέχρι ὑπνηλείας, μᾶς ἐνημερώνουν γιά τή γλωσσική φτώχεια καί τό ρητορικό κενό πολλῶν ἀπό τούς ἐκπροσώπους τοῦ Ἔθνους.

Ἡ πληκτική σοβαροφάνεια καί οἱ τεχνικές ἤ ἀριθμητικές λεπτομέρειες ἀποτελοῦν τά ὑποκατάστατα, ἐκεῖ ὅπου ἐλλείπει ἕνας διαυγής, ἀρθρωμένος καί πειστικός λόγος. Ἄν ἡ ρητορία εἶναι χάρισμα καί τέχνη πού δέν κατέχουν παρά ἐλάχιστοι πολιτικοί, τουλάχιστον οἱ ὑπόλοιποι θά μποροῦσαν νά μιλοῦν σωστά ἑλληνικά. (Πρότυπο κομπορρημοσύνης καί ἀγράμματης γλωσσικῆς ἐπιτήδευσης ἀποτελοῦν πολλά ἀπό τά δελτία τύπου τῶν κομμάτων, ἐνῶ κάποιες δηλώσεις τοῦ νῦν κυβερνητικοῦ ἐκπροσώπου ἔχουν μείνει παροιμιώδεις).

Ἀλλά καί ἀπό πλευρᾶς περιεχομένου διαπιστώνει κανείς τελευταῖα, ὅτι οἱ συζητήσεις στό κοινοβούλιο ἐξαντλοῦνται στό νά ἐπιρρίψουν τά κόμματα ἀμοιβαῖα τήν εὐθύνη γιά τήν σημερινή κατάσταση: «Φταῖτε ἐσεῖς πού τόσα χρόνια... ὄχι, φταῖτε ἐσεῖς πού δέν κάνετε τίποτε», καί οὕτω καθ' ἑξῆς.

Δέν χρειάζεται νά προσθέσουμε τίποτα περισσότερο ἀπό τό παρακάτω ἀπόσπασμα

«Φαίνεται πώς τό ἔνστικτο τοῦ γραφιά μέσα μου καί τοῦ μανιακοῦ πολέμιου τῆς προχειρότητας μ' ἔχουν μονοχνωτίσει. Φέρτε μου τό Θεό, νά συνεννοηθῶ ἀμέσως. Μέ τούς ἀνθρώπους εἶναι δύσκολο.

***Καθώς** γυρνάω στό σπίτι μου ἀργά γιά φαγητό, βρίσκω τήν κυρία Εὐγενία νά τά ἔχει ὅλα ἕτοιμα, σκεπασμένα, καί νά κάθεται μέ θρησκευτική προσήλωση μπροστά στό ραδιόφωνο. **Βέβαια**, τό λόγο κάποιου πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ ἀκούει, μολονότι ἀμφιβάλλω ἄν καταλαβαίνει καλά. **Κι** ὄχι ἐπειδή δέν ἔχει τήν ἀπαιτούμενη μόρφωση· τουνατίον, ἐπειδή ὁ λόγος δέν ἔχει τήν ἀπαιτούμενη δομή τή στοιχειώδη. Ἀλλ' ἀντ' ἄλλων. Φτήνια καί μακρηγορία χωρίς ἀντίκρυσμα. Ἔτσι μοῦ 'ρχεται νά τῆς τό κλείσω. Ἄν ὄχι νά βγῶ στά μπαλκόνια νά τό φωνάξω: Τίποτα ἀπ' αὐτά πού περιφέρουν ἐπί αἰῶνες τώρα, στά σχολεῖα, στίς ἐκκλησίες, στίς κομματικές συγκεντρώσεις, δέν παίρνει τό διαβατήριο γιά τήν ψυχή, ἄν προηγουμένως δέν ἔχει τήν ὀφειλόμενη θεώρηση ἀπό τά μέσα τά ἐκφραστικά. Οἱ νόμοι τῆς τέχνης εἶναι καί νόμοι τῆς ζωῆς. Ὁ πολιτικός ὀφείλει νά μή διαφέρει σάν ἀντίληψη ἀπ' τόν καλλιτέχνη. **Καί** στήν ἀντίληψη τοῦ καλλιτέχνη ὁ ἀγώνας γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀγώνας γιά τήν ὀρθή ἔκφραση, καί τίποτε ἄλλο. Σέ τέτοιο σημεῖο, πού θά ἔλεγα ὅτι καί οἱ πλέον ἀντίθετες τοποθετήσεις ἀπέναντι στό ἴδιο πρόβλημα ἐξισώνονται ἄν ἡ ἐν τέχνη δικαίωσή τους εἶναι τοῦ αὐτοῦ ὑψηλοῦ βαθμοῦ.*

Ἡ ποιότητα στηρίζει τούς Θεούς κι εἶναι γιά νά μήν τό ἔχουν κατανοήσει ἐγκαίρως οἱ Ἱερεῖς, πού παιδεύεται ἄδικα ἡ ἀνθρωπότητα».

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ [1]

(Ἡ ἀδύνατη ἐπιστροφή στό παρελθόν)

Γράφει ὁ ***Πενθεύς***

Οἱ ἰμπεριαλιστικοί πόλεμοι τοῦ Ναπολέοντα κράτησαν πολλά χρόνια, κάλυψαν μιά ὁλόκληρη περίοδο, καί ἔδειξαν πόσο ἀσυνήθιστα μπερδεμένο εἶναι τό δίχτυ τῶν ἰμπεριαλιστικῶν σχέσεων πού περιπλέκονται μέ τά ἐθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά προχωρήσει ἡ ἱστορία μέσα ἀπ' ὅλη αὐτή τήν ἀσυνήθιστα πλούσια σέ πολέμους καί τραγωδίες (τραγωδίες ὁλόκληρων λαῶν) περίοδο, ἀπό τή φεουδαρχία στόν «ἐλεύθερο» καπιταλισμό.

Β.Ι. Λένιν
(Δυστυχισμένος κόσμος).

Ἀπό τό τεῦχος αὐτό ξεκινᾶ μιά προσπάθεια, πού ἔχει ἕνα φιλόδοξο στόχο: Νά παρουσιάσει, μέ τή μορφή αὐτοτελῶν ἄρθρων τά κλειδιά ἑρμηνείας διάφορων πολιτικῶν κοινωνικῶν καί οἰκονομικῶν φαινομένων πού διαμόρφωσαν τήν νεότερη Ἐθνική μας ἱστορία.

Αὐτή, ἡ ὅσο γίνεται ἁπλῆ προσέγγιση πάνω σέ ἀποφασιστικῆς σημασίας ζητήματα πού σημάδευσαν τήν πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ἀναζήτηση κάποιων κρυμμένων αἰτιῶν, ἡ δίχως πάθος προσέγγιση τῶν πρωταγωνιστῶν τους καί ἡ ἀμφισβήτηση τέλος κάποιων ἐπίσημων δογμάτων, θά προσφέρει στούς ἀναγνῶστες τῆς «Νέας Τάσης» μεγάλα περιθώρια περισυλλογῆς καί καλόπιστου κριτικοῦ διαλόγου.

Ἐπαναστατικά Κινήματα

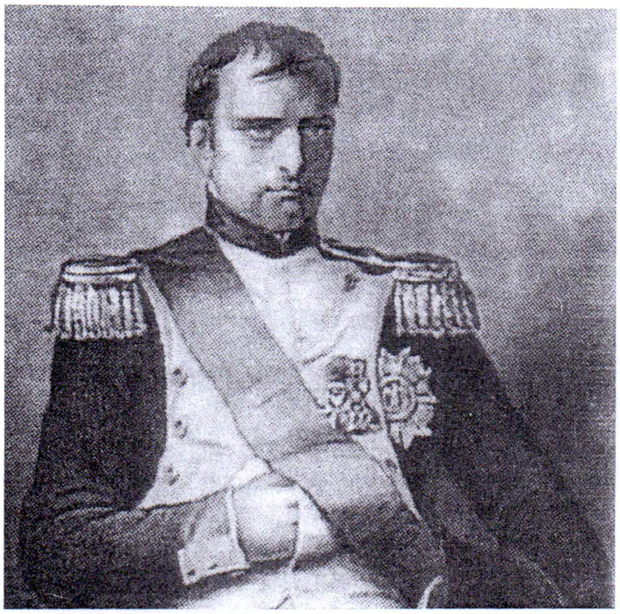
Τά ἱστορικά σύνορα τοῦ 19ου αἰῶνα ἀνοίγουν μέ τό τέλος τῶν ναπολεοντίων πολέμων καί κλείνουν μέ τήν ἔκρηξη τοῦ Μεγάλου Πολέμου.

Πρόκειται γιά ἕνα αἰώνα σύνθετο, πλούσιο σέ γεγονότα καί ἐμπειρίες, ὅμως βαθειά ταραγμένο ἀπό πολιτικές καί κοινωνικές ἀναστατώσεις.

Στό κέντρο τοῦ κόσμου ἡ Εὐρώπη μέσα ἀπό ἀλλεπάλληλα ἐπαναστατικά κινήματα ἀναζητᾶ τήν καινούργια της ταυτότητα καί ἀγωνίζεται νά σταθεροποιήσει τήν παγκόσμια ἡγεμονία της.

Αὐτές οἱ ἐπαναστάσεις, προϊόντα ἀναπόφευκτων κοινωνικῶν καί οἰκονομικῶν μετασχηματισμῶν, μποροῦν σχετικά εὔκολα νά ταξινομηθοῦν σέ τέσσερις κατηγορίες: α) Στίς ἀστικές ἐπαναστάσεις (ἐξεγέρσεις τῆς δεκαετίας τοῦ 1820 καί ἐπαναστάσεις τῆς δεκαετίας τοῦ 1830), β) στίς δημοκρατικές ἐπαναστάσεις, γ) στίς κοινωνικές ἐπαναστάσεις καί δ) στίς ἐθνικιστικές ἐπαναστάσεις. Ἡ σύγκρουση τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν δυνάμεων μέ τά ἑκάστοτε πολιτικά καθεστῶτα, τίς κυρίαρχες κοινωνικές τάξεις, καί τόν ξένο κατακτητή, προσδιορίζει ὁλόκληρη τήν ἱστορία τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἡ συνθηματολογία πού χρησιμοποιεῖται καί στίς τέσσερις περιπτώσεις εἶναι ἤδη ἀρκετά γνώριμη ἀπό τήν ἐποχή τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασης καί αὐτό λανθασμένα δίνει τήν ἐντύπωση τῆς ἱστορικῆς συνέχειας. Ἡ πραγματικότητα ὅμως εἶναι διαφορετική. Πραγματικά θά ἦταν ἀκατόρθωτο νά ἀντλήσουμε μέσα ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 1789 τά αἴτια τῆς βιομηχανικῆς ἐπανάστασης καί τίς συνέπειές της ὅπως τό ἐργατικό κίνημα, τή συνδικαλιστική προέλαση καί τίς σοσιαλιστικές σχολές.

Ὁ κοινωνικο-οικονομικός μετασχηματισμός τῆς Εὐρώπης ἦταν μία ἀναγκαιότητα πού δέν μποροῦσε νά ἀναχαιτήσει καμμιά ἀπολύτως δύναμη. Τό μεγάλο πρόβλημα εἶναι ἄν αὐτοί οἱ μετασχηματισμοί μποροῦσαν νά ὑλοποιηθοῦν λίγο ἤ πολύ εἰρηνικά, ἄν ἡ Εὐρώπη μποροῦσε νά περάσει δίχως κλυδωνισμούς ἀπό τή μορφή τῆς ὕστερης φεουδαρχίας στό φιλελευθερισμό σύμφωνα μέ τίς ἀνάγκες τῶν καιρῶν. Τό ἐπιτυχημένο πείραμα τῆς Βρετανίας θά μποροῦσε νά ἀποτελέσει ἕνα ὑπέροχο παράδειγμα γιά μίμηση. Ὅμως ὁ μέν Ναπολέων ἀγωνίστηκε μέ πάθος νά ἐξοντώσει μιά ἤδη παραπαίουσα ἀπό τήν ἐποχή τοῦ ἑκατονταετῆ πολέμου φεουδαρχία, οἱ δέ ἐστεμμένοι ἀντίπαλοί του νόμισαν πώς διαγράφοντας εἴκοσι πέντε χρόνια εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας, μποροῦσαν νά τήν ἀναστήσουν. Ἀναμφισβήτητα ἡ προσπάθεια τῶν ἐστεμμένων νά πισωγυρίσουν τό ρολόι τῆς ἱστορίας στήν πρίν τό 1789 περίοδο γεννιέται ἀπό μιά διπλῆ πράξη ἀνάγκης. Νά ἀποδείξουν ἀφ' ἑνός ὅτι ἕνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα δέν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπό μιά θλιβερή παρένθεση, καί νά προσφέρουν ἀφετέρου στήν ἐξαντλημένη Εὐρώπη μιά μακροχρόνια εἰρήνη.

Ἱερά Συμμαχία

Ἄν δέν εἶχε προϋπάρξει ὁ τρόμος πού εἶχε γεννήσει ὁ «ταραξίας» καί ὁ ὁποῖος ἀποτυπώνεται φανερά στίς ἀποφάσεις τῶν νικητῶν τοῦ 1815, ἕνας συμβιβασμός, ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή, θά μποροῦσε νά ἀμβλύνει τήν μοιραία ἀντιπαράθεση. Ἡ ἰδέα τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας, μιά ἰδέα πού ξεχειλίζει ἀπό τό θρησκευτικό φανατισμό τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου, ἔχει ξεκάθαρο ἀμυντικό χαρακτήρα καί ἀποβλέπει στή στενή συνεργασία μεταξύ τῶν Ἡγεμόνων. Ἀρκετά φιλελεύθερος ὁ ἴδιος πιστεύει ὅτι ὅλα τά πολιτικά προβλήματα μποροῦν νά λυθοῦν σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τῆς Θρησκείας. Στό πλευρό του ὁ Καγκελλάριος Μέτερνιχ πού ἐνσαρκώνει τήν ἀγωνία τοῦ καιροῦ του. Προσωπικότητα παραγνωρισμένη στά σχολικά ἐγχειρίδια τῆς ἱστορίας ὁ Μέτερνιχ ἦταν ἕνα μυαλό φωτεινό καί ἰσορροπημένο ἕνας θαυμάσιος συνδυασμός ἀνώτερης διανόησης καί πνευματικῆς καλλιέργειας. Ἤξερε καλύτερα ἀπό τόν καθένα τά προβλήματα πού εἶχε νά ἀντιμετωπίσει ἡ Εὐρώπη καί δέν τοῦ ἔλειπε ἡ ἐξυπνάδα νά ἀντιληφθεῖ ὅτι ἦταν ἀδύνατη μιά ἐπιστροφή στό Ancien Regime. Ἡ ἀποστολή του ἦταν νά κρατήσει ἑνωμένους τούς ἐστεμμένους καί νά ἐξασφαλίσει τή στρατιωτική τους ἀλληλοσυμπαράσταση ἐνάντια στούς ἀνυπότακτους ὑπηκόους τους, ὅπου καί ὅσο αὐτό ἦταν δυνατό. Αὐτή εἶναι ἡ πιό πειστική ἑρμηνεία τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης, ὅπου τά μέλη τοῦ Συνασπισμοῦ τοῦ Σωμόν (Chaumont coalition) ἀνασυνθέτουν τήν Εὐρώπη μετά τήν ἧττα τοῦ Ναπολέοντα.

Ἀπό τήν Λισσαβώνα μέχρι τήν Πετρούπολη οἱ ἐκφράσεις τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας ἀπολαμβάνουν ἕνα πρόσκαιρο θρίαμβο. Οἱ ἐστεμμένοι ἄν καί ὄχι ὅλοι, ξανακερδίζουν τούς χαμένους θρόνους τους καί ἀπό ἔνστικτο αὐτοσυντήρησης συσπειρώνουν γύρω τους κληρικούς καί εὐγενεῖς. **Μιά ἐπικίνδυνη συμμαχία φεουδαρχῶν - κληρικῶν διαμορφώνεται καί ἀρκετοί διανοούμενοι ἀναζητοῦν μέσα ἀπό τόν ἀναστημένο καισαροπαπισμό τό ἰδεολογικό ὁπλοστάσιο πού θά τούς ἐπιτρέψει νά ἀντιπαραταχθοῦν στίς ἰδέες τῆς ἐπανάστασης.** Ἡ Θρησκεία ξαναγίνεται τό μοναδικό στήριγμα τῆς ἠθικῆς καί τῆς κοινωνικῆς τάξης. Ὁ ντέ Μπονάλντ (Bonald) βλέπει τή σωστή κοινωνία στό ζευγάρωμα καθολικισμοῦ καί Μοναρχίας. Ὁ Ἰωσήφ κόμης ντέ Μαίστρ (Maistre) ἀντιπαραθέτει στή λογική τήν πίστη καί τήν διαίσθηση. Ὁ προφήτης Σατωμβριάνδος, πού ἀπό τά 1802 εἶχε ἀναγνωρίσει τά δικαιώματα τῆς θρησκείας στήν πολιτική σφαῖρα, δικαιώνεται.

Ἦταν ὅμως δυνατή, ἔστω καί μέ τή δύναμη τῶν ὅπλων μιά ἐπιστροφή στό παλαιό καθεστώς;

Μιά ματιά στό γεωγραφικό χάρτη τῆς Εὐρώπης τοῦ 1815 εἶναι ἀρκετή γιά νά τεκμηριώσει μιά κατηγορηματικά ἀρνητική ἀπάντηση.

Νέα Εὐρωπαϊκά Σύνορα

Κοσμογονικές ἀνακατατάξεις, ἀνεφάρμοστα σύνορα πού δέν συμβαδίζουν μέ τά ἐθνικά συμφέροντα τῶν λαῶν μετατρέπουν τήν Ἤπειρο σέ μιά ἀπέραντη πυριτιδαποθήκη.

Τό Ἅγιο Ρωμαϊκό κράτος τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους, πού θρυμματίστηκε ἀπό τόν Ναπολέοντα στό Ἀούστερλιτς, ἀνίκανο νά ἀναγεννηθεῖ, μετασχηματίζεται σέ μιά γερμανική συνομοσπονδια. Περισσότερες ἀπό 50 ἐλεύθερες πόλεις καταβροχθίζονται ἀπό βασίλεια ἤ Μεγάλα Δουκᾶτα. Ἰσχυρές δημοκρατίες ὅπως τῆς Γένοβας καί τῆς Βενετίας ἐξαφανίζονται. Τό Βασίλειο τῆς Σαρδηνίας προσαρτᾶ τήν Λιγουρία, ἡ Πρωσσία ἐπεκτείνει τήν κυριαρχία της σέ τμήματα τῆς Σαξονίας, τῆς Βεστφαλίας καί τῆς Ρηνανίας και μοιράζεται μαζί μέ τήν Αὐστρία καί τήν Ρωσία, τήν Πολωνία. Τό Βέλγιο καί ἡ Ὁλλανδία συνενώνονται στό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν. Ἡ Νορβηγία πού ἔχει ἀποσπασθεῖ ἀπό τήν Δανία συνδέει τή τύχη της μέ τή Σουηδία. Ἡ Ρωσία προσαρτᾶ σταδιακά τήν Φινλανδία καί τήν Βεσσαραβία καί διεκδικεῖ δυναμικά τά δικαιώματά της σάν Εὐρωπαϊκή δύναμη. Ἡ Αὐστρία ξανακερδίζει τά ἐδάφη πού εἶχε χάσει κατά τήν διάρκεια τῶν Ναπολεοντίων πολέμων καί κάνει περισσότερο αἰσθητή τήν παρουσία της στό Βενετο - Λομβαρδικό Βασίλειο.

Αὐτά ἀκριβῶς τά ἀνεφάρμοστα σύνορα ἀναλαμβάνει νά προστατεύσει ἡ Ἱερή Συμμαχία μέ τό ἄρθρο 6 τῆς «τελικῆς πράξης» πού οἱ ἐκπρόσωποί της ὑπογράφουν στίς 9 Ἰουνίου 1815. Ὅπως ὅμως παρατηρεῖ σωστά ὁ Andre Maurois, ὁ Μέτερνιχ προσπαθοῦσε νά περιτριγυρίσει τή Γαλλία μέ κράτη-φραγμούς: μιά μεγενθυμένη Ὁλλανδία, μιά Ρηνανία ὑπό τήν ἐντολή τῆς Πρωσσίας, κατά πρόταση τῆς Ἀγγλίας.

Πῶς ἡ Ἀγγλία πού εἶχε ἀρνηθεῖ μέ τόση ἐπιμονή τό Ρῆνο στή Γαλλία, τόν παραχωροῦσε τώρα στήν Πρωσσία; Βρεταννική πλάνη. Ποιός ἔβαζε στό νοῦ του, τήν ἐποχή ἐκείνη, ἕνα κίνδυνο πρωσσικό; Οἱ αὐστριακοί ἀποκτοῦσαν πάλι τή Βόρεια Ἰταλία. Ποιός ἔβαζε στό νοῦ του τήν ἐποχή ἐκείνη ἕναν Ἰταλικό Ἐθνικισμό; Θά παραξενεύονταν πολύ οἱ διπλωμάτες τῆς Βιέννης ἄν τύχαινε κανείς νά τούς ἀναφέρει τήν ἀρχή περί Ἐθνικοτήτων· **δική τους ἀρχή ἦταν ἡ νομιμότητα καί τίποτα δέν τούς ἦταν περισσότερο ἀδιάφορο ἀπό τούς πόθους τῶν πληθυσμῶν.**

Δέν εἶναι μόνο τά καινούργια σύνορα πού ἀποκλείουν μιά ἐπιστροφή στήν πρίν ἀπό τό 1789 περίοδο.

Βέβαια οἱ ἐστεμμένοι ἔχουν ξαναγυρίσει στούς θρόνους τους ὅμως βλέπουν πώς δέν εἶναι δυνατόν νά κυβερνήσουν ὅπως παλιά «ἐλέῳ Θεοῦ».

Ἄνοδος τῆς Ἀστικῆς Τάξης

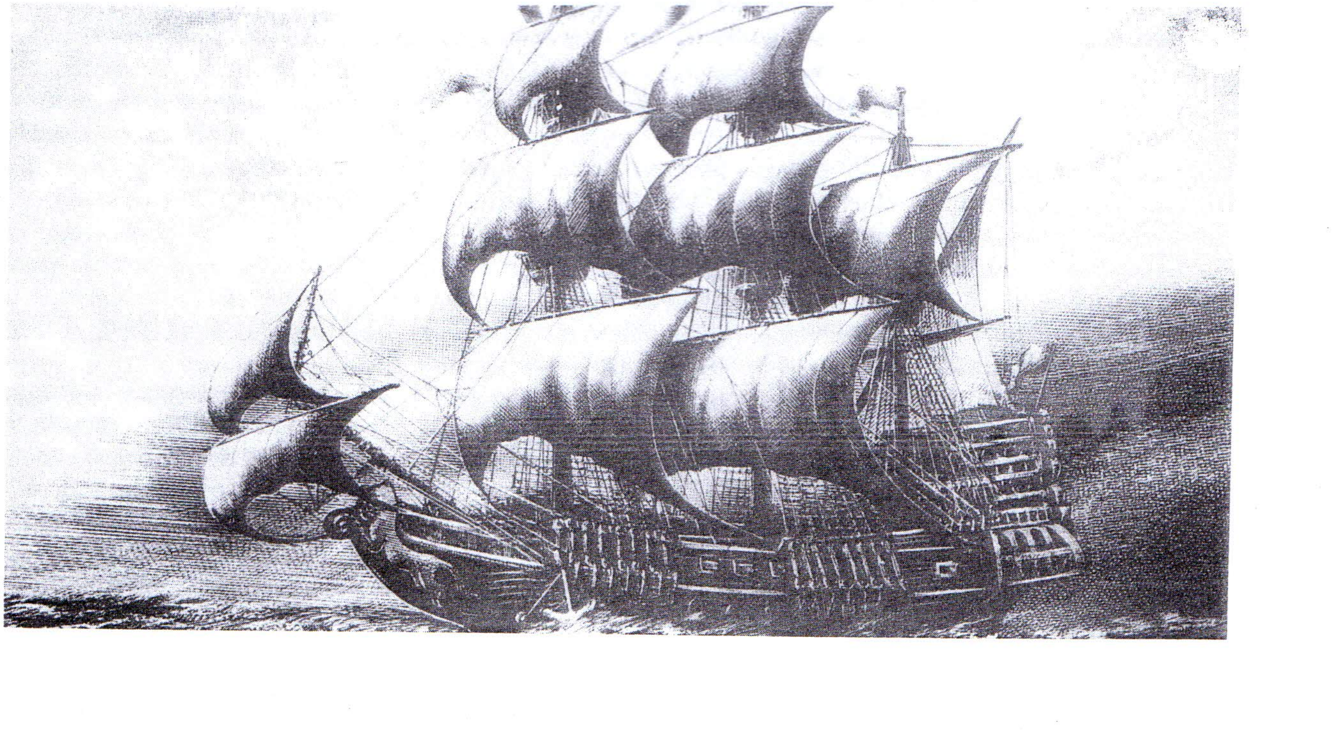
Ἡ παλινόρθωση τῶν Βουρβώνων στή Γαλλία ὕστερα ἀπό ἀπαίτηση τοῦ Τσάρου συνδυάζεται μέ τήν παραχώρηση «χάρτας». Ἡ σκοπιμότητα είναι πολιτική ἀλλά ἡ ἐπισημοποίηση τῆς ἀνάγκης νά διαθέτουν οἱ λαοί Σύνταγμα, πρᾶγμα ἄγνωστο πρίν ἀπό τό 1789, δημιουργεῖ κακό προηγούμενο. Στά 1814 τό μεγάλο πρόβλημα τοῦ Λουδοβίκου XVIII εἶναι ὁ τρόπος πού θά διασφαλίσει τό κύρος του, πείθοντας τούς ὑπηκόους του, ὅτι ἡ «Χάρτα» εἶναι δική του ἀγαθή ἑρμηνευση καί ὄχι προϊόν πίεσης. Ἡ ἴδια ἀγαθή διάθεση φαίνεται νά ὑπάρχει καί σέ ἄλλους ἡγεμόνες, σέ χῶρες ὅπου ἡ ἀνερχόμενη τάξη τῶν ἀστῶν φαντάζει ἰσχυρή. (Γαλλία, Κάτω χῶρες, Νορβηγία, Μεγάλο Δουκᾶτο τῆς Βαρσοβίας). Είναι μιά ξεκάθαρη προσπάθεια συμβιβασμοῦ, μόνο πού οἱ συνταγματικές ἐλευθερίες δέν ἀποτελοῦν γιά τήν ἀστική τάξη αὐτοσκοπό, ἀλλά τό μέσο γιά μιά ἄνευ ὅρων πολιτική ἐπικράτηση.

Ἀνδρωμένη μέσα στό χωνευτήρι τῆς Τρίτης Τάξης (Tiers état), ἡ ἀστική τάξη θά κατανοήσει πρώτη τή πρακτική σημασία τῆς σφαιρικότητας τῆς γῆς καί τήν ἀξία τῶν ναυτικῶν δρόμων.

Ἀφοῦ ἡ γῆ εἶναι στρογγυλή, οἱ ναυτικοί δρόμοι πρέπει νά ὁδηγοῦν σέ κάθε γωνιά της. Δίχως ἰδιαίτερους δεσμούς μέ τή γῆ, παρασύρεται στόν πυρετό τοῦ ἐμπορικοῦ κέρδους. Αὐτός ὁ τρόπος σκέψης, μαζί μέ τίς καινούργιες ἰδέες ταξιδεύει παντοῦ μέ τήν ἴδια ταχύτητα πού διακινοῦνται τά ἀγαθά. Στά σταυροδρόμια τῶν ναυτικῶν δρόμων κάνουν τήν ἐμφάνισή τους μεγάλα λιμάνια πού μαγνητίζουν τά ὄνειρά τῶν μέχρι χθές ἀγροτικῶν κοινωνιῶν. Ἡ δημιουργία ἀστικῶν κέντρων ἀνατρέπει τίς παλιές ἰσορροπίες, Τά κέρδη ἀπό τό ὑπερπόντιο ἐμπόριο ἀξιοποιοῦνται γιά τήν δημιουργία καινούργιων ἐπιχειρήσεων, ἡ κάλυψη τῆς ἐμπορικῆς ζήτησης γίνεται αὐτοσκοπός. Οἱ ἐφευρέσεις ὁδηγοῦν σέ ὅλο καί μεγαλύτερη βελτίωση τῶν μέσων παραγωγῆς, μέ ἐπιστέγασμα, αὐτό πού θά περάσει στήν ἱστορία σάν **Βιομηχανική ἐπανάσταση.**

Τά χρήματα στά χέρια τοῦ ἀστοῦ ἔμπορου ὁδηγοῦν τήν τάξη του στό ἀπόγειο τῆς κοινωνικῆς της καταξίωσης καί τήν ἀπελευθερώνουν διπλά τόσο ἀπό τήν ἐξάρτησή της ἀπό τά προηγούμενα φεουδαρχικά σχήματα πού τήν κρατοῦσαν δεμένη μέ τή γῆ, ὅσο καί ἀπό τήν ἀπό γεννησιμιοῦ της κοινωνική διαφοροποίηση.

Τώρα ὁ ἀστός δέν εἶναι ὑποχρεωμένος νά μένει ὅλη τή ζωή του στό χωριό πού ἔτυχε νά γεννηθεῖ, οὔτε νά ἀσκεῖ τό ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του. Τά χρήματα τοῦ ἐπιτρέπουν τήν δυνατότητα νά ταξιδεύει, ν' ἀλλάζει τόπους διαμονῆς, ἐπάγγελμα ἡ κατοικία. Στήν καινούργια κοινωνία πού διαμορφώνεται, τά χρήμα-

τα ἔχουν ὅλο καί περισσότερο καθοριστική σημασία γιά τή γρήγορη κοινωνική καταξίωση. Ἡ κοινωνική καταξίωση κάνει περισσότερο αἰσθητή τήν ἀνάγκη γιά ἀπόκτηση γνώσεων. Ἡ ἐκπαίδευση μπαίνει σέ μία καινούργια ἐποχή.

Συγκρίνοντας τούς δύο κόσμους πρίν καί μετά τό 1789 γίνεται κατανοητό ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀστικῆς τάξης, ὄχι μόνο ἀνατρέπει τήν παλιά δημογραφική ἰσορροπία, ἀνάμεσα στά ἀστικά καί ἀγροτικά κέντρα, ὄχι μόνο διαβρώνει τά στεγανά τῆς κυρίαρχης τάξης ἀλλά αὐτοδιαχειρίζεται τίς οἰκονομικές δομές τῆς καινούργιας κοινωνίας, πού σταδιακά καθιερώνεται. Ἀπό τό σημεῖο αὐτό μέχρι τή διαχείριση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἡ ἀπόσταση εἶναι πολύ μικρή. Καί δέν εἶχε ἄδικο ὁ Τιερρί (Thierry) ὅταν προφήτευε ὅτι **ἡ διαχείριση τῆς ἐξουσίας ἀπό τήν ἀστική τάξη ἦταν ἱστορική νομοτέλεια.**

Σ' αὐτή τή νομοτέλεια ἡ ἀριστοκρατική κοινωνία προσπαθεῖ ν' ἀντισταθεῖ ὅσο μπορεῖ. Αἰσθάνεται ἀκόμη ἰσχυρή σέ σημεῖο νά ἀρνεῖται παραπέρα συμβιβασμούς μ' ὅλες ἐκεῖνες τίς δυνάμεις πού εἶχε ἀπελευθερώσει ἡ ἐπανάσταση καί τίς ὁποῖες θεωροῦσε ἐνσάρκωση τοῦ ἀπόλυτου κακοῦ.

Ἐκφραστής αὐτῆς τῆς ἀδιαλλαξίας καί ἄγρυπνος φύλακας τῆς ἀρχαίας τάξης ἦταν ὁ Καγκελλάριος Μέτερνιχ. Ἐπαναλάμβανε δίχως νά κουράζεται ὅτι ἡ Εὐρώπη στά εἴκοσι πέντε χρόνια τῶν πολιτικῶν συνταγματικῶν καί ἰδεολογικῶν ἀναστατώσεων εἶχε χάσει ἀρκετό αἷμα καί δυνάμεις, ὅτι χρειαζόταν μιά μεγάλη περίοδο ἀνάπαυσης καί ὅτι τό καλύτερο γιατρικό ἦταν νά μήν νοιάζεται πολύ, νά σκέπτεται ὅσο γίνεται λιγότερο καί νά ἀφεθεῖ μ' ἐμπιστοσύνη στίς ἀγαθές προθέσεις τῶν Βασιλειάδων της.

Κάτω ἀπ' αὐτή τήν φιλοσοφία ἀναμφισβήτητα προτιμοῦσε χίλιες φορές τήν ἐπιφυλακτική συντηρητικότητα τῆς Μαρίας Θηρεσίας παρά τό ζῆλο γιά μεταρρύθμιση πού ἐκδήλωνε ὁ γιός της Ἰωσήφ Β΄.

Ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία

Στήν Εὐρώπη τοῦ 1815, ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία παρουσιάζει μιά ἰδιόμορφη περίπτωση. Ὅπως καί ἡ Ρωσία ἔχει τήν πρωτεύουσα της πάνω στήν Εὐρώπη, ἀλλά αὐτό δέν μειώνει στό παραμικρό τόν Ἰσλαμικό καί ἀσιατικό χαρακτήρα της. Πολεμική φυλή μέ στρατιωτικά ὀργανωμένη ἐξουσία, μεταχειρίστηκε τίς χῶρες πού κατάκτησε σάν Κράτη ὑποτελῆ. Ὅμως ἡ ἀδυναμία της νά ὀργανώσει μιά ἀξιόλογη Κεντρική Διοίκηση, δέν τῆς ἐπέτρεψε οὔτε τήν ἐποχή της παντοδυναμίας της, νά σφυρηλατήσει τήν ἑνότητα τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀποδυναμωμένη ἀπό τούς ἐμφυλίους φεουδαρχικούς πολέμους καί τίς συχνές ἐξεγέρσεις τῶν γενιτσάρων, μέ μιά οἰκονομία σέ χρόνια κρίση μιά πού οἱ παλιές μορφές παραγωγῆς εἶχαν μείνει ἀμετάβλητες, μέσα σ' ἕνα φεουδαρχικό σύστημα πού κυριαρχοῦσε ἡ γαιοπρόσοδος σέ εἶδος, ἡ Αὐτοκρατορία βαδίζει ἀναπόφευκτα σέ αὐτοδιάλυση. Ἐπί Σελίμ Γ΄ γίνονται κάποιες προσπάθειες στήριξης τῆς Κεντρικῆς Ἐξουσίας μέ στρατιωτικές διοικήσεις καί οἰκονομικές μεταρρυθμίσεις. Ὁ στρατός ἐξακολουθεῖ νά παραμένει ὁ κύριος στυλοβάτης τῆς κυρίαρχης τάξης ὅμως τό «καινούργιο σύστημα» (νιζάμ-ι-τζεντίντ) μέ τόν δειλό προοδευτικό χαρακτήρα, συναντᾶ τήν συντονισμένη ἀντίδραση τῆς τουρκικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ κλήρου καί αὐτῶν τῶν ἴδιων τῶν γενιτσάρων.

Νομοτελειακά ἡ Αὐτοκρατορία ἔπρεπε νά διαλυθεῖ μέσα στή δίνη τῶν ναπολεοντίων πολέμων. Τά πολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντα τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ὅμως ἐμπόδισαν τόν ἀναπόφευκτο αὐτό διαμελισμό. Ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία βγῆκε σχεδόν ἀνέπαφη ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή κρίση ἀλλά τά ἴδια συμφέροντα πού ἐμπόδισαν τόν διαμελισμό της ἐμπόδισαν καί τήν παρουσία της στό Συνέδριο τῆς Βιέννης. Ἐπίσημα τουλάχιστον ἡ ἀρχή τῆς νομιμότητας δέν διασφάλιζε σέ καμμία περίπτωση τήν ἐδαφική της ἀκεραιότητα, καί ἡ συνοχή τῆς Αὐτοκρατορίας στηριζόταν ἁπλά σέ μία πρόσκαιρη ἱστορική ἀναγκαιότητα. Ὅμως μέ ἕνα ἑτερόκλητο στρατό σέ ἀναβρασμό, μέ δημόσιους λειτουργούς ὅλο καί πιό ἀνυπότακτους, μέ ὁλοένα μεγαλύτερη ἀποδυνάμωση τῆς Κεντρικῆς ἐξουσίας πρός ὄφελος τοπικῶν φεουδαρχῶν (Ἀλή Πασᾶς, Μωχάμεντ Ἀλή, Καμήλ, Πασβαντόγλου), ἡ Πύλη δέν εἶναι πιά σέ θέση νά ἐλέγξει τήν ὑπακοή τῶν ὑποτελῶν της καί κυρίως τῶν Χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης.

Στό ἑπόμενο:
Φιλελεύθερα κινήματα καί
Ἐπαναστάσεις στήν Εὐρώπη.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

1) Μέ τόν ὅρο αὐτό ἀναφερόμαστε στό καθεστώς πού καθιερώθηκε στήν Γαλλία τό 1815 ὡς τό 1830 καί δάνεισε τό ὄνομά του στό Εὐρωπαϊκό Status quo, μετά τήν ὁριστική ἀπομάκρυνση τοῦ Ναπολέοντα ἀπό τή πολιτική σκηνή.

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

G. EAST: Historical Geography of Europe (1949).
D.G. AYERST: Europe in the Nineteenth Century.
R.M. RAYNER: Concise History of modern Europ
1789-1914.
H.L. PEACOCK: History of Modern Europ
1789-1939.
H.L. FISHER: History Europe.
R. REMOND: Il XIX Secolo.

ΑΛΑΙΝ ΝΤΕ ΜΠΕΝΟΥΑ
ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ & ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

(Μετ. ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ)

Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο

Μιλῶντας γιά ἀνώτερες καί κατώτερες φυλές, διαφαίνεται ἕνας διπλός παραλογισμός. Πρῶτον, ἕνας τέτοιος διάλογος προϋποθέτει τήν ὕπαρξη κάποιου παγκόσμιου πολιτιστικοῦ σημείου ἀναφορᾶς - πού χωρίς αὐτό οἱ διαφορές δέν μποροῦν νά ταξινομηθοῦν - καί δέν ὑπάρχει κανένα κοινό σημεῖο ἀναφορᾶς πού ἐπιτρέπει νά γίνει κάποιου εἴδους μέτρηση σέ αὐτά πού διαφορετικοί πολιτισμοί ἔχουν δημιουργήσει. Ὅποιο σημεῖο ἀναφορᾶς μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ σάν κριτήριο, εἶναι ἀναγκαστικά σχεδίασμα ἑνός συγκεκριμένου συστήματος ἀξιῶν. Δεύτερον, τό νά μιλοῦμε σέ μία διαχρονική ἀπόλυτη σχέση, θά σήμαινε τό πάγωμα ὀντοτήτων οἱ ὁποῖες ἀπό τή φύση τους εἶναι σχετικές. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ δυναμική ποιότητα τῶν ἀνθρώπων ἐξαφανίζεται καί πλέον ἐκλαμβάνονται ὡς πλατωνικές ὀντότητες μέ μονομερεῖς συντελεστές ἀνωτερότητας ἤ κατωτερότητας.

Ὁπουδήποτε ὁ Μαρξισμός θέλει νά ἀμφισβητήσει τήν ἐγκυρότητα τῆς βιολογικῆς ἑρμηνείας τῶν πραγμάτων, ἁπλά προτείνει τήν ἐξέταση τῆς κοινωνικῆς δομῆς. Ἐμεῖς ἀπό τήν μεριά μας θά κοιτάξουμε πιό μπροστά, πού συγκεκριμένα σημαίνει, νά συνδυάσουμε αὐτά πού ξέρουμε ἀπό τίς φυσικές ἐπιστῆμες καί τήν ἀνθρωπολογία γιά νά βροῦμε παραιτέρω, ὅ,τι τονίζει τήν μοναδικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ὅ,τι ἐκφράζεται μέσα ἀπό ἕναν ἀριθμό μεταβολῶν, μοντέλων, μύθων καί δομῶν, γλωσσῶν καί τεχνικῶν.

Ἄς ἀναφερθοῦμε σέ ἕνα ἄλλο εἶδος ρατσισμοῦ, ἴσως πιό περίπλοκο, ἀλλά ἐξίσου ζημιογόνο. Ἐννοῶ τόν ἀποκαλούμενο ἀφομοιωτικό ρατσισμό, σέ ἀντίθεση μέ τόν ρατσισμό πού ἀποκλείει. Ὁ ρατσισμός τοῦ ἀποκλεισμοῦ σημαίνει ἁπλά ἐξαφάνιση· ὁ ρατσισμός τῆς ἀφομοίωσης ἀρνεῖται τήν ἰδιαιτερότητα τοῦ ἄλλου. Ἐπιτρέψτε μου νά ἀναφέρω αὐτό πού πολλοί γνωρίζετε σάν τή μεγαλύτερη γενοκτονία τῆς ἱστορίας: τή συστηματική ἐξόντωση τῶν ἰνδιάνων τῆς Ἀμερικῆς — περίπου 100 ἑκατομμύρια στήν Λατινική Ἀμερική καί 14 ἑκατομμύρια στή Βόρειο Ἀμερική. **Μία ἄλλη μορφή γενοκτονίας εἶναι ἡ καταστροφή τῆς βάσης τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων — μέ τό νά διαλύεις τά εἰδικά κέντρα τῶν παραδόσεων καί τῶν πολιτιστικῶν καί κοινωνικῶν ἀξιῶν· μέ τό νά ἀφαιρεῖς τήν ξεχωριστή τους ταυτότητα, τήν κληρονομιά τους, καί ἀκόμα τόν προορισμό καί τήν προσωπικότητά τους, τήν ἴδια τους τήν ψυχή.**

Ἕνας λαός δέν ἀποτελεῖται ἀπό τυχαία διαλογή ἤ ἀπό συλλογή ἀνώνυμων ἀνθρώπων. Ὁ λαός εἶναι μία ὁμάδα πού ἔχει τά δικά της ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, δεμένη μέ μία συγκεκριμένη κληρονομιά πού ἡ κάθε γενιά καταλαβαίνει μέ τό δικό της τρόπο. Αὐτές οἱ ἰδιαιτερότητες μπορεῖ νά πεθάνουν· μπορεῖ ἐξάλλου νά ἐξαφανιστοῦν. Αὐτό ἀναφέρεται σάν «ἀποπολιτισμός» (Σημ.: «acculturation» στά ἀγγλικά), (ὁ ὅρος πλάσθηκε ἀπό τόν Ἀμερικανό ἐθνολόγο J. W. Powells τό 1880). Πρόκειται γιά ἕναν τύπο κατ' ἐξοχήν ἐθνικῆς ἤ κοινωνικοπολιτιστικῆς ἀλλοτρίωσης, πού συνίσταται στή μεταβίβαση σέ δεδομένο πληθυσμό, ἑνός ὁρισμένου ἀριθμοῦ ἀξιῶν, δομῶν, συμβόλων ἤ ἀρχέτυπων πού δέν ταιριάζουν μέ τήν κληρονομιά του. «Ἀποπολιτισμός» σήμερα, σημαίνει τήν ἀπώλεια τῆς συλλογικῆς ταυτότητας, ἤ τήν ἄρνηση, τήν κατάπνιξη, τήν λησμοσύνη της. Δημιουργεῖ τόν κίνδυνο, ἕνας πολιτισμός νά γίνει αὐτό πού ἀποκαλεῖ ὁ Jean Poirier «ἑτεροκουλτούρα».

Λέγοντας στούς Εὐρωπαίους ὅτι εἶναι οἱ ἀποκλειστικοί κληρονόμοι τοῦ Ἰουδαιο-Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι τό ἴδιο ἀκριβῶς μέ τό νά λέμε στούς νέους Σενεγαλέζους — ὅπως συνηθιζόταν ὄχι καί τόσο καιρό πρίν — ὅτι «οἱ πρόγονοί σας ἦταν οἱ Γαλάτες». Καθένα ἀπό τά παραπάνω ἐμπεριέχει ἕνα φαινόμενο «ἀποπολιτισμοῦ» καί ἐπιφέρει σοβαρές ἐπιπτώσεις. Πράγματι, πρόκειται γιά κάτι πιό σοβαρό ἀπό τήν ἁπλή διάψευση τῶν προσδοκιῶν ἑνός λαοῦ. Ἐπιπλέον ἐπιβάλλει μία λανθασμένη συμπεριφορά, μία αὐτοκαταστροφική μιμητικότητα πού ὁδηγεῖ εἴτε σέ μία ἀδυναμία προσαρμογῆς, καθώς ἔχουν χαθεῖ οἱ πνευματικές ρίζες, ἤ σέ μία γελοία ἀποπροσωποίηση, ὅπου οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά υἱοθετήσουν τήν προσωπικότητα τοῦ κυρίαρχου ἡγετικοῦ μοντέλου: αὐτό πού ἀναφέρει ὁ Arnold Mandel ὡς «τήν ὕστατη προσπάθεια ἑνός ἀτόμου νά φθάσει στήν τέλεια ἀρετή».

Ἐδῶ πρέπει νά γίνει κάποιος διαχωρισμός μεταξύ τῆς ἐνσωμάτω-

σης, πού δέν σημαίνει ἀναγκαστικά τήν ἐξαφάνιση τῆς ἰδιαίτερης ταυτότητας, καί τῆς ἀφομοίωσης πού χαρακτηρίζεται ἀρχικά ἀπό «ἀπο-πολιτισμό» καί τελικά ὁδηγεῖ στήν ἐξαφάνιση τῆς ταυτότητας ἑνός λαοῦ. Γιά παράδειγμα ὁ ἑβραϊκός λαός, ἀντιμετώπισε παλαιότερα τήν διπλή ἀπειλή τοῦ ἀντισημητισμοῦ καί τῆς ἀφομοίωσης πού μέ τήν πρώτη κινδύνευσε ἡ ἐπιβίωσή του καί μέ τή δεύτερη ἡ ταυτότητά του, ἀλλά ταυτόχρονα ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξη τῆς βαθιᾶς μοναδικότητάς του.

Σέ αὐτόν τόν ἀφομοιωτικό ρατσισμό βρίσκουμε πιό καθαρά τήν φθοροποιό ἐπίδραση τῶν διεθνιστικῶν δογμάτων. Βέβαια, κάθε μορφή ρατσισμοῦ δέν εἶναι διεθνιστική, ἀλλά κάθε διεθνισμός ἐγκυμονεῖ ἕναν ὑποβόσκοντα ρατσισμό στό σημεῖο πού θέτει σάν πρότυπο ἤ παγκόσμιο ἀξία, τήν μεγεθυμένη προβολή ἑνός συγκεκριμένου συστήματος ἀξιῶν καί προτύπων. Ἐπίσης, στό σημεῖο πού βασίζεται σέ ἕνα σύστημα σκέψης πού, ἀντί νά πηγαίνει ἀπό τό μοναδικό στό παγκόσμιο, ἀντιθέτως προσδιορίζει ὅλα τά συγκεκριμένα φαινόμενα, παραπέμποντάς τα σέ μία σύλληψη πού εἶναι ἀφηρημένη, διεθνιστική καί δεδομένη προκαταβολικά.

Στό ὄνομα τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἰσότητας ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, οἱ ἱεραποστόλοι ἤθελαν νά βαπτίσουν τούς νεαρούς Κινέζους «γιούς τοῦ Αβραάμ», καί νά ἐπιβάλλουν στούς ἀνθρώπους τοῦ «Τρίτου Κόσμου» θρησκευτικές ἰδέες, καί μαζί μέ αὐτές κοινωνικο-πολιτιστικές ἀξίες πού ἦταν ὁλοκληρωτικά ξένες. Οἱ ἐπίγειες διεθνιστικές ἰδεολογίες, ἀπό τήν μεριά τους, εἶχαν τό ἴδιο ἀποτέλεσμα μόλις ἐξαπλώθηκαν. Στό ὄνομα κάποιου ὀρθολογιστικοῦ ἀπόλυτου πού μερικές φορές λέγεται Πολιτισμός, ἄλλες φορές Πρόοδος, ἤ «Δικαιοσύνη» ἤ «Ἀλήθεια» οἱ ἰδελογίες αὐτές μέ τίς «Παγόσμιές του ἀξίες» ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα κάθε φορά νά μειώνουν την διαφοροποίηση τῶν ἀνθρώπων, σβήνωντας τή συλλογική τους ταυτότητα.

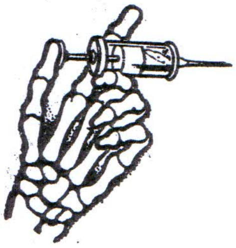
Σαφῶς αὐτά τά προγράμματα θεωροῦσαν τό μοντέλο τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ σάν παράδειγμα, σαν ἕνα γενικό σημεῖο ἀναφορᾶς, σάν τή μοναδική ἀλήθεια. Ἀλλά ἀπό τή στιγμή που κάποιος ἀποδίδει στό Δυτικό μοντέλο παγκόσμια ἰσχύ, δημιουργεῖ ἀντικειμενικά τίς συνθῆκες γιά ἕνα νέο ρατσισμό. Ἀπό τήν ἄλλη, εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι τό Δυτικό μοντέλο ἐμφανίστηκε μόνο στη Δύση, καί τό ἐρώτημα εἶναι γιατί ὁ ὑπόλοιπος κόσμος νά μήν δημιουργήσει κάτι παρεμφερές. Διαβεβαιώσεις τοῦ εἴδους ὅτι «εἶναι ζήτημα χρόνου» ἤ «κλίματος», ἤ «κοινωνικοπολιτιστικού περίγυρου» καί οὕτω καθεξῆς, εἶναι πρόδηλα καταχρηστικές ἤ μποροῦν μόνο σκεπτικισμό νά προκαλέσουν. Ἐπιπλέον, δημιουργεῖται ἡ ἰδέα ὅτι ἄλλα ἐξελικτικά πρότυπα, ἄλλες μορφές ζωῆς, εἶναι οὐσιαστικά παροδικά, ὅτι εἶναι βέβαια η ἐξαφάνισή τους (τό ὁποῖο ὑπονοεῖ ὅτι εἶναι ἀναγκαστικά κατώτερα) ἤ προορισμένα νά ὑποβιβαστοῦν σέ λαϊκό φολκλόρ για την διασκέδαση των τουριστῶν.

Ἐπομένως, αὐτό το ὁποῖο μᾶς ἀπασχολεῖ, εἶναι ὁ ἐθνοκεντρισμός. Εἶναι ὁ πιό ἐπικίνδυνος, γιατί κρύβεται πίσω ἀπό «γεναιόδωρες» ἰδέες καί εὐγενείς, εὔηχες ἀντιλήψεις. Οἱ ἱεραπόστολοι καί οἱ ἀποικιακοί διοικητές τοῦ περασμένου

αἰῶνα ἔφεραν τόν «πολιτισμό
στούς ἰθαγενεῖς· ἀλλά, ὅπως ο Alai
Peyrefitte σημειώνει, με τό «νά φέρ
νεις πολιτισμό καί κουλτούρα» θε
ωρεῖς κατώτερο τόν πολιτισμό κα
τήν κουλτούρα αὐτῶν πού θέλου
τήν «πρόοδο». (La Nef, Sept – De
1964). Ο Payrefitte προσθέτει: «
αὐταπάτη τῶν Εὐρωπαίων βρίσκε
ται στό ὅτι ποτέ δέν πίστεψαν πρα
ματικά στήν ὕπαρξη ἄλλων φυλῶ
καί πολιτισμῶν· τό νά ἐκπολιτίζε
ἕνα νεαρό νέγρο, δίνοντάς του τ
Εὐρωπαϊκό τρόπο ζωῆς καί σκε
ψεις σήμαινε ὅτι τόν βγάζεις ἀπ
τήν ἀμάθεια καί ὄχι ἀπό ἕνα ἄλλ
πολιτισμό.»

Ὁ ἴδιος ὁ Κάρλ Μάρξ εἶχε δη
μιουργήσει ἕνα ψευτ
αντικειμενικό σύστημα πού θεω
ροῦσε τήν πολιτιστική ποικιλία σα
ουσιαστικά ἕνα διαλυτικό στοιχεῖ
Γι᾿ αὐτόν «ἡ ἱστορία κάθε κοινω
νίας μέχρι τίς μέρες μας προέρχετ
ἀπό τήν πάλη τῶν τάξεων», μιά δ
λωση πού προέρχεται ἀπό τήν ἰδ
λογική ἀκολουθία πού κάνει το
Θεολόγους νά λένε ὅτι δέν ὑπάρχ
ἀληθινός πολιτισμός, ἔξω ἀπό τ
Χριστιανισμό. Ὁ Jean Bandrillart
χει τονίσει τό πώς πολλές Μαρξ
στικές ἔννοιες εἶναι δύσκολο
συλλάβουν διαφορές καί νά ξεχωρ
σουν τίς νοοτροπίες καί τίς ψυχέ

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

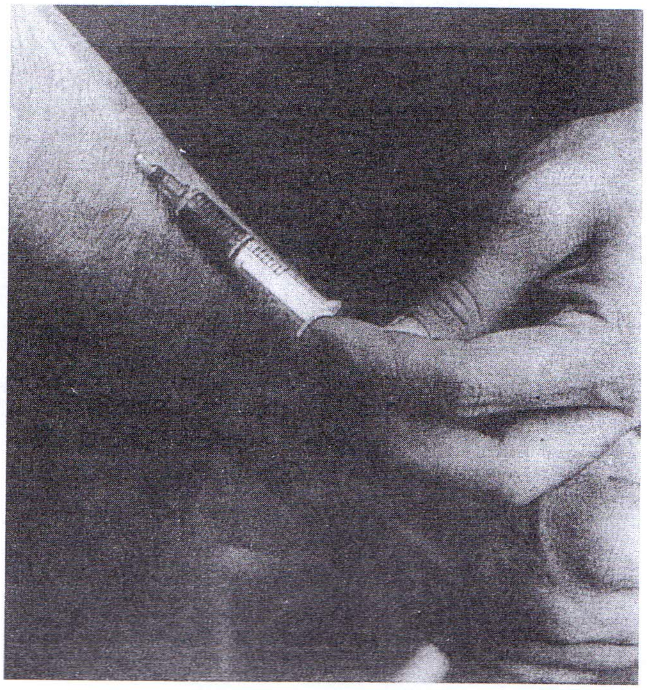
ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ: ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

*Γράφει ὁ **ΚΩΣΤΑΣ ΖΕΡΒΑΣ***
Φοιτητής Φαρμακευτικῆς

Εἶναι γνωστό πώς τά ναρκωτικά ἀποτελοῦν μιά χρόνια πληγή τοῦ σήμερα. Ἡ σφαιρική ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου ἔχει γίνει κατά καιρούς κάτω ἀπό πολλά καί διαφορετικά πρίσματα. Ἀπό τή λιτή ἀναφορά τῶν μέσων ἐνημέρωσης ὅσον ἀφορᾶ «θλιβερά περιστατικά» φθάνουμε ὡς τήν ἐξτρεμιστική «κουλτουριάρικη» ἄποψη πού ἀναφέρεται σέ ἀπελπισμένες διεξόδους ἀπό τά ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα τοῦ ἀλλοτριωμένου σήμερα.

Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος ἀπό τήν ἐθνικιστική σκοπιά ἔχει ἀναμφίβολα μιά ξεχωριστή ταυτότητα. Δραστικά καί θαρρετά φθάνει ὡς τήν καρδιά τοῦ προβλήματος σέ ἀντίθεση μέ ὅλους τούς ἐθελοτυφλοῦντες ἀνωνύμους πού ἔντεχνα «ἀποστρέφουν τούς ὀφθαλμούς» τους ἀπό τό ζήτημα. Ἐποικοδομητική ἀνάλυση δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει στά φοιτητικά στέκια, οὔτε στά καφενεῖα τῶν «προβληματισμένων» γενειοφόρων. Ἡ συνειδητοποίηση, ἡ δύναμη, ἡ διατήρηση τῶν ἰδεωδῶν πού ἄλλοι ἀπορρίπτουν σάν ἀναχρονιστικά ἤ σκουριασμένα ἀποτελεῖ ἕνα μέσο πάλης. Παράλληλα, ἡ θαρρετή ἀντιμετώπιση τῶν φορέων τοῦ ψυχολογικοῦ καί πολιτισμικοῦ ἐκφυλισμοῦ σέ κάθε πεδίο ἀντιπαράθεσης, θ' ἀναδείξει νικητές αὐτούς πού εὔκολα θά σωριάσουν σέ συντρίμια τήν σαθρή καί εὔθραυστη ἐπιχειρηματολογία τῶν ὕπουλων ὑποθαλπτῶν τοῦ λευκοῦ θανάτου.

Ἀπό τά ἀστικά κέντρα, ὡς τήν παραμελημένη ἐπαρχία, οἱ προαγωγοί τῶν ναρκωτικῶν ἐμπορεύονται τό θάνατο, ἀτιμώρητοι σ' ἕνα συντριπτικό ποσοστό. Ἀκόμη καί στά σχολεῖα πού ἀπό καιρό ἔχουν πάψει ν' ἀποτελοῦν πηγή ἐμφύσησης ἐθνικῶν ἰδεῶν προτείνουν τά ἐμπόρευματά τους στίς εὔπλαστες συνειδήσεις. Ἡ ὑπαρξιακή ἔκληση πού θεμελιώνεται ἀπό τίς νουθεσίες «πεφωτισμένων ἐκπαιδευτικῶν» διευρύνει τήν ἔκταση τῆς φθορᾶς μιᾶς ἀπορρυθμισμένης νεολαίας. Ἡ ἀποκαρδιωτική εἰκόνα ὅπου τό βαποράκι «πλασάρει» τήν δόση σέ ἀνήλικους χρῆστες κάτω ἀπό τό φᾶσμα μιᾶς ἐλαστικῆς ποινικῆς ἀντιμετώπισης, ἀντικατοπτρίζει τήν πικρή ἀλήθεια. Ἔντεχνα ἐνσωματωμένοι προαγωγοί, σ' ἕνα σήμερα ἀμφισβήτησης καί ἀπόρριψης προαιωνίων ἰδεῶν, δροῦν ἀνενόχλητοι. Τόπος δράσης τους οἱ ἑστίες τῆς ὑπαρξιακῆς μας παρακμῆς. Ὅλα τά ὕπουλα στέκια τῆς μηδενιστικῆς μας νεολαίας πού ἐναγώνια τ' ἀναζητεῖ γιά νά διοχετεύσει τήν παγιδευμένη της ἐνεργητικότητα. Τό πολύωρο «ἄραγμα» στήν καφετέρια, τά καταστήματα ἠλεκτρονικῶν, οἱ ντισκοτέκ, τά μπάρ,

ἀποτελοῦν μερικές ψηφίδες τοῦ πολυσύνθετου μωσαϊκοῦ τῆς «ἐποικοδομητικῆς ἐνασχόλησης» τῶν ταγμάτων τῶν ἀποπροσανατολισμένων σημερινῶν νέων. Νέοι ἀπό κάθε κοινωνικό στρῶμα καταλήγουν ἀβασάνιστα στό συμπέρασμα ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀξίες καί ἐπιλέγουν τόν εὔκολο δρόμο τῆς αὐτοκαταστροφῆς.

Ἡ τετριμένη ἀριστοτεχνική ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου σάν ταξικοῦ φθίνει ὁλοένα. Τρανταχτή ἀπόδειξη ἡ χρήση ναρκωτικῶν ἀπό πάμπλουτους φερέλπιδες νέους χωρίς ἐποικοδομητικές διεξόδους. Οἱ ἀστραφτερές φιγοῦρες τῶν κοσμικῶν στηλῶν καί τῶν beach-party, πού ἀβασάνιστα προβάλλονται ἀπό εὐρηματικούς ἀρθρογράφους, κρύβουν μιά μεγάλη σήψη. Δέν χρειάζεται λοιπόν ὁ διαχωρισμός μεταξύ θαμώνων τῆς πλατείας Κολωνακίου καί τῆς πλατείας Ἐξαρχείων. Δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρή διαφοροποίηση ἀπό τή στιγμή πού ἐνστερνίζονται τό ἴδιο πάθος. Ἐθισμένοι πλέον, ἀντλοῦν μέ κάθε ταπεινό μέσο τούς πόρους γιά τήν ἀγορά τῆς δόσης. Σύρονται ἐντέλει στό κατώτατο ἐπίπεδο τοῦ ἐξευτελισμοῦ πρίν τούς ζώσει ὁριστικά τό φᾶσμα τοῦ θανάτου. Στή συνέχεια, ὁ τύπος δημοσιεύει τήν καθιερωμένη ἐμπορική φωτογραφία τοῦ νεκροῦ ναρκομανοῦς στό ἄθλιο ὑπόγειο, στό πάρκο ἤ στήν ἀνεγειρόμενη πολυκατοικία. Ὁ μέσος Ἕλληνας ἀντιδρᾶ ὅπως μπροστά στό θέαμα ἑνός κατεστραμμένου αὐτοκινήτου καί ἔπειτα πορεύ-

εται βιαστικά γιά νά συνεχίσει τήν πλασματική του εὐζωΐα. Ὅπως ὅταν σωριάζεται κάποιος στή μέση τοῦ δρόμου καί σχηματίζεται γύρω του ὁ καθιερωμένος κύκλος τῶν ἀκίνητων περιέργων πού καρτερικά περιμένουν τήν τελική ἔκβαση.

Εἶναι ἄδικο ὅμως νά ἐπιρρίπτονται εὐθύνες στούς ἀνώνυμους πολίτες μόνο, ἀπό τή στιγμή πού τήν ἐξοργιστική τους ἀδιαφορία συντηρεῖ καί ἡ ἀδράνεια καί ἡ ἔλλειψη κύρους τῶν λειτουργῶν τῆς δικαιοσύνης. Ἡ λυπηρή ἀλήθεια εἶναι πώς τό κῦρος καί ἡ δύναμη τῶν σωμάτων ἀσφαλείας ὠχριοῦν μπροστά σ᾽ αὐτήν τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν. Ἡ θέα ἑνός ἡρωϊνομανή πού τρεκλίζει μπροστά στά μάτια μας ὀφείλεται ὄχι μόνο στή δική μας ἀδράνεια ἀλλά καί σ᾽ αὐτήν τῶν ὀργάνων τῆς τάξης πού ἀμελοῦν νά τόν συλλάβουν καί νά μεσολαβήσουν γιά τήν ὑποχρεωτική ὁδήγησή του σ᾽ ἕνα κέντρο ἀποτοξίνωσης. Καί ἀπό τή στιγμή πού τό παραδοσιακό ὄργανο τῆς τάξης ἔχει χάσει τήν φερεγγυότητά του, ἡ λαϊκή ἐμπιστοσύνη ὁλοένα καί μειώνεται. Ὁ κομματικά διορισμένος ἀστυνομικός ἤ ὁ πρώην ὀργίλος μηχανόβιος πού κοσμεῖ τίς τάξεις τῶν σωμάτων ἀσφαλείας, δέν εἶναι ἀπαραίτητο ὅτι ἔχει καθαρό μητρῶο.

Ἐνσωματωμένοι ὅλοι αὐτοί σ᾽ ἕνα παρόν μή ἀξιοκρατικῶν διορισμῶν, ἐπανάπαυσης καί δωροδοκίας, εἶναι πολύ πιθανόν νά ὑποθάλπτουν ἤ καί νά διακινοῦν ναρκωτικά ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό ἀποκαλύψεις πού ἔχουν γίνει κατά καιρούς.

Ἀπό τήν ἄλλη, τό κράτος ἀγόγγυστα ἐπιμένει στή συγχώνευση τῶν τοξικομανῶν μέ τούς ψυχασθενεῖς σέ ὑποτιθέμενους χώρους θεραπείας. Ἡ ἄνθηση καί τῶν σάπιων καλλιτεχνικῶν εἰδώλων στούς κύκλους τῆς εὔκολης φυγῆς ἀπό τήν καθημερινότητα ἀποτε- λεῖ τρανταχτό παράδειγμα - ἐπικύρωσης τῆς διείσδυ- σης τῆς ἰδεολογίας τῶν ναρκωτικῶν στήν νεανικ πραγματικότητα. Ἀφίσσες «Καλλιτεχνῶν» κοσμοῦ τούς τοίχους τῶν δωματίων πολλῶν πλαδαρῶν ἀμφ- σβητιῶν. Πέθανε ἀπό ναρκωτικά - εἶναι μόνιμα ἡ κα- τάληξη τῶν πολυτάραχων βιογραφιῶν τους. Καί ἐν τούτοις οἱ ἀξιόμαχοι κοινωνικά νέοι πού στίς δύσκο- λες στιγμές ἐπιστρατεύουν ἐποικοδομητικά καί πε- σματικά τήν ἐσωτερική τους δύναμη γιά νά ἐπιπλεύ- σουν, μένουν στήν ἀνωνυμία καί ἀγνοοῦνται. Ταυτό- χρονα τό «ἀπροκατάλυπτο» σήμερα παρουσιάζετα φιλόξενο καί πρόσφορο γιά τούς ξένους - ἔγχρωμου πού προωθοῦν τό ἐμπόρευμά τους ἐνταγμένοι καί κα- λυμμένοι μέσα σέ κάποιο «τίμιο» γρανάζι τοῦ κοινω- νικοῦ μηχανισμοῦ, εἴτε αὐτό ὀνομάζεται φοιτητικ ἤ ὑπαλληλική ἤ ἐργατική ἰδιότητα. Τό καρκίνωμ τῶν τριτοκοσμικῶν μεταναστῶν πέρα ἀπό τήν πολ τισμική ἐπιμιξία ἐγκυμονεῖ καί τόν κίνδυνο τῆς δι κίνησης ναρκωτικῶν. Ἡ ἐπιφύλαξη λοιπόν ἀκόμ καί ἡ προκατάληψη εἶναι προτιμότερες ἀπό ἕνα ἀγό γυστο «προοδευτικό» ἐναγκαλισμό. Γενικά τό αὔρ διαγράφεται δυσοίωνο στήν ἑλληνική κοινωνία σέ ἄ χοντες καί ἀρχόμενους καθώς οὐσιαστική προτ ραιότητα στό θέμα τῶν ναρκωτικῶν δέν δίνετα Προηγοῦνται, οἱ ἀναζητήσεις αὐτοδυναμιῶν, βολεμ των στό δημόσιο, τά ἀπεργιακά αἰτήματα, τά μει νοτικά ζητήματα χωρῶν τοῦ τρίτου κόσμου καί πο λά ἐνδιαφέροντα.

Ὁ μαχητικός ὅμως καί ἀκούραστος ἐθνικιστής α τάρκης καί ἀμετανόητος γιά τό δύσκολο δρόμο π ἐπέλεξε μπορεῖ νά δεξαγάγει τή δική του μάχη.

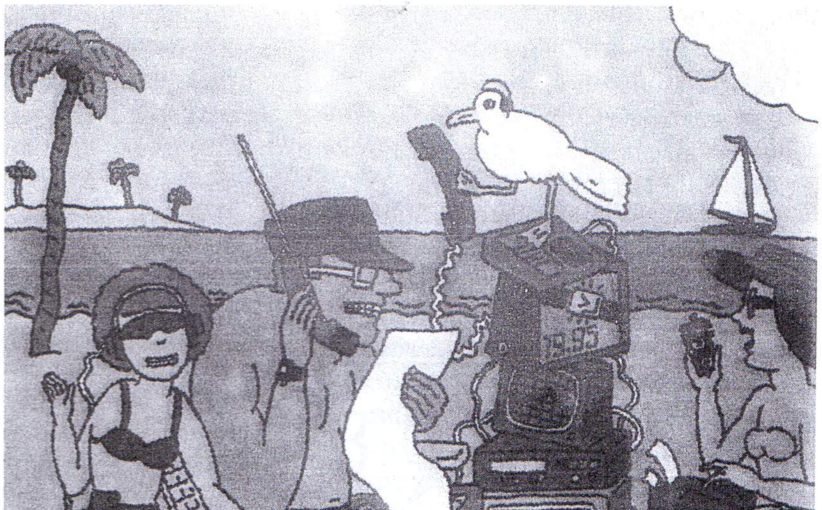
Συνέχεια στή σελίδα

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

(1ος χρόνος λειτουργίας)

Πολλοί ἴσως ἀναρωτηθοῦν τί ἐξυπηρετεῖ ἕνα ἄρθρο γιά τήν ἰδιωτική τηλεόραση στή μόνιμη κινηματογραφική στήλη τοῦ περιοδικοῦ. Θέλω νά τονίσω, ὅτι ἡ σχέση ἀνάμεσα στόν κινηματογράφο καί τήν TV εἶναι μεγάλη, ὅτι ἡ TV ἐπέζησε χάρη στίς κινηματογραφικές ταινίες, ἄσχετα μέ τό ἄν τελικά κακομεταχειρίστηκε τόν κινηματογράφο σάν νά ἦταν κάποιος φτωχός καί ἀδιάφορος συγγενής καί ἐπιπλέον νά ὑπενθυμίσω, ὅτι σάν σήμερα περίπου κλείνουμε ἕνα χρόνο λειτουργίας τῆς ἰδιωτικῆς τηλεόρασης στήν Ἑλλάδα.

Ἡ ἰδιωτική τηλεόραση μέ τήν μορφή πού ξεκίνησε (βλέπε MEGA Channel) δέν ἄφηνε περιθώρια γιά σκέψεις. Ἁπλούστατα, μία ὁμάδα μεγαλοεπιχειρηματιῶν καί μεγαλοεκδοτῶν, ἡ γνωστή ὁμάδα ἐξ ἄλλου, ἔβαζε σέ λειτουργία ἕνα ἀκόμη ἐπικοινωνιακό μέσο, πλήν τοῦ ραδιοφώνου καί τοῦ Τύπου, προκειμένου νά προασπίσει κατ᾽ ἀρχήν καί νά προάγει κατόπιν τά συμφέροντά της. Καί ὕστερα ὁ «ANTENNA», τό «ΚΑΝΑΛΙ 29», τό «TELE-CITY» καί ἄλλοι μικρότεροι τηλεοπτικοί σταθμοί, ἐπιβεβαίωσαν τούς φόβους μας: Κομματικοί ὡς ἐπί τό πλεῖστον σταθμοί, ἄλλοτε μέ τή στενή καί ἄλλοτε μέ τήν εὐρεία ἔννοια τοῦ «κομματικοῦ», ὅπου ὁ καθένας φέρει τήν βεντέτα του καί τήν πολιτική φυσιογνωμία του (βλέπε Τ. Κουίκ, Α. Παναγιωταρέα, Μ. Κουρῆς, Ε. Ανουσάκη κ.ἄ.) καί πού ἀναπόφευκτα φέρνουν στό νοῦ, τό ὅτι τό πρόγραμμα ἑνός τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ ἀρχίζει καί τελειώνει στό δελτίο εἰδήσεων. Ὅλο τό ὑπόλοιπο πρόγραμμα πρέπει νά λειτουργεῖ ἔτσι, ὥστε νά ἀποτελεῖ τό δέλεαρ τοῦ θεατή ὥστε νά μήν ἀλλάξει κανάλι ἰδίως πρό τῶν εἰδήσεων.

Λογικό ἐπακόλουθο λοιπόν, ἡ χαμηλή ποιότητα, ἡ ἔλλειψη ἤθους καί ὁ φτηνός λαϊκισμός. Καί ὅλα αὐτά φροντισμένα μέ τό χρυσό πε-

ριτύλιγμα τῶν πολυδάπανων ἑλληνικῶν καί ξένων παραγωγῶν, τῶν βαρύγδουπων ὀνομάτων σκηνοθετῶν καί ἠθοποιῶν, τῶν ἑλκυστικῶν «σπηκάζ» καί «τρέηλερ». Μοναδική ἐξαίρεση, σέ παγκόσμιο ἴσως ἐπίπεδο, ἀποτελεῖ τό «Κανάλι 29» τό ὁποῖο ἀναμφίβολα πρέπει νά χαρακτηριστεῖ σάν «CULT». Πρόκειται γιά τό μοναδικό κανάλι πού ἔχει σταθερό ἀριθμό θεατῶν, ἄσχετα μέ τό πρόγραμμα, τήν ἐκπομπή ἤ τήν ποιότητα. Τό «Κανάλι 29» ἀποτελεῖ κατ᾽ οὐσίαν τό λαϊκό κανάλι (καί ὄχι λαϊκίστικο). Πλαισιωμένο ἀπό ἐρασιτέχνες τεχνικούς καί ἀπό ἀκόμα πιό ἐρασιτεχνικά μηχανήματα, περιφρονεῖ καθημερινά τό κοινό του, προτείνοντας τίς «underground» καί «cult» ἐκπομπές του, μέ προεξέχουσα τήν «Κάμερα - Ἀλήθεια» τοῦ κ. Μπουγιουκλάκη, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται στίς ὀθόνες μας ὡς ἄλλος Τζίκα Βερτώφ!

Ξεπερνώντας ὅμως τήν περίπτωση τοῦ «Καναλιοῦ 29» καθώς καί τήν περίπτωση κάθε ἄλλου τυχόν τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ πού εἶναι στενά συνδεδεμένος μέ κάποιο κόμμα, θά διαπιστώσουμε, ὅτι στήν οὐσία, τό μοναδικό οἰκονομικό ἔσοδο τῆς ἰδιωτικῆς τηλεόρασης εἶναι ἡ διαφήμιση. Διαφήμιση σημαίνει ἀκροαματικότητα. Καί ἡ ἀκροαματικότητα μεταφράζεται στήν ἐπιθυμία τοῦ κοινοῦ. Καί τό ποιόν, τό ἐπίπεδο τοῦ κοινοῦ εἶναι γνωστό, ὅπως ἄλλωστε καί οἱ ἐπιθυμίες του: «Δίψα», «Τόλμη καί Γοητεία», «Δυναστεία», «Santa Barbara», «Ατίθασα Νιάτα», «Ὁ τροχός τῆς τύχης», «Ὁ λαβύρινθος» καί ἑκατοντάδες Ἑλληνικές ταινίες τῆς Χρυσῆς ἐποχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου (τώρα καί μέ Τόλη Βοσκόπουλο).

Συνοψίζοντας λοιπόν, διαπιστώνουμε ὅτι ἡ ἰδιωτική τηλεόραση, σ᾽ ὁποιαδήποτε μορφή της, λαμβάνει τήν ἑξῆς ἀρνητική διττή διάσταση. Ἀφ᾽ ἑνός ἀποβλακώνει, ἐξ αἰτίας τῆς χαμηλῆς στάθμης τῶν ἐκπομπῶν καί ἀφ᾽ ἑτέρου προπαγανδίζει, ἄμεσα (βλ. εἰδήσεις) ἤ ἔμμεσα (βλ. πολιτιστικές, πολιτικές ἐκπομπές, συζητήσεις, ἀντιπαραθέσεις καί ἄλλα δημοκρατικά...). Δηλαδή ἀποβλακώνει καί ξανά ἀποβλακώνει.

Ἄς μήν ξεχνᾶμε ποιές εἶναι οἱ βασικές λειτουργίες - προϋποθέσεις κάθε τηλεόρασης πού σέβεται τόν ἑαυτό της ἀλλά καί τό θεατή: ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ - ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ - ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ.

Σέ ποιά ζώνη καί σέ ποιό κανάλι στήν ἰδιωτική τηλεόραση θά μπορέσουμε νά δοῦμε ἕνα ντοκυμαντέρ ἤ κάποιο ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα, ἤ τήν κάλυψη μιᾶς σοβαρῆς καλλιτεχνικῆς - πολιτιστικῆς ἐκδήλωσης πλήν ρόκ συναυλιῶν; Ποιό ἰδιωτικό κανάλι σέβεται τήν προβολή τῶν ταινιῶν του καί δέν τήν διακόπτει κάθε τόσο γιά νά παρεμβάλλει τά ἐνοχλητικότατα διαφημιστικά σπότ; Σέ ποιό ἰδιωτικό κανάλι θά δοῦμε ἐπιτέλους ἕνα τηλεπαιχνίδι πού νά στηρίζεται στίς γνώσεις καί ὄχι στήν τύχη;

Ἡ ἀπάντηση παραλείπεται, ἐξ ἄλλου εἶναι ἤδη γνωστή...

Ὑπέρ τῆς κρατικῆς τηλεόρασης λοιπόν; Ναί, μέχρις ὅτου ἡ ἰδιωτική μάθει νά λειτουργεῖ κοινωνικά καί ὄχι ὠφελιμιστικά. Καί ἄν ἀκόμα βρίσκεται σέ μειονεκτική θέση ἀπέναντι στήν κρατική, ἐπειδή δέν χαίρει «συνδρομῶν», τότε ἄς βρεῖ τή χρυσή τομή ἀνάμεσα στό ποιοτικό καί τό ἐμπορικό. Ἕνας χρόνος λειτουργίας κάνει ἀκόμα πιό ἔντονη τήν ἀνάγκη γιά σωστό ἀποτέλεσμα... Γιατί τηλεόραση δέν σημαίνει μόνο ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ...

ή ρέμβη

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1990 ΤΙΜΗ: ΔΡΧ.400

★ **ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ** τό νέο λογοτεχνικό περιοδικό «Η ΡΕΜΒΗ», μία διμηνιαία ἔκδοση μέ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον πού ἔχει σάν σκοπό νά ὑπηρετήσει τήν ἑλληνικότητα στήν τέχνη.

Ἐμεῖς μετά τήν ἔκδοση τοῦ πρώτου τεύχους δέν ἔχουμε παρά νά εὐχηθοῦμε μία ἐξίσου ἐπιτυχημένη συνέχεια.

Οἱ συνεργάτες τῆς ΝΕΑΣ ΤΑΣΗΣ

Ἡ ροή πρός τό ἐξωτερικό συνεχίζεται. Στήν ξενιτιά λοιπόν καί αὐτό τό φθινόπωρο πολλοί συναγωνιστές, καί ἡ ΝΕΑ ΤΑΣΗ χάνει μόνιμους ἐσωτερικούς συνεργάτες, κερδίζει ὅμως ἀνταποκριτές στήν Γερμανία, τό Παρίσι καί τό Λονδίνο. Ὄχι, δέν πρόκειται γιά τόν Λάμπη Τσιριγωτάκη, ἀλλά γιά τούς Ζα[illegible] Ράπτη, Μάκη Βορίδη, Χρήστο Μαρκόπουλο, Παναγιώτη Δούμα καί Φαίδωνα Δημόπουλο.

★ **ΣΤΟ ΔΕΛΤΙΟ** στρατολογημένων πρέπει νά ἀναφέρουμε τήν ἀναχώρηση τοῦ Ἀ. Παπαστάμου, ἀλλά καί τήν πολύτιμη ἀπόλυση τοῦ Δ. Σαρτζετάκη, πού πολίτης πιά, προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του ἀπερίσπαστος στόν ἀγώνα.

Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΦΟΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝ

Γράφει ὁ ***ΘΑΝΑΣΗΣ ΛΑΛΙΑΣ***

Κάθε προσωπικότητα πού ἐπικαλύπτει τήν ἐποχή της μέ τρόπο τόσο καταλυτικό καί ἐπί τόσες δεκαετίες, ὅπως συνέβη μέ τό Χέρμπερτ Φον Κάραγιαν στό χῶρο τῆς Μουσικῆς, προκαλεῖ ἀντιδράσεις –ζηλοτυπίας ἤ ἀπώθησης- ἐξίσου ἔντονες καί λυσσαλέες. Ἀκόμα καί οἱ ἐχθροί του, ὅμως, ἀκόμα δηλαδή καί ἐκεῖνοι πού δέν μαγεύθηκαν ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ πιό χαρισματικοῦ μαέστρου τῆς ἐποχῆς μας, ἀναγνωρίζουν πώς μια ἐποχή κλείνει μέ τό θάνατο, τήν 16η Ἰουλίου 1989, τοῦ ἀληθινά ἀναντικατάστατου μαέστρου. Κι ἄν πρίν ἀπό μερικές δεκαετίες ὁ νεαρός τότε μαέστρος κατηγορεῖτο ἀπό συναδέλφους του μουσικούς γιά παθιασμένη αὐτοπροβολή καί ἀνεξάντλητο κυνήγι δόξας καί χρήματος, ἡ ὁλοκλήρωση τῆς σταδιοδρομίας του σάν μαέστρος καί σάν «δάσκαλος» τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ Βερολίνου, σάν σκηνοθέτης ὄπερας, σάν τεχνικός ὑπεύθυνος τῶν ἠχογραφήσεων καί τῶν βιντεοσκοπήσεων πού μᾶς ἀφήνει γιά καλλιτεχνική κληρονομιά, σάν ὀργανωτής τοῦ Πασχαλινοῦ Φεστιβάλ τοῦ Σάλτσμπουργκ καί σάν καλλιτεχνικός διευθυντής τῶν καλοκαιρινῶν ἑορτασμῶν τῆς ἴδιας πόλης, σφραγίζει μέ τρόπο ἀνεξίτηλο τή μουσική ζωή τοῦ πλανήτη μας ἀπό τά τέλη τοῦ πολέμου ἕως σήμερα.

Καταγόμενος ἀπό τήν Καστοριά καί συμμαθητής μέ τό Γιάννη Ἀργυρό καί τόν Καλλίνικο, ὁ Καραγιαννίδης ἔκανε μαθήματα μέ τό Δημήτρη Μητρόπουλο ἀπό τό 1934 ἕως τό 1937. Φτάνοντας στά 1937 ὁ Μητρόπουλος ἀναχωρεῖ γιά τήν Ἀμερική καί ὁ Καραγιαννίδης ἔχοντας ὁλοκληρώσει τίς σπουδές του στά θεωρητικά, φεύγει γιά τήν Αὐστρία. Παίρνει τήν αὐστριακή ὑπηκοότητα καί ἀρνεῖται τήν ἑλληνική του καταγωγή. Ὁ λόγος; Στήν Ἑλλάδα ἡ τέχνη του δέν ἀναγνωριζόταν ἀλλά καί οὔτε μποροῦσε νά γίνει κατανοητή, μιᾶς καί ἡ μουσική παιδεία τοῦ λαοῦ ἦταν ἰδιαίτερα χαμηλή. Δέ θέλησε λοιπόν νά δηλώσει ὅτι κατάγεται ἀπό μια χώρα, πού τότε δέν εἶχε οὔτε μία συμφωνική ὀρχήστρα. Ἔτσι ἄλλαξε τό ὄνομά του καί μετονομάσθηκε σέ Χέρμπερτ Φον Κάραγιαν.

«Εἶναι ὁ καλύτερος ἀρχιμουσικός τῆς νέας γενιᾶς» εἶπε ὁ Χίτλερ στούς καλεσμένους του ὅταν ἔπεσε ἡ αὐλαία τῆς πρώτης πράξης καί ἐσίγησαν κάπως τά χειροκροτήματα. Ἐκεῖνο τό βράδυ τοῦ 1938 ἡ Κρατική Ὄπερα τοῦ Βερολίνου εἶχε ἀνεβάσει τους «Ἀρχιτραγουδιστές τῆς Νυρεμβέργης» πρός τιμήν του πριγκιπικοῦ ζεύγους τῆς Ἑλλάδος τοῦ Παύλου καί τῆς Φρειδερίκης. Στό πόντιουμ στεκόταν ἕνας μικροκαμωμένος ἄνδρας, μόλις τριάντα ἐτῶν. Ὁ Χέρμπερτ Φον Κάραγιαν μπορεῖ νά μήν ἦταν ἀκόμη τότε ὁ ἀναγνωρισμένος Κάραγιαν ἀρχιμουσικός τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων, ἦταν ὅμως ἕνας πολλά ὑποσχόμενος νέος μαέστρος. Μετά ὅμως ὅταν ἀντικατέστησε τό Φουρτβαίγκερ – τό ἴνδαλμα τῆς προπολεμικῆς Γερμανίας – καί ἀνακηρύχθηκε αὐτός διά βίου μαέστρος τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Βερολίνου, ἄρχισε ἡ ἐκπληκτική του σταδιοδρομία πού ἔφθασε στά ὅρια τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀποθέωσης. Γιατί λίγοι μουσικοί εἶχαν τήν τύχη ταυτόχρονα νά ἀνεβάζουν παραγωγές στή Σκάλα τοῦ Μιλάνου, νά διευθύνουν τήν Κρατική Ὀρχήστρα τῆς Βιέννης, τή Φιλαρμονική τοῦ Βερολίνου, τή Φιλαρμονική στό Λονδίνο (πού δημιουργήθηκε εἰδικά γιά ἐκεῖνον) καί νά διοικοῦν ἀκόμη καί τό Φεστιβάλ τοῦ Σάλτσμπουργκ. Υπολογίζεται ὅτι ἔχουν κυκλοφορήσει κάπου 900 τίτλοι καί πρέπει νά ἔ-

Ὁ μαέστρος τό 1987: ἔξι δεκαετίες μουσικῆς μαγείας καί τέλειου ἤχου.

χουν πωληθεῖ πάνω ἀπό 15 ἑκατομμύρια δίσκοι του. Τό ρεπερτόριό του περιλαμβάνει σχεδόν ὅλα τά σημαντικά ἔργα τῶν κλασσικῶν γερμανῶν καί αὐστριακῶν συνθετῶν ἀπό τό Μπάχ ὡς τό Ρίχαρντ Στράους. Δέν περιορίζεται ὅμως σ' ἐκείνους, ἐκτείνεται καί στή γαλλική μουσική, στήν ἰταλική ὄπερα. Παρουσιάζει ὡστόσο κάποια περίεργα κενά: δέ διευθύνει σχεδόν καθόλου Χαίντελ, ἀπό τό Μότσαρτ τίς τελευταίες μόνο συμφωνίες καί τά «Ντιβερτιμέντι» καί λίγα ἔργα τοῦ Μάλερ (π.χ. 9η συμφωνία). Ἡ παρουσία του στό χῶρο τῆς σύγχρονης μουσικῆς περιορίζεται σέ ἔργα τῶν Μπάρτοκ, Ραβέλ, Στραβίνσκυ, Ντεμπυσύ, Σιμπέλιους (4η και 6η συμφωνία) καί σέ λίγα τῆς νέας βιεννέζικης σχολῆς (Σένμπεργκ, Μπέργκ, Βέμπερν). Ὁ ἴδιος κάποτε εἶπε ὅτι προσπαθοῦσε νά συνδυάσει «τήν ἀκρίβεια τοῦ Τοσκανίνι μέ τή φαντασία τοῦ Φουρτβαίγκλερ». Του ἀρέσει ἕνα «λεγκάτο» πού κυλᾶ ἄνετα, μιά πλαστικότητα στά συνοδευτικά σχήματα, μιά διαφάνεια τῶν ἠχητικῶν εἰκόνων, ἀλλά καί τό πλούσιο αἰσθησιακό ὀρχηστρικό ἠχόχρωμα.

Υπάρχουν ἀσφαλῶς καί ἄλλα ὀνόματα, ἀπό τον Τοσκανίνι καί τό Μπροῦνο Βάλτερ ὡς τούς σημερινούς «μεγάλους» σάν τόν Κάρλος Κλάϊμπερ ἤ τόν Κλαούντιο Αμπάντο, πού θά μποροῦσαν νά προβληθοῦν σάν ἐξίσου καλοί ἑρμηνευτές του τάδε συνθέτη ἤ τοῦ δεῖνα ρεπερτορίου. Ἐκεῖνο πού καθιστοῦσε τόν Κάραγιαν ἐντελῶς μοναδικό, ἦταν ἡ παθιασμένη του προσπάθεια νά ἐπιτύχει τήν καλύτερη δυνατή ποιότητα γιά νά τήν προσφέρει στίς κατά τό δυνατόν πλατύτερες μάζες.

Ἡ Ὀρχήστρα τοῦ Βερολίνου στά δικά του χέρια μετετράπη σέ ἕνα συλλογικό συμφωνικό ἐργαλεῖο πού ἀναγνωρίσθηκε σάν ἀπαράμιλλο. Δεν εἶναι ἐπίσης εὔκολο νά καταμετρήσει κανείς σέ ποιό ποσοστό ὀφείλεται στόν Κάραγιαν τό αὐξημένο ἐνδιαφέρον γιά τήν κλασσική μουσική, ἐνδιαφέρον που εμφανίζεται στατιστικά ἀπό πωλήσεις δίσκων, ἀπό τόν πολλαπλασιασμό τοῦ κοινοῦ ου παρακολουθεῖ ἐκδηλώσεις κλασσικῆς μουσικῆς εἴτε σέ αἴθουσα συναυλιῶν, εἴτε στά λυρικά θέατρα, εἴτε στήν τηλεόραση. Κανείς ὅμως δέν ἀμφισβητεῖ πώς τό ὄνομα «Κάραγιαν» ἀπό τήν Ἰαπωνία καί τή Ρωσία μέχρι τά βάθη τοῦ Τέξας παραμένει ἡ πιό διαδεδομένη καί προκλητική ἐνσάρκωση τοῦ φαινομένου πού λέγεται «μαέστρος». Μαέστρος πού βρῆκε τό χρόνο νά καθοδηγήσει νεότερους καλλιτέχνες καί νά τούς βοηθήσει νά σπάσουν τά δύσκολα ἐπαγγελματικά φράγματα. Ἡ Ἀγνή Μπάλτσα, ἡ βιολονίστρια Ἄνν Σοφί Μούτερ, ἡ Τζέσυ Νόρμαν καί, πρίν ἀπό αὐτήν, ἡ Λεοντίν Πράϊς, ἡ Μιρέλλα Φρένι, ὁ φλαουτίστας Τζίμυ Γκάλοναιη, εἶναι ὅλα ὀνόματα καλλιτεχνῶν που ξεκίνησαν ἤ ὁλοκληρώθηκαν κάτω ἀπό τό «πατρικό» βλέμμα τοῦ Κάραγιαν. Ἄν ἡ ἑρμηνεία του μιᾶς συμφωνίας τοῦ Μπετόβεν δέ θεωρεῖται ὁμόφωνα ἡ καλύτερη· κι αν ἦταν στίς προσωπικές του σχέσεις αὐταρχικός καί ἄκαμπτος· κι ἄν οἱ ἐπιλογές του δέν ἦταν πάντοτε οἱ καλύτερες, ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν ἐπιμέρους παρατηρήσεις πού δέν ἀλλοιώνουν τό τελικό συμπέρασμα. Χωρίς τό «φαινόμενο Κάραγιαν» ἡ μουσική καί ἡ πολιτιστική ἀνασυγκρότηση τῆς Εὐρώπης, στά σαράντα πέντε μεταπολεμικά χρόνια, δέ θά εἶχε συντελεσθεῖ τόσο θεαματικά: Ἡ διάδοση τῆς κλασσικῆς μουσικῆς μέ τούς δίσκους LP (μακράς διάρκειας) ὀφείλει πολλά στόν Κάραγιαν καί στή Φιλαρμονική του Βερολίνου, ἀφότου ἄρχισε ἡ 34χρονη καί τόσο γόνιμη συνεργασία τους.

Ὁ Χέρμπερντ Φον Κάραγιαν θά μείνει στήν Ἱστορία σάν ὁ μαέστρος πού ἔφερε σέ κάθε γωνιά τοῦ πλανήτη μας τή μουσική. Ἀλλά χωρίς παραχωρήσεις καί ἐκλαϊκευση: τήν κλασσική μουσική στήν πιό ἔξοχή της μορφή.

Ὁ νοῶν... ...νοείτω

«Στήν Ἑλλάδα, οἱ δεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ κινοῦνται ἀπό μόνοι του, ἀλλά καμμιά φορά πρέπει νά τούς κουνήσεις καί μέ τό χέρι». Τό εἶπε ὁ Τελευταῖος Αὐτοκράτορας, Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς. Ὁ Θεός νά μᾶς φωτίσει τί ἐννοοῦσε.

Ἀνδρέας: ***«Μόνο αὐτή θά μοῦ μείνει στό τέλος».*** Ποῦ πῆγε τό μυαλό σας; Ὁ πρόεδρος ἐννοοῦσε τήν Αὐριανή.

Καί συνέχισε: ***«Ἀσφαλῶς δέ λύσαμε ὅλα τά προβλήματα... Αὐτό θά τό κάναμε, ἄν κερδίζαμε τίς ἐκλογές τόν Ἰούνιο τοῦ '89».*** Παρά τρίχα γλυτώσαμε πάλι.

Τό πιό ὡραῖο τό εἶπε σέ συγκέντρωση στό Αἰγάλεω: ***«Τό κράτος ταυτίζεται μέ τό κόμμα».***

Τί εἶπε ὁ Κατσιφάρας ὅταν τό ρώτησαν ἄν εἶχε ἑτοιμάσει τοποθέτηση γιά τό Συνέδριο; ***«Εἶχα ἑτοιμάσει μία, τήν ἔγραφα ἀπό μέρες, ἀλλά ἀφοῦ ἄκουσα τήν εἰσήγηση τοῦ Προέδρου, τήν πέταξα στό καλάθι!»***

Ἡ εἰσήγηση πάντως τῆς Μιμῆς θά μείνει στά χρονικά: ***«Ὁ λαός δέν βρῆκε τή σεμνότητα καί τήν ἐγκράτεια στά δύο τουλάχιστον τελευταῖα χρόνια διακυβέρνησης ἀπό τό ΠΑΣΟΚ».*** Τέτοια αὐτοκριτική πιά! Ὅ... κι ὅλα ὅμως: ***«Ἡ Δεξιά διῆλθε ὅλων τῶν ἀθλίων ...σων...»*** Ἐμεῖς νά δοῦμε πώς θά συνέλθουμε ἀπ' αὐ... πού ἀκοῦμε.

...ς ἀφοσιομένη σύζυγος πρίν ἀπ' ὅλα, ὅταν ὁ ἄντρας ...ς μπῆκε στό Νοσοκομεῖο δήλωσε στούς δημοσιο...φους: ***«Ἡ πολιτική εἶναι ὁ βιότοπος ὅπου ἀνα...σσεται ὁ Ἀνδρέας».*** Δημητρούλα μου γειά σου!

...λοι ἑνωμένοι τά δώσαμε ὅλα» Τάδε ἔφη ἡ **Χάνη - ...λη Πετραλιά** γιά τούς Ὀλυμπιακούς. Τόσοι κό... καί νά πᾶνε χαμένοι...

Ὁ Σημίτης ὑπῆρξε κατηγορηματικός: ***«Τό τραῖνο τοῦ ΠΑΣΟΚ εἶχε μέσα καί ληστές».*** Νά καί ἕνας μέ χιοῦμορ.

Ἔβερτ: ***«Στό αἷμα τῶν Ἑλλήνων τρέχει τό πραγματικό Ὀλυμπιακό πνεῦμα».*** Μέ πρῶτο ἐσένα Μίλτο, πού μέχρι καί γιά παλαιστής σοῦμο περνᾶς!

«Ἔλα πάνω ἀπ' τά σύννεφα»: Τό σύνθημα τοῦ ΣΥΝ στή γιορτή τοῦ Ζαππείου. Οὐδέν σχόλιο.

Μαρίκα Μητσοτάκη στό SKY: ***«Πρόκειται γιά δύο πασοκικά σωματεῖα τυφλῶν, πού δημιουργοῦν συνεχῶς καταστάσεις».*** Ντροπή!

Κωνσταντῖνος Μητσοτάκης: ***«Μιλῶ ἐγώ προσωπικῶς κατ' ἐξοχήν τήν γλώσσα τῆς ἀλήθειας καί τῆς εἰλικρίνειας».*** Εἶναι ν' ἀνατριχιάζεις ἀπό συγκίνηση.

Κάτι τέτοια δηλώνει, καί μετά ἡ Μαρίκα παθιάζεται: ***«Μέ τόν Κώστα γίναμε αὐγοτάραχο».***

«Μήπως θά ντραπεῖ νά μέ βγάλει ὁπουδήποτε ὁ Κώστας μου;» «Ἐδῶ ὁ Γκένσερ μέ φωνάζει Μαρίκα». Γιατί πῶς ἤθελε νά τή φωνάζει; Κατίνα;

«Τό σημερινό πρωινό ξύπνημα ἦταν διαφορετικό ἀπό τά ἄλλα. Ὁ λόγος; Ἀρχίζει ἡ σχολική χρονιά. Ἐπιτέλους, μετά ἀπό τίς θερινές διακοπές θά ἐπιστρέψω στό σχολεῖο». Ἡ ἀνακοίνωση τῆς ΜΑΚΙ γιά τήν ἔναρξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Ἄχ, τί καλά παιδιά βγάζουν οἱ νέες γενιές!

Το καλύτερο τό φυλᾶμε γιά τό τέλος: ***«Ὁ Βύρων Πολύδωρας εἶναι ὁ πιό γοητευτικός Ἕλληνας..., πρότυπο Λατίνου ἐραστή».*** Τό εἶπε ἡ Μαντώ, καί βούιξε ἡ Ἀθήνα. Ἀφιέρωση (δική της): «Σῶμα μέ σῶμα, φιλί μέ φιλί», τραγουδισμένο ἀπό τήν ἴδια.

Κι ἔπειτα ἔχεις τόν Πολύδωρα νά σοῦ λέει, ὅτι πᾶθος του εἶναι ***«ἡ ἔννοια τῆς Ἀποστολῆς ὡς καλός Χριστιανός».*** Βύρων στό ὕψος σου!

Συνέχεια ἀπό τή σελίδα 38

Ποιοί ὅμως, εἶναι οἱ λόγοι αὐτοί πού καθιστοῦν τόν χρήστη ναρκωτικῶν δέσμιο τοῦ πάθους του, σέ βαθμό ὥστε νά καταλήγει ἀκόμη καί στό θάνατο; Στο κοινωνικό περιβάλλον πού μοιραῖα κινεῖται ὁ χρήστης καί σέ συνδυασμό μέ τήν ἀδιάκοπη ἐπαφή του μέ τό φάρμακο ἐμφανίζεται τό φαινόμενο τῆς φαρμακευτικῆς ἐξάρτησης.

Φάρμακα ὅπως ἡ ἡρωΐνη, ἡ κοκκαΐνη, τό χασίς ἔχουν τό χαρακτηριστικό τῆς ἔντονης ἐπίδρασης στήν ψυχική σφαῖρα καί εἰδικότερα στά ἐγκεφαλικά κέντρα τῆς εὐχαρίστησης καί της εὐφορίας.

Παλαιότερα ἡ κοκκαΐνη χρησιμοποιοῦνταν γιά θεραπευτικούς σκοπούς σάν κατευναστικό τοῦ πόνου καί σάν ἀναισθητικό. Σήμερα τά βαρβιτουρικά, ἡ μορφίνη, ἡ κωδεΐνη καί ἄλλα ἐξαρτησιογόνα φάρμακα χρησιμοποιοῦνται μέ μέτρο καί χορηγούμενα ἀπαραιτήτως μέ ἰατρική συνταγή σάν ἀναισθητικά ἀντισπασμωδικά, ἀντιβηχικά. Ἀποτελοῦν τά συνήθη ἀντικείμενα τῆς ἀναζήτησης τῶν τοξικομανῶν ὅταν αὐτοί ἀνεξέλεγκτα εἰσβάλλουν στά στερούμενα προστασίας φαρμακεῖα. Ἡ εἰκόνα τοῦ ὀργισμένου καί ἐπιθετικοῦ ναρκομανή δέν εἶναι πλασματική. Ἡ ἔντονη ἀναζήτηση εἶναι ἀπόρεια τῆς ψυχικῆς ἐξάρτησης, ἐνῶ ἡ σωματική ἐξάρτηση ἐκδηλώνεται μέ συμπτώματα ἐντελῶς ἀντίθετα μέ τά θεραπευτικά, πού προκαλοῦνται ἀπό τήν ὑπέρβαση τῆς δόσης. Ἐν τούτοις στόν χρόνιο χρήστη λόγω τοῦ φαινομένου τοῦ ἐθισμοῦ καί τῆς ἀντοχῆς ἀπαιτοῦνται ὁλοένα καί μεγαλύτερες ποσότητες γιά κορεσμό του, λόγω βαθμιαίας ἐλλάτωσης τῆς ἀποτελεσματικότητας τοῦ ναρκωτικοῦ πού χρησιμοποιεῖ. Ἡ ἐξάρτηση μπορεῖ νά εἶναι διασταυρούμενη, συνυφασμένη δηλαδή καί μέ τήν παρουσία ἄλλων παραισθησιογόνων στόν ὀργανισμό. Αὐτό συνήθως συμβαίνει διότι εἶναι σπάνιο ἕνας ναρκομανής νά ἀρκεῖται στήν διέξοδο ἑνός μόνον ναρκωτικοῦ.

Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τούς οἰκογενειακούς κόλπους ἐνεργοποιεῖ τήν αὐτοκαταστροφή. Οἰκογένειες διαλυμένες, γονεῖς πού καταπίνουν καθημερινά καί ἀλόγιστα διάφορα κατευναστικά, συστημένα ἀπό τόν οἰκογενειακό γιατρό, γιά νά ἀπαλύνουν τίς προστριβές τους δίνουν τήν κρίσιμη ἀφορμή.

Τό «ἀγαπημένο», ἀναμφισβήτητα ναρκωτικό τῶν νέων, τό χασίς, χρησιμοποιεῖται ὄχι σπάνια καί σάν βοήθεια κατά ψυχοσωματικῶν διαταραχῶν γενικῆς φύσεως ὅπως ἡ νευροφυτική δυστονία, καταθλιπτικές δυσθυμίες κ.ἄ. Παράλληλα ἀπό τίς συναναστροφές τους οἱ ὑποψήφιοι χασισοπότες γνωρίζουν πώς τό «μεθύσι» που προκαλεῖται ἀπό τήν κάνναβη εἶναι πιό ἔντονο ἀπ' αὐτό τοῦ ἀλκοόλ. Ἀπωθημένα, ἀσυνείδητα περιεχόμενα μιᾶς εὐάλωτης συνείδησης αὐτόματα καθίστανται συνειδητά. Ἡ εὐφορία φτάνει στό ἐπίπεδο τῆς μανίας καί παράλληλα ἰσχυροποιοῦνται καί καταθλίψεις ἤ καταστάσεις φόβου. Ἡ ἐπίδραση ὅμως τῶν ναρκωτικῶν στήν ψυχική σφαίρα φτάνει καί στό ἐπίπεδο τῆς πιό ἀκραίας γεννετήσιας διαστροφῆς. Ὁ ναρκισισμός εἶναι ἕνα ἁπλό παράδειγμα.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)